N:r 1. ÅRG. 38. 10 JAN. 1933. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

VID ÅRSSKIFTET.

Vid ingången till det nya året är Herrens ord till hans förbundsfolk genom profeten Jesaja även för oss synnerligen trösterikt. I kap. 45:11 heter det: »Så säger Herren, Israels helige, som ock är hans skapare: Frågen mig om det tillkommande; lämnen åt mig omsorgen om mina söner, mina händers verk.»

Frågan vad framtiden skall bära i sitt sköte har väl knappast under någon tid varit mera brännande än den nu är. Man söker med alla medel, som stå till buds, finna svar på framtidsfrågorna. Tidningspressen lämnar sitt bidrag och det begagnas flitigt, det ekonomiska läget uppmärksammas, och däri finner man betydelsefulla tecken, erfarna mäns uttalanden lyssnar man till med växande intresse, allt som kan kasta ljus över kommande dagars öden för mänskligheten tages med i de beräkningar som göras. Men under allt griper en oroande ovisshet alltmer sinnena. Och visst är, att människorna överallt på vår jord söka efter några fasta grundvalar. Då är i denna tid det profetiska ordet av obeskrivbart värde, och den som däri söker ljuset, skall ej utsättas för överraskningar. »Så mycket fastare hava vi det profetiska ordet, och I gören väl, att I akten därpå som på ett ljus, som skiner i ett mörkt rum, till dess det dagas», skriver aposteln Petrus.

Vi göra väl i att skärpa vår iakttagelseförmåga, vi få ej vandra sorglösa igenom världen. Vi böra samla och begrunda allt som bär märke av att vara tecken på vad tiden lider, men vi få ej försumma att akta på det profetiska ordet, så lätt tillgängligt för oss. Världsregeringen ligger ytterst i den genomborrade handen. Det är Lammet som bryter inseglen. Och han väntar, att hans vänner skola med förtroende sluta sig tätt intill honom.

Han har genom sitt stora offer öppnat väg för oss in uti sin rådskammare, det allra heligaste. Och där väntar han på sina barns frågor, där ser han efter det öra, som uppmärksamt lyssnar och det hjärta som är berett att taga emot, vad han har att säga.

»Frågen mig om det tillkommande.» Vilken uppmuntran för det barnasinne, som framför allt annat söker det som Guds rike tillhörer, att här ivrigt söka klarhet och ljus i fråga om Guds vilja och dess förverkligande, vilken kallelse han har för livet, vilket uppdrag att utföra. Vilken uppmuntran ock för den, som med bävande hjärta ser emot kommande dagar, som vandrar i mörker och ej ser något ljus, att gå direkt fram till nådens tron med sina frågor. Vår fruktan, våra bördor, ja, allt få vi komma med. Ingen falsk blygsel bör hålla oss tillbaka. Stort och smått få vi bära fram till honom. Han tillbakavisar ingen, han glömmer ingen, han väntar att få del av allt.

Så må vi då under detta nya år öva oss uti att fråga vår Gud om allt och lära oss att invänta hans svar. Ingen kommer på skam, som förbidar Herren.

»Lämnen åt mig omsorgen om mina söner, mina händers verk», eller som det heter i en äldre översättning: »Låten mig hava omsorgen om mina barn och om mina händers verk. En ny maning som i sig inbegriper ett nytt dyrbart löfte och tillika leder till ny övning i troslivet. Vi kunna ej nog påminnas om att vi få kasta alla våra bekymmer på honom. Vi gå så ofta och sucka under våra tunga bördor. Våra hjärtan äro så ofta tyngda av fruktan, oro, bekymmer. Varav kommer det sig att vi ej vilja släppa omsorgen, kasta våra bördor ifrån oss, då han lovat att ta upp dem som sina, ja, bära oss och våra bördor.

Då vi möta detta år få vi med djup blygsel och med bekännelsen av synd träda inför Herren för att vi så kallt och likgiltigt, med så liten trostillförsikt, mött hans kärlek. Och vi få på nytt gå i bön och åkallan inför honom, att vi må få nåd att under det kommande året bättre göra bruk av hans nådelöften.

Vi hava oss själva, vi hava vår omgivning, vårt land och folk, som vi behöva bära fram inför honom, och vi ha ock därtill alltjämt missionen. Då vi se på Herrens väg med oss, ha vi så stor orsak till tacksägelse. Någon yttrade nyss på vår expedition: »Jag har aldrig varit med om ett så rikt år som det som nu lycktats.» Bör ej detta hjälpa oss att gå in i det nya året med tacksam glädje att vi ännu ha det fasta ordet från Gud som vi erfarit vara sant att lita till: »Så säger Herren, Israels helige, som ock är hans skapare: Frågen mig om det tillkommande; lämnen åt mig omsorgen om mina söner, mina händers verk.»

Och så vilja vi tillönska alla våra kära medsyskon som hittills varit till så mycken glädje, hjälp och stöd ett rikt välsignat Nytt År.

Erik Folke.

Bedjen för missionärerna!
Skriven till missionärerna!

LEDSTJÄRNAN.

Då jag i mina unga dagar for till sjöss och skulle lära mig att stå till rors, framhölls för mig vikten av att ha en fast punkt att styra hän emot. Man kan inte i varje ögonblick styra efter kompassen, utan sedan kursen satts efter denna enligt sjökortet, söker man en fast punkt att styra hän emot. Nattetid kan man frestas att styra efter månen, men det bör man icke göra, ty den vandrar ganska hastigt över himlavalvet, och så kan det hända att, om man styr efter den, man inom kort befinnes ha kommit ur kursen. Bättre då att styra efter en stjärna, helst, om det passar, efter polstjärnan, som alltid står fast och därför plägar kallas »ledstjärnan» — på engelska: »the loadstar».

Denna erfarenhet kommer mig ofta i tankarna vid Trettondagstiden. Vi fira den ju till minne av att de vise från Österlandet kommo till den nyfödde Judakonungen för att bringa honom sin hyllning. Man skulle kunna fråga: »Varför kommo de?» och »Huru funno de vägen?» Det antages, och icke utan skäl, att de kommo från Mesopotamien, landet mellan de båda stora floderna, Eufrat och Tigris, detta land som redan mer än 3,000 år före Kristus var i besittning av en mycket hög kultur, vari bl. a. även ingick en ansenlig kunskap om stjärnevärlden, vars förvärvande underlättades av den klara luft som råder där så gott som året om. Till denna kunskap fogade sig ett tänkande som även det i vissa stycken är värt vår beundran. Jag tänker därvid särskilt på de utmärkta lagar som stiftades av den jämväl i bibeln omtalade konung Hamurabi (i 1 Mos. 14: 1 kallad Amrafel) som regerade omkr. 2,300 f. Kr. I viss mån påverkades dessa »kaldéers» tänkande av föreställningen att stjärnorna utövade ett inflytande på oss människor, ett föreställningssätt som var vida utbrett i Europa under medeltiden och ännu ingalunda helt försvunnit. Därom vittnar bl. a. ordet »konjunktur» som egentligen betecknar vissa himlakroppars sammanställning, vilken gör ett tillfälle mer eller mindre gynnsamt för utförande av den ena eller andra handlingen.

Det var från dessa trakter »vid floden» som Bileam kallades av Balak, konungen i Moab, för att med besvärjelser hejda israeliternas framträngande genom Moab till Palestina. Här skola vi icke uppehålla oss vid den i och för sig så lärorika berättelsen om, huru Bileam ställde sig å ena sidan till Balaks inbjudan, å andra sidan till Guds maningar, utan blott erinra oss, hurusom han — mycket mot sin vilja — fick om Israel uttala de profetiska orden: »Jag ser honom, men icke i denna tid, jag skådar honom, men icke nära. En stjärna träder fram ur Jakob och en spira höjer sig ur Israel — ur Jakob skall en härskare komma» (4 Mos. 24: 17, 18). Kan det icke tänkas att denna profetia genom tradition fortlevat bland kaldéerna intill tiden för Kristi födelse och att under sina iakttagelser av stjärnornas gång dessa »vise» kommit till den slutsatsen, att tiden var inne, då förutsägelsen skulle gå i fullbordan?

Och så satte de sig i rörelse efter

den ledstjärna, som de hade fått syn på. En legend berättar att de efter besöket i Jerusalem förlorat stjärnan ur sikte, men då de lutade sig ned över en källa för att dricka ur den, återupptäckte stjärnan genom dess avspegling i vattenytan. Denna källa visas än i dag på vägen mellan Jerusalem och Betlehem.

Vi minnas ju berättelsen hos Matteus, hurusom de vise männen till Herodes sade: »Var är den nyfödde judakonungen? Vi hava nämligen sett hans stjärna i östern och kommit för att giva honom vår hyllning.» Och huru Herodes utfrågade dem noga om tiden, då stjärnan hade visat sig, och sedan hurusom det heter: »Se stjärnan, som de hade sett i östern, gick framför dem, till dess den kom över det ställe, där barnet var. Där stannade den. Och när de sågo stjärnan, uppfylldes de av en mycket stor glädje. Och de gingo in i huset och fingo se barnet med Maria, dess moder. Då föllo de ned och gåvo det sin hyllning, och de togo fram sina skatter och framburo åt det skänker: guld, rökelse och myrra.» (Matt. 2: 2, 7, 9—11.) Efter långt sökande och många mödor och uppoffringar stodo de vid målet för sin längtan. De hade funnit, och nu böja de sig i tillbedjan, och de giva sin tillbedjan uttryck icke endast i ord, utan även i handling: de överlämnade gåvor som inneburo ett offer. Vilket lärorikt och manande föredöme för oss! Också vi ha kanske länge varit på färd, innan vi nått fram till Betlehem. Kanske gick vägen alls icke rakt, utan ofta i krokar eller i sicksack. Vid en blick tillbaka ter sig måhända det land vi färdades igenom som »en dyster vildmark». Att vi alls nådde målet kom sig förvisso därav att vi efter alla irrfärder på egen hand, fingo syn på den ledstjärna som »leder ej bort, men hem», om vilken Petrus talar, då han säger: »Så mycket fastare står nu också för oss det profetiska ordet, och I gören väl, om I akten därpå såsom på ett ljus som lyser i en dyster vildmark, till dess att dagen gryr och morgonstjärnan går upp i edra hjärtan (2 Petr. 1:19). Och vem som åsyftas med »morgonstjärnan», därom få vi besked på bibelns sista blad, där det heter: »Jag, Jesus, har sänt min ängel för att i församlingarna vittna om detta för eder. Jag är telningen från Davids rot och kommer av hans släkt. Jag är den klara morgonstjärnan. Och Anden och bruden (församlingen) säga: 'Kom.' Och den som hör det, han säge: 'Kom.' Och den som törstar han komme och tage livets vatten för intet» (Uppb. 22: 16, 17). Här ligger, synes mig, missionsuppgiften så klar som möjligt. Har »Morgonstjärnan» gått upp i våra hjärtan, ha vi själva kommit i livsgemenskap med Jesus Kristus, så är det vår förmån och förpliktelse att ropa ut hans inbjudan: »Kom» till alla, till dem som äro nära och till dem som äro fjärran, till alla och envar, men allra främst till de många, som törsta: »Kommen, tagen livets vatten för intet!» Detta är något av den offergärd som vi i likhet med de vise männen från Österlandet manas att frambära, då vi nått målet för vår längtan. Vi böra sträva att hos människorna väcka

kärlek och förtroende för det profetiska ordet, som skall vara deras ledstjärna liksom vår egen, men vi böra också i vår umgängelse återstråla något av stjärneljuset liksom källan, i vilken de vise männen återfunno den förlorade ledstjärnan, eller som det säges i Gerda Olléns levnadsteckning av vår egen så djupt saknade missionär Ester Berg. Denna bok bär titeln: »Varifrån kom ljuset?» och förklaringen till denna titel ges i en liten händelse som berättas i avslutningsstycket: En vandrare färdades en väg fram i mörker, då hans blick fäste sig vid ett sken, som syntes utgå från själva vägen och gav intryck av ett diamantsmycke. Då han kom till punkten, där detta syntes ligga, visade det sig att det var återskenet i en liten vattensamling av stjärnorna däruppe på himlavalvet. Sådant var det ljus som strålade ut från Ester Berg. Så skulle också vi stråla, du och jag. De kristnas liv är världens bibel. Må vårt liv också under det nu ingångna nya året vara som en ledstjärna som visar hän till ljuset därovan, världens ljus, som är Jesus Kristus!

Karl Fries.

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Ett gott nytt år,

av Gud rikligen välsignat, tillönskas hjärtligt alla S. L:s läsare!

Bönemötena,

som varit inställda under jul- och nyårshelgen, taga, v. G., åter sin början i Betesdakyrkan vid Floragatan, tisdagen den 10 jan. kl. 7 e. m.

Låtom oss alla, som det kunna, troget mötes till förbön under denna för Kina så skickelsedigra tid. Låtom oss ej glömma taga del i kampen, då man därute som bäst behöver vårt stöd!

S. M. K:s bönekretsar.

Med synnerlig tacksamhet till Gud tänka vi på, att icke blott i Stockholm utan runt om i vårt land bönekretsar samlas till gemensam bön för S. M. K. och dess arbete. Många av dessa äro av oss kända, andra icke. De små vita nålarna på vår karta på exp. rikta ofta vår blick och tanke till dessa kretsar, som Gud förenat med oss i bön. Men icke mindre dyrbar är vetskapen om de många ensamma, men med Herren förtrogna själar, somliga luttrade i smältugnens eld, vilka med oss kämpa i bön. Må Herren, då vi nu gå in i det nya året, över oss alla rikligen utgjuta nåds och böns ande. Då skola vi i sanning få ett gott nytt år i Jesu namn.

Missionstidningen Sinims Land.

På sista sidan av dagens nummer av Sinims Land återfinnes prenumerationsanmälan för denna vår missionstidning, och vi ville härmed fästa uppmärksamheten därvid.

Prenumeration kan såsom synes av prenumerationsanmälan verkställas både på postkontoren och på vår expedition. Enligt nuvarande bestämmelser för postbefordringsavgifter blir det emellertid för Missionen fördelaktigare om prenumerationen verkställes på vår Expedition. Vi vore därför särskilt tacksamma, om detta sätt att prenumerera användes. Prenumerantsamlare behöva ej därför nödvändigt ha besvär med att utdela tidningen. De kunna nämligen till oss insända en lista på prenumeranterna med deras fullständiga adresser, och i så fall sända vi sedan tidningen i utgivarekorsband direkt till varje prenumerant. Provexemplar sändas på begäran gratis och portofritt från Sv. Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.

Samtidigt som vi fästa uppmärksamheten härvid, ville vi också uttala ett varmt

tack till våra vänner, som år efter år gå in i kärleksgärningen att sprida Sinims Land. Vi tacka även Gud för dem och bedja Gud giva dem nåd och kraft till uthållighet och oss många nya sådana vänner.

Till våra prenumeranter.

Enligt gammal praxis fortsätta vi även efter årsskiftet att expediera Sinims Land till prenumeranter vilka förut rekvirerat tidningen genom vår Exp., och *som ej meddelat, att de ej längre önska den.* Till sådana prenumeranter kommer alltså så småningom räkning för obetalda prenumerationsavgifter, om ej sådana dessförinnan insändas.

Vi hoppas att alla våra gamla prenumeranter kvarstå, men skulle någon vara förhindrad fortsätta prenumerationen äro vi tacksamma för meddelande därom, emedan tidningens ekonomi ej tillåter utsändande av gratisexemplar.

Kinalänken.

Kinalänkarna i Stockholm samlas till symöte på Sv. Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, 3 tr., *onsdagen den 18 innevarande jan. kl. 7 e. m.* Välkomna!

Adressförändring.

Missionär, fru *Dagny Berglings* adress är numera: Kronobergsgatan 22, *Växiö.*

Inbjudan

till deltagande i kvinnornas internationella bönedag för missionen.

Sedan flera år tillbaka har på initiativ från Amerika första fredagen i fastan i åtskilliga länder avskiljts till de kristna kvinnornas bönedag för missionen. Även i år har en inbjudan utfärdats till deltagande i en allmän bönedag fredagen den 3 mars 1933. I Stockholm har Svenska Missionsrådets Kvinnokommitté två år deltagit i denna bönedag genom att anordna missions- och bönemöten för kvinnor.

Kommittén har emellertid nu tänkt sig, att även i andra delar av landet missionsintresserade kvinnor skulle önska deltaga i denna bönedag. I Stockholm har kvinnornas bönedag varit gemensam för alla olika missionsorganisationer, och det vore ju glädjande om även på andra håll denna dag kunde få ena kvinnor från olika missionssällskap. För övrigt bör program och anordningar rätta sig efter vad som är lämpligast just för den orten. Huvudsaken är, att där man samlas, det blir till verklig bön för missionens gärning på jorden i denna skickelsedigra tid, särskilt för arbetet bland de icke kristna kvinnorna liksom för våra sändebud, som bland dem bära ut evangelium.

Det gemensamma motto, som givits för den kommande böndagen, är orden: »Kommen till mig, I alle, som arbeten och ären betungade» samt »Följ du mig!»

Svenska Missionsrådets Kvinnokommitté.

Söndagsskolan på S. M. K:s fält.

Då för några år sedan kinesiska regeringen utfärdade den ena bestämmelsen efter den andra, som ville beskära eller förhindra kristendomsundervisningen i de kristna folk- och mellanskolorna, fruktade helt säkert mången av Herrens tjänare, att tillfällena att vinna barnen och ungdomen i detta land för Kristus därmed också vore förlorade. Många började bedja till honom, som tänker särskilt på de små och som är »underbar i råd». Ett spontant intresse, en ny iver för det unga släktets frälsning började uppstå inom snart sagt alla kristna grupper. Detta synes vara Guds svar på hotet att undanhålla barnen all religionsundervisning och kan endast förklaras som en Guds kallelse till den kristna församlingen att gå framåt på dess mest ansatta front.

Även till vår mission kom denna Guds kallelse. Och söndagsskolan syntes oss då vara såväl den bästa formen för verksamhet bland barnen som det bästa medlet att befrämja kristendomskunskapen och det kristna livet samt att frammana le-

dare i församlingen. Vår missionärskonferens 1931 valde en kommitté, som skulle befrämja söndagsskolans sak. Nedanstående är i huvudsak en rapport från kommitténs verksamhet under det år, som gått, sedan den tillsattes.

Söndagsskolkommittén började sitt arbete med att begära av synodens verkställande utskott, att lämplig och tillräcklig tid lämnades åt söndagsskolsaken på allmänna synodalmötet i Hoyang i fjol, vilken begäran benäget villfors. Föredrag och diskussioner samt demonstrationer av söndagsskolans arbetsmetoder fingo rum på programmet. Söndagsskoltanken mottogs med stor förståelse, ja, entusiasm av mötet.

Söndagsskolkommittén har försökt lägga sitt arbete så, att i de tre presbyterier, som voro i största behov av hjälp, nämligen Shensi norra, Honan och Shansipresbyterierna, skulle under hösten 1931 en lämplig medhjälpare ägna en del av sin tid åt att hålla kurser för söndagsskollärare och organisera söndagsskolor. Pastor Kao och lärarna Li Chen-teh och Wen Cheng-en ställdes godhetsfullt till detta arbetes förfogande. Herrarna Li och Wen, som saknade speciell utbildning, anmodades av kommittén att deltaga i en söndagsskolkurs i Peitaiho i fjol sommar. Detta skedde i enlighet med konferensens beslut, att tvenne medhjälpare skulle få sändas till dylika sommarkurser. Tyvärr blev kursen ifråga inhiberad på grund av den politiska oron.

I juli utarbetade emellertid missionsföreståndaren tillsammans med pastor Kao och herrarna Li och Wen ett upprop till församlingarna i söndagsskolsaken i anslutning till synodalmötets uttalande i denna angelägenhet, vilket upprop söndagsskolkommittén lät trycka och utsända.

Kommittén fortsatte f. ö. arbetet enligt sitt program. (Herrarna Li och Wen såväl som pastor Kao voro ju erfarna och uppskattade folkskollärare.) Målet var att under hösten få till stånd söndagsskolor på varje huvudstation och att stärka och utveckla arbetet så, att, där så kunde ske, söndagsskolarbete måtte komma till stånd även på utstationerna. Söndagsskollitteratur anskaffades också för spridning. Pastor Kao höll kurser och organiserade söndagsskolor i Puchow, Ishih och Juicheng, och herr Li Chenteh i Loyang, Shihch'iao (utstation till Loyang), Songhsien, Loning och Lingpao samt sökte hjälpa och uppmuntra de i Miench'ih och Sinanhsien redan befintliga söndagsskolorna. Överallt mottogos dessa arbetare med största tacksamhet av församlingarna och deras ledare. Herr Wen Chengen blev tyvärr under höstterminen förhindrad, huvudsakligen på grund av svag hälsa, att uträtta någonting i Shensi norra presbyterium. I Hancheng har dock under våren läraren i gosskolan, herr Kao Tingpi, börjat söndagsskola. Shensi södra presbyterium, som haft söndagsskolverksamhet under många år, har ej ansetts vara omedelbart i behov av hjälp i nämnda verksamhet, och möjligheter torde förefinnas att med användande av där redan befintliga resurser utveckla söndagsskolverksamheten.

Under lärarkursen sistlidne januari höllos föredrag över ämnet »Söndagsskolan», och mönsterlektioner och övningslektioner anordnades för att hjälpa lärarna och lärarinnorna att bli verksamma och dugliga söndagsskolarbetare.

Vid vårterminens början inträdde herr Li Wench'eng i söndagsskolarbetet och har hållit kurser — eller gjort kortare besök — i Yuncheng samt i Ishih-, Puchow- och Miench'ihdistrikten. Detta arbete har närmast avsett att få till stånd söndagsskolor på utstationerna, vilket också lyckats över allt, där kurser hållits.

Som ifrågavarande verksamhet intimt berör den infödda församlingens arbete och utveckling, adjungerades pastor Kao och herr Li Chenteh vid arbetet under senare halvåret 1931. Av samma anledning valde synoden vid nyåret nämnda två män att som dess representanter samarbeta med missionens söndagsskolkommitté. Samarbetet har varit i allo lyckligt och fruktbärande och är utan tvivel den bästa formen för bedrivandet av denna missionens verksamhet.

Som ett exempel på det i församlingarna alltfort förhanden varande intresset för söndagsskolarbetet må räknas den begäran, som framställdes av Shansipresbyteriets allmänna möte i Puchow i maj att få hjälp att under instundande höst anordna söndagsskolkurser på minst en vecka i vardera av presbyteriets församlingar.

Kommitténs verksamhet under året har visserligen mött svårigheter och hinder, men med Guds hjälp är en början gjord, och den glädje och tacksamhet, varmed församlingarna ha mottagit hjälpen och gripit sig verket an, tyder på att ett verkligt behov förefinnes, och att tiden nu är inne att på detta sätt befordra församlingarnas insikt i Guds ord och förmåga att verka utåt samt att frammana och utbilda ledare på varje ort.*

Elsie Bergqvist.

* Även äldre personer undervisas i dessa söndagsskolor.

Oro igen på fältet.

(Utdrag ur privatbrev.)

Swedish Mission, Yuncheng Sha. China
Den 2 december 1932.

Ledsamt nog är det oro igen på fältet, fastän jag ej vet hur allvarligt och ej i vilken utsträckning det kommer att affektera arbetet. Som jag skrivit om förut, så kom en avdelning av dc i söder, d. v. s. på gränsen mellan Hupeh och Honan, slagna kommunisterna till västra delen av vårt Honanfält och intog där Lushih stad, innan de fördrevos därifrån av ditsända trupper. En del av dem lär ha gått mot sydost och hotade Sunghsien, så att det därstädes söndagen efter Loyangmötet planerade stormötet måste avlysas. Vart rövarna därifrån gingo har jag ej hört. Emellertid synes huvudstyrkan ha dragit sig inåt Shensi och över bergen fram till grannskapet av Si-an, och detta tillsammans med det förhållandet att en ny provinsguvernör tillsatts, vilken kommit med en armé för att övertaga styret, har gjort att ställningen blivit ytterst prekär. Man fruktar, att den avsatte skall ingå förbund med de inträngande kommunisterna och sätta sig till motvärn, vilket kommer att ej blott utsätta landet för den vanliga krigföringens fasor utan också för kommunisternas härjningar. För den skull har Hugo Linder i förväg sänt Hanna Wang och Margaret Linder över till denna provins, och de torde vid det här laget vara i Ishih tills vidare. I går kväll kom det telegram från Tungchow, att myndigheterna råda de våra att lämna platsen. Som Hugo Linder och Marie Linder redan lämnat Pucheng och ämnat slå sig ned i Tungchow, så innebär det att de och Ingeborg Ackzell komma hit. Nils och Olga Styrelius hade gjort sig i ordning att flytta över till Puchow, så att för dem gjorde de ingen skillnad just vad bostadsort beträffar. Jag telegraferade omedelbart svar och hälsade dem alla välkomna hit, och möjligen äro de redan på väg. Jag hoppas de komma genom utan svårigheter, och att Marie Linder särskilt ej i sitt svaga tillstånd finner resan allt för svår. Vi ha ingenting hört från Hoyang i saken, och troligen hade de ej alls reda på förhållandet, innan Nils och Olga Styrelius, som skulle avlägga en avskedsvisit där före avresan från provinsen, kommo till dem. Carl-Johan Bergqvist skulle vara på resa från Hoyang till Pucheng över Cheng-hsien, men vi veta ej, om han startat eller ej, och ifall han rest, om han kom fram till Pucheng i tid att göra sällskap med Linders. Herren hålle sin hand över dem alla och oss.*

Nere i Honan kanske arbetet mindre affekteras, om nämligen ej kriget på ett eller annat sätt utsträckes dit; kanske de trupper som nyligen tagit Tungkwan i besittning kunna hålla sig ryggen fri. Dock beror detta huvudsakligen på, om striden kan begränsas till Shensi, eller om detta

* Då ej något telegram anlänt från fältet, sedan detta skrevs, våga vi därav draga den slutsatsen, att våra missionärer ej behövt komma i särskilda svårigheter på grund av denna orostid. *Red.*

är upptakten till en stor kamp mellan södern och norden igen. Tecken till att en sådan kamp kan vara i annalkande saknas ej, och lyckas det avveckla den mandsjuriska frågan snart, så är det så mycket troligare att denna »landskamp» snart börjar.

Maria Pettersson ämnar resa ner till Sin-an först för att få vara hos sina skyddslingar och sedan under kin. 12:te mån. leda bibelkvinnokursen i Loyang. Om Ingeborg Ackzell stannar här, så få barnen i Barnhemmets avdelning här hjälp. Jag hoppas kunna ordna så att Li Wen-cheng, min extra medhjälpare i Mienchih-arbetet, får hjälpa till med kursen i Honanfu, ty Ethel, som var avsedd för det arbetet, kan ju ej komma loss härifrån. Det är gott att Nathanael Engbäck är så pass duktig, som han är. Han ämnar sig hit till Missionskommittésammanträdet, men jag undrar, om han vill ge sig av hitåt, sådan som ställningen nu är.

Carl F. Blom.

Från Pucheng She.

Pucheng, She, China, den 2/11 1932.

Älskade missionsvänner!

»Och Herren verkade med dem...»

Det är nära ett år sedan jag sist skrev i Sinims Land och berättade då, om jag minns rätt, om vårt höstmöte. Tillslutningen av deltagare var stor, säkert mycket beroende på att vi då hade glädjen att hälsa Linders välkomna tillbaka till Kina.

Det stormöte, vi just avslutat, hade dock en tillslutning, som översteg fjolårets, detta säkert med anledning av, att vi för första gången här fick samlas i ett ordentligt kapell. Vi ha nämligen genom Guds särskilda ingripande fått köpa den gård, där vårt s. k. kapell varit inrymt de sista åren. Detta köp, som var förvånande billigt och förmånligt, utgör ett underbart svar på mångårig bön.

När vi under detta stormöte fingo sitta ner och i ljuset från de stora fönstren kunde läsa klart i bibeln efter att dessa år fått sitta i kylan och mörkret, fylldes våra hjärtan av pris till honom, som kan allt förvandla, och som »gör själva mörkret till ljus».

Ingen sol har förut kunnat lysa in, då ju inga fönster funnits utan blott ett nätverk av trä med påklistrat papper, som släppt in litet nödtorftigt ljus.

Den vidtagna utvidgningen gör det nu möjligt att ta emot de många, som de sista åren i allt större ökning kommit till såväl söndags- som stormötena.

Hur önskade vi inte att Ni, kära förebedjare och skaffare, fått vara här och glädjas med oss över Guds nåd samt höra det tack, som missionär Linder av kineserna ombads att frambära till Eder för förbön och offergärning, vilket gjort det möjligt att få till stånd detta stora och vackra kapell. Gud löne Eder rikligen!

Av de 30 dopkandidaterna döptes endast 16; ehuru uppriktiga och helt avgjorda för Jesus, ansågos de övriga dock behöva mer kunskap innan de döpas.

Genom den nöd: torka, missväxt, pest och andra farsoter, som sista åren så förfärligt härjat här, tyckas sinnena mera uppmjukats och behovet efter det andliga mer framträtt. I somliga fall har det dock tyvärr verkat motsatsen.

Det är en sådan glädje höra bibelkvinnorna berätta om de uppmuntringar de i denna tid få i arbetet. Även jag har sista året fått vara mycket ute i distriktet, och överallt ha vi fått se »Herrens hand verka med oss» och »lösa fångar», både troende, som varit bundna i syndens bojor, och hedningar, vilka längtat efter frihet.

Men vilken kamp är det ej för dem att komma ut ur det »mörka fängelset»! Rätt många av dem, som nyligen kommit till hel avgörelse och frälsning, ha i sommar kallats hem med »koleravagnen», bland dem en av våra nyanställda bibelkvinnor, fru Li, som under sin korta tid i Herrens tjänst fick vara många till välsignelse.

Kort före sin hemgång hade hon en söndag vittnat i kapellet på missionär Linders uppmaning och på ett så gripande sätt talat om lyckan att få tillhöra och tjäna Herren; likaså hade hon talat till kvinnorna därom med en sådan hänfö-

relse, då de en kväll sutto samspråkande, två dagar före uppbrottet. Vem kunde ana att hon så snart skulle kallas till högre tjänst! Frid över hennes ljusa minne!

I nåd har Herren försett med arbetare, så att vi ändå ha 7 bibelkvinnor i tjänst, en på egen sold, dessutom en i tillfällig tjänst. Det är en sådan glädje se dessa nu, sedan Gud mötte dem med förnyelse och frigörelse från sådant, som i åratal hållit dem bundna, över allt vinna själar för Herren! Förnyelseverket stärktes ytterligare under de 7—8 »stilla dagar», vi hade i sept. innan de två och två gåvo sig ut i distriktet. Vi ha arbete i 4 domsagor, i endast en sådan finns 1,300 byar och 27 köpingar. Så Ni förstå det behövs »arbetare för den myckna skörden».

Under de nämnda stilla dagarna fick Herren »nå dem» som aldrig förr, tycktes det, och väcka en sådan hunger efter ordet, som jag aldrig förr sett här ute.

Vilken förkrosselse och ödmjuk tillbedjan inför honom, som »tronar i höghet» och dock kallar arma stoftvarelser till sin tjänst! Och vilken längtan och åtrå, att aldrig mer söka sitt utan i allt hans ära och själars frälsning, de visade.

De ha fått förnimma nåden och glädjen av att vara »människofiskare»! Var de gå få de nu »fiskar i noten» och få »vara de troende till mycket gagn».

Bed att de alltid må bevaras i ödmjuk beroendeställning av Herren och hans kraft. Två av dem och jag ha nyligen haft bibelkurser på två ställen, då vi fingo se ett underbart verk i själarna. Hoppas åter snart få resa ut till flera platser igen.

Glöm oss ej i Eder förbön! Jes. 62: 6.

Fridshälsning från oss alla i Pucheng!

Genom Eder i Jesu tjänst lyckliga
Hanna Wang.

Några intryck från ett nytt arbetsfält.

Ingen må undra på att det var med saknad som jag lämnade Hoyang, den plats där mina föräldrar nedlagt så många års arbete, den plats där jag vistats de första åren som nykommen missionär, kämpat förtvivlade duster med språket, innan jag till slut, till min egen förvåning, började använda det något litet; den plats där jag haft lycklig gemenskap med syskon och kamrater, varvid vår gemensamma andliga kamp bundit oss samman på ett särskilt sätt. Och saknaden gäller ju också kineserna.

Men det var också med glädje som jag reste, ty jag kände det som Guds ledning att jag nu skulle till Ishih. Ett varmt välkommen fick jag, och jag njöt obeskrivligt av att få bo på en rymlig gård, från vilken man kan se det vidsträckta himlavalvet och ej, såsom fallet ofta är med kinesgårdar, endast ett streck därav mellan taksprången.

Kort efter min ankomst hit höllos stormöten på två platser i norra delen av distriktet. Det var roligt att få vara med om dessa. Den första platsen var en utstation, som mina föräldrar ha »öppnat». Den ene efter den andre av äldre församlingsmedlemmar kunde också berätta för mig om far och mor och gamla tider.

Vad som nu i andligt avseende karaktäriserade Péhchuang, liksom Sufeng, den andra platsen vi besökte, var dock något nytt.

*

De kristna på olika platser i Kina få helt naturligt mer och mer kontakt med varandra och de strömningar, som röra sig härute. Säkert har detta i många fall vidgat hjärtan och syn och givit gott utbyte och rik välsignelse.

En sak iakttager man dock med sorg härutinnan, nämligen att det är det uppseendeväckande i vissa rörelser, som särskilt griper omkring sig. Sålunda ha sjundedagsadventismen och pingströrelsen i många variationer och blandningar en väldig framgång över hela landet, tycks det. Jag har hört om en plats t. ex., där hela kristna församlingar övergick till sjundedagsadventismen. På ett och annat håll splittras församlingarna. På åter andra platser upptagas mer eller mindre av de nya idéerna eller metoderna inom församlingen. Drömmar, syner och uppenbarelser stå högt i kurs. Buller och yttre

livaktighet anses ofta som kännetecken på Andens närvaro och verkan. Överhuvud taget tycks man hellre söka välsignelse i alla slags manifestationer av andlighet än i ett ödmjukt forskande i Ordet och stilla böneumgängelse med Gud.

*

I Péhchuang och Sufeng märktes också något av detta nya, något som verkade vara själsliga ansträngningar i stället för sund andlighet. Särskilt tycktes man älska bullrande bön.

Men i det stora hela var det roligt att besöka dessa församlingar. Man tog emot oss vänligt och gästfritt. Man lyssnade villigt till det Guds Ord, vi sökte tala. Sången var kraftig. Och överhuvud taget utmärktes mötesdagarna av stor livlighet.

Må Guds Ande få hand om denna livlighet och leda den i sunda spår. Måtte aldrig inre röster och uppenbarelser få undanträngа det enkla, men livgivande Ordet.

Må Gud giva oss en *sund* andlighet och väckelse i hela vårt distrikt. Vill du vara med och bedja om detta.

Med en varm hälsning till alla vänner.

Eder i Kristus

Wilhelm Bergling.

Ishili, d. 5 nov. 1932.

Brev från Tungchow, She.

Tungchow den 15 nov. 1932.

Kära Missionsvänner!

Nu är vårt stormöte över, och alla deltagarna från när och fjärran ha återvänt till sina hem. I går morse var det avskedsmöte, och i dag ha de sista lämnat oss. Somliga, nämligen dopkandidaterna, hade varit här i 14 dagar, de övriga i tre dagar.

I går kväll hade vi möte för affärsmän, och det var ej få som kommo. Inbjudningskort, skrivna på rött papper, hade inlämnats i de flesta affärer i staden. Vi hoppas att också i kväll och varje kväll hela veckan många flera skola komma och lyssna till budskapet om frälsning. Kapellet ser så ljust och trevligt ut vid upplysningen med de två präktiga Luxlyktorna vi ha. Vi ha haft Iao Chi-huei från Honan här och så vår egen Wang Ching-ho, som nyligen avslutat sina studier i Tenghsien. Båda äro goda, intressanta talare, ehuru så olika. Wang förefaller mera djup och andlig, och hans predikningar äro mera gedigna, men herr Iao, med sin förmåga att på svarta tavlan med krita illustrera det han talar om, är mycket omtyckt. Av de två är han kanske just därför den som mest lämpar sig för att tala till hedningar, men de troende äro också mycket glada åt att höra honom och få välsignelse av det han har att frambära.

Något om stormötet måste jag nämna. Mycket folk, god ande rådande, givande predikningar och bönemöten, 60 doll. i kollekten, det härligaste väder! Alla voro glada och lyckliga att få vara med här. Dopakten var stilla och skön i den tidiga söndagsmorgonen. Tjugofem personer döptes, därav 14 kvinnor. Ett par av dem voro 70-åringar. Ännu en gammal kvinna skall döpas på en av utstationerna. Hon kunde ej komma hit den över 2 svenska mil långa vägen, emedan hon var sjuk och därtill är blind. Nu skall en äldste gå dit och döpa henne. Hon är äldre syster till en av 70-åringarna, som nu blevo döpta. Hon längtar så efter dopet, den kära gamla, och hade anbefallt sin syster att utverka att hon snart måtte bli döpt, ty hon fruktar att hon icke har långt kvar härnere. Två män här från staden döptes. Den ena är man till fru Meng, som döptes här i våras. Han är tandläkare, Den andre, en helt ung man, är fotograf här i stan.

Det är stort se hur de komma från öster, väster, norr och söder. Vi hade bland dessa som blevo döpta inte mindre än 12 olika byar och städer representerade av vårt Tungchow- och Tungkuan-distrikt. Herren välsigne dem alla, att de må bliva ljusbärare i sin mörka omgivning.

En av kvinnorna har fått lida hugg och slag många gånger av sin man därför att hon älskar Herren och vill gå till gudstjänsterna. Ändock står hon fast och vå-

gade komma och bli döpt nu. Bedjen för henne och andra som få lida förföljelse! Vi ha en kvinna här i staden, som av sin man fått lida mycket, ja, varit nära att bli bragt om livet i det att han en gång släpade henne till brunnen och försökte att kasta ned henne där men i tid blev hindrad genom grannars ingripande. Hon har älskat Herren under en tre års tid, men har ytterst sällan kunnat få komma hit, churu hon bor strax intill. De få gånger hon lyckats komma har varit på omvägar och utan mannens vetskap. Hon ville ju så gärna få bli döpt, men det vill inte mannen tillåta, och hon vågar ej, då också svärfar och svärmor äro emot det. Någon lättnad har dock Herren berett henne, i det att svärföräldrarna tillåtit hennes lilla 8-åriga flicka att gå i skola här. Hon äter och ligger hemma, men läser här om dagarna. Den lilla flickan talar om allt för sin mor, som hon får lära, och lär henne de skrivtecken, som hon själv lärt. Också kunde modern, emedan mannen var borta, vara med denna gång på stormötet, för vilket både hon själv och vi voro så tacksamma. Bibelkvinnan Chiang besöker henne i hemmet så ofta hon vågar, då hon vet att inte mannen är hemma. Denna kvinna har i sanning varit prövad och frestad på många vis genom sin usle, opierökande, och i andra synder och laster sjunkne man. Bed för henne, att Gud i nåd må lossa dessa svåra band, som nu binder, och att hon må bli fri. Gud är mäktig att också röra vid en så svår syndares hjärta, så att han blir barmhärtig och ej längre hindrar sin hustru. Men framför allt bed att hon må få nåd att uthärda och under allt förhärliga sin frälsare. Nu måste jag sluta med de hjärtligaste hälsningar till alla vänner i Herren. Nils hälsar ock.

Tillgivnast

Olga Styrelius.

Från språkskolan i Yangchow.

(Utdrag ur privatbrev.)

Yangchow den 19 nov. 1932.

Tänk att vi nu ha varit i Kina i tre hela veckor, jag kan knappt fatta att det är sanning. När jag tänker tillbaka på tiden där hemma tycker jag att allt gått så förfärligt fort, att jag ej kan fatta det. Här tror jag att tiden går fortare än den någonsin har gjort. Dagarna riktigt försvinna, och jag tycker inte jag kommer så värst långt med språket.

I går hade vi besök av en engelsk missionär Miss Tippet, hon reser omkring och håller en serie av möten på olika platser. Hon talade om bönen, så hade hon en tavla, som hon själv målat för att illustrera, huru våra böner antingen stanna här nere, eller genombryta de mörkaste moln och stiga upp till himmelen. Det var bland det bästa jag någonsin har hört, och det föranledde självrannsakan: Har jag något som ligger emellan och hindrar mina böner att nå upp till Gud? Så brukar Mr och Mrs Saunders vara här på lördagarna, de äro förtjusande rara, han blind och hon döv.

Några rövare ha vi ej sett ännu, och vi längta ej därefter. Här hade varit en hel del bråk, innan vi kommo, men det är lugnt nu. Vi hörde häromdagen om en buss, som blivit överfallen. Alla hade fått lämna ifrån sig sina ägodelar utom en kvinnlig missionär, Mrs Glittenberg, som var på väg till sjukhus med en tvåårig sjuk flicka. Sedan lämnades alla passagerarna på gatan, medan rövarna foro iväg med det stulna. Efteråt kommo de tillbaka med bussen, och passagerarna kunde få fortsätta sin resa. Den lilla flickan blev antagligen sämre av att vistas där ute i kylan, så hon dog några dagar därefter.

Det börjar bli kallt nu, så vi äro glada åt att få våra kineskläder, de äro så varma och sköna. Jag började längta efter

dem redan första dagen, när vi kommo, man känner sig lite mer kines med kineskläder. Jag tror, att tiden här skall bli oss till god hjälp. Jag har redan fått så mycken välsignelse här, och jag tror att Gud har mera att ge oss för varje dag. Alla flickorna äro så vänliga och rara emot oss att vi behöver ej alls känna oss som främlingar. De flesta äro amerikanare; vi äro tio olika nationer representerade.

De allra varmaste hälsningar.

Gudrun Boqvist.

Från språkskolan i Anking.

Anking den 14 nov. 1932.

(Utdrag ur privatbrev.)

Då jag nu snart har varit här två veckor är det knappast för tidigt att jag sänder dig ett meddelande om vårt välbefinnande.

Att jag känner mig glad över att nu verkligen vara i Kina, förstår du nog. Det är en obeskrivlig nåd, att Herren lett det så förunderligt väl i allt.

Dagarna i Shanghai blev ju inte så många för oss tre, som skulle till Anking. Vi kommo på torsdagen och reste på måndagskvällen. Vi hade en massa onödiga bekymmer och bestyr för tullen innan vi kommo till Shanghai. Jag satt väl ett par dagar och räknade på mitt resgods och värderade det i kinesiska pengar för att få uppgifter, som jag sedan inte alls behövde. Jag blev verkligen överraskad att tullvisitationen var så lindrig, men roligt var ju det.

Det var liv och rörelse på det nya stora C. I. M.-hemmet, då vi kommo dit. Detta hem är en stor Guds gåva till missionen.

Jag vet ej om du redan fått veta, att en av våra diakoner på fältet hade kommit ned till Shanghai för att ledsaga Ingeborg Ackzell och fru Linder upp till fältet. I varje fall var det för oss nykomlingar något oändligt dyrbart att få träffa honom. Hans välkomstord, tolkade av Ingeborg Ackzell, var något som grep oss var och en. Det var, som Carl-Gustaf Nordberg sade, en helig stund.

Det blev oerhört jäktigt innan vi voro klara för avresa.

Så började resan uppför floden på natten till tisdagen. Säkert tror jag att tiden på språkskolan skall bli till verklig välsignelse. Jag har redan personligen fått så mycket gott, och jag tycker Gud är så förnimbart nära. Vad jag dock så starkt känner, att jag behöver lära mig av Herren, är det, att kunna se både skarorna och den enskilde med den blick han ser. Ack, jag har så litet av den kärlek, som ser nöden och driver fram förbönen. Bed att Herren måtte giva mig mer av denna bön under tiden i Anking!

Uppför floden hade vi en ypperlig resa med en engelsk flodångare, och Mr. Shepherd, skolans nuvarande unge föreståndare, var oss till mötes.

Jag måste säga, att jag funnit allt här mycket bättre än vad jag vågat hoppas. Jag trivs redan ypperligt i mitt lilla rum. Ett par dagar har det varit rätt så kallt, men då kom skinnjackan, jag fick av »Norrköpingspojkarna» till god hjälp.

Shanghai var en farlig plats för förkylning. Så gott som samtliga här tycks ha skaffat sig en mer eller mindre kraftig förkylning där. Under resan hit var det så det riktigt dunkade i huvudet på mig, men nu har jag kryat på mig ordentligt och känner mig fullt arbetsför igen. Carl-Gustaf Nordberg däremot har varit tvungen att ligga ett par dagar. Han är dock nu bättre. En av pojkarna från Australien har snart legat en hel vecka.

Så de varmaste hälsningar. Ett varmt tack för allt gott under det år, som snart gått till ända. Må Gud rikt få välsigna det nya.

Erik Malm.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under dec. 1932.

Allmänna missionsmedel.

1522. »Rab. å böcker» 20: —
1523. Koll. upptagen i Stefanskyrkan 1/12 45: 74
1524. K. L., Sthlm 25: —
1525. G. B., Sthlm 20: —
1526. G. H., d:o, sparb.-medel 15: 20
1527. Edv. A., i st. för blommor vid Augusta Ferbs i Kopparps begravning 25/11, gm J. W., Ödeshög 2: —
1528. Koll. vid M. Ringbergs besök i Katrineholm 12/11 5: —
1529. M. S., Karlshamn, till »Fru Mathilda Larssons minne» gm R. L., Växjö 5: —
1530. S. L., d:o, till d:o gm d:o 5: —
1531. H. G., d:o, till d:o gm d:o 5: —
1532. R. L., Växjö, till d:o 15: —
1533. »Sätra» 7: 70
1535. »Missionsvän, Beted» 22: 75
1537. Skullaryds missionsfören. 50: —
1538. Segerstads missionssyfören., vid M. Ringbergs föredrag 25: —
1540. »Joh. 14: 13, 14» 10: —
1541. »Rab. å böcker» 12: 12
1542. 1/3 av koll. vid Adventsmötet i Skellefteå 230: —
1543. K. F. U. M., Falun 50: —
1544. Hörle missionsfören. 25: —
1545. E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underhåll 100: —
1546. A. o. O. M., Orrviken 14: 60
1547. H. H. 10: —
1548. K. G. 10: —
1549. Erstorps Mfg 15: —
1550. Gåva ur »Hanna Blomqvists minne» gm G. S., Stora Mellby 43: 17
1551. Sykretsen, Lobonäs 50: —
1552. Etelhems syfören. 50: —
1553. A. C., Vetlanda 10: —
1554. Kinakretsen, Gbg, till Berta Flodbergs underh. 75: —
1555. M. H., Kumla 10: —
1556. »Gratis bilskjuts» 5: —
1557. »Ett tack för Guds underbara ledning» 300: —
1558. »Anna» 10: —
1559. »Onämnd» till Elna Lenells underh. 10: —
1560. A. G. N., Örebro 9: 75
1564. Snaråsa Mfg 30: —
1565. Mfg. i Mölnlycke 15: —
1566. Karlstorp Mfg 75: —
1567. C. J. C., Ekenässjön 25: —
1568. Tibro Mfg 25: —
1569. P. P., Gänarp, gm N. P. P., Munka Ljungby 15: —
1570. Fören. K. K., Vänersborg 200: —
1571. M. K., till Maja Lundmarks underh. gm A. B., Skellefteå 8: —
1572. M. H., Sthlm 20: —
1573. A. S., Sjötorp 10: —
1574. E. E., Falun 50: —
1575. »Bönhörelsens tack» 10: —
1576. »En länk, med tack för mötet 28 nov.» 5: —
1577. Tillägg till försäljningen 9: —
1578. F. P., Björklinge 6: —
1579. Kinalänkar, Falmark, gm T. B., Bureå 22: —
1580. Hamrånge Kvinnofören. 50: —
1581. »Tack till Gud på Josef och Lisa Gornitzkas, bröllopsdag» 100: —
1582. Östra o. Västra syfören., Jönköping 50: —
1583. Ryggestorps syfören. 65: —
1584. J. B., Sthlm 80: —
1585. Julgåva fr. Anna o. Alma gm A. K., Ekenässjön 51: 30
1586. A. K., Ekenässjön, »rab. å H. S. Ö.» 11: 87
1589. G. K., Björköby 25: —
1590. »Onämnd» 10: —
1591. E. o. G. F., Alingsås 15: —
1593. K. B., Tranås, »missionsäppleträd» 15: —
1594. Adelöfs syfören. 100: —
1595. Ryds syfören. 50: —
1596. E. H., Hidingebro, till »Joh. Hedengrens minne» 26: —
1597. E. B., Falköping, sparb.-medel 2: 75
1598. Stensö Arbetsförening och Kristdala mfg 519: 50
1599. »Med tack till Gud för hjälp i nöden, L. S.» 10: —
1600. »En sparbössa» 47: 17
1601. Ur sparb. på exp. 20: 30
1602. A. O., Norderön 20: —
1603. E. A., gm M. S., Visby 10: —
1604. Tugarps mfgs Ungdom, till J. Hultqvists underh. 10: —
1605. Ekenässjöns Mfg 25: —
1606. Värna mfg 50: —
1607. »Måndagssyfören.» i Norrköping 30: —
1608. E. E., Sävsjö 22: —
1611. M. L., Bornholm 14: 45
1612. Säby syfören. 50: —
1613. M. R., Växjö 40: —
1614. Koll. på L. M. F:s möte i Tidaholm vid G. Carléns besök 26: 60
1618. I. O., Mörsil, i st. för ett arbete till Länkarnas bord på försäljningen 5: —
1619. M. Ö., Stocksund 50: —
1620. K. F. U. K., Kristianstad, till Ida Söderbergs underh. 450: —
1621. »Herrens del» 15: —
1622. Kimstads Kyrkl. syfören. 100: —
1623. Efterskörd till försäljningen 35: —
1624. Koll. i Ovanmyra 8/12 13: 34
1625. D:o på syfören. i Bjursås prästg. 8: —
1626. D:o i Bjursås kyrka 9/12 22: 75
1627. Daggryningen i Grycksbo, resebidr. 10: —
1628. Håsjö kyrkl. Ungdomsgrupp, till Thyra Lindgrens underh. 175: —
1629. Kinakretsen, Norrköping, sparb.-medel 81: 52
1630. E. P. A., gm A. Å., Hälsingborg 25: —
1631. B. P., Kusmark 35: 75
1632. Tenhultskretsen av Rogberga Kristl. Ungd.-fören. 50: —
1633. E. A., Norrköping, »höstoffer» 50: —
1634. O. J., d:o 25: —
1635. E. B., Falköping, tillägg till koll. 2: —
1636. E. O., Huskvarna, gm K. S. 5: —
1637. H. L., gm d:o 2: 75
1638. Onämnd, gm d:o —: 25
1639. N. S., Skellefteå, till Estrid Sjöströms underh., gm S. N. 20: —
1640. H. B., till d:o, gm d:o 10: —
1642. »Tackoffer» till Thyra Lindgrens underhåll 20: —
1643. K. F. U. M:s Uppsvenska Distr. till Morris Berglings underh. 500: —
1644. Tillägg till Kinalänkens bord 5: —
1645. D:o, d:o 10: —
1646. Brobacka mfg 50: —
1648. »Ps. 68: 20», till C. Bloms underh. 100: —
1649. »Ps. 146: 5», till R. Andersons d:o 100: —
1650. E. B., Sthlm 5: —
1651. I st. för blommor vid Erik Eriksons, Vingåker, bår, gm M. E. 75: —
1652. W. L., Åtvidaberg, resebidr. 23: —
1653. A. H., d:o, d:o 5: —
1654. F. W., Oskarshamn, efterlämnade medel i missionssparbössan funnen efter hennes död 17: 25
1655. »En kinaväns sparb.» 40: —
1656. E. S., Björköby 25: —
1657. L. N., Borås 10: —
1658. Borås — Sjömarkens Kinakrets 150: —
1659. Fryele kyrkl. missionsarbetsfören. 10: —
1660. E. C., Gränna 1: 25

1663. Onämnd. till Erik Malms underh. 25: —
1664. H. L., Lidingö 5: —
1665. V. Ryds kyrkl. missionskrets 50: —
1666. A. S., Hörby 5: —
1667. Sunne Kristl. Ungdomsfören., Orrviken 50: —
1668. »Onämnd» 25: —
1669. »En julhälsning» 200: —
1670. S. M., Sthlm, ränta å en obl. 27: 50
1671. Koll. i Skärstads Norra, vid M. Ringberg besök 16: 71
1676. S. J., Örebro 500: —
1677. Undersåkers mfg 50: —
1678. Distr. Förb. mellan K. F. U. M., i Södra Sverige, missionsmedel och resegottgörelser vid M. Ringbergs besök 438: —
1679. H. o. E. S., Skellefteå 10: —
1680. K. P., Norderön, gm A. O. 10: —
1681. »Senapskornet», Lidköping, till Thyra Lindgrens underh. 30: —
1682. E. H. 50: —
1683. »Sparbössemedel» 103: 95
1684. O. T., Oslo 2: —
1685. C. G. P., Norrköping 50: —
1686. A. N., Kalmar 1: 75
1688. »Ett löfte till Herren», Medle, gm A. B., Skellefteå 15: —
1691. »En Jesu vän» 50: —
1692. Ossby krets av Risinge mfg 50: —
1693. G. W. L., Sjötorp 25: —
1694. Kinakretsen, Gbg, till Berta Flodbergs underh. 21: 80
1695. A. W., Skillingaryd 7: 75
1696. Sparbössetömning 15/12, gm G. M., Visby 10: —
1697. G. M., Visby 42: 60
1699. M. S. 12: 50
1703. »Anna» 10: —
1704. J. B., Sjulsmark 10: —
1705. Sparb.-medel fr. »Kinavänner» i Åsaka, gm K. A. G. 23: —
1706. »Med tack för Guds stora trofasthet» 50: —
1707. C. J. P., Skövde 17: 75
1708. Bankeryds kristna friförsaml. 40: —
1709. V. P:s missionsbössa 15: —
1710. Sparb.-medel fr. Söndagsskolbarnen i Boda södra missionsförsamling, Ovanmyra 10: —
1711. »L.» 50: —
1712. Del av testamentsmedel efter avl. F. E. Möller, Ställberg 6,804: 03
1713. »En kinalänk» 10: —
1714. Efterskörd till försäljningen 20: —
1715. C. U., Skebobruk 6: 25
1716. Åkers mfg, Jönköpings län 20: —
1717. Ränta på G. o. S. Svenssons fond 35: 56
1718. Kinesernas Vänner, Värnamo 200: —
1719. Sparb.-medel fr. Värnamo 40: 77

Kr. 14,974: 75

S. M. K:s Pensionsfond.

1647. »2 Mos. 35: 5» 50: —

Kr. 50: —

Särskilda ändamål.

1534. H., för barnh. i Sinan 10: —
1536. »Mormors minne» till bibelkv. i Puchow 35: —
1539. »Joh. 14: 13, 14», till Maria Pettersson att anv. enl. överensk. 20: —
1561. Vesta o. Hjortsberga syfören., till Maria Nylin att anv. efter gottf. 50: —
1562. Redbergslids syfören., Gbg, till lärare o. evang. i Mienchih. 300: —
1563. D:o till barnh. i Sinan 50: —
1587. Erstorps Ungdomsfören., till evang. underh. 100: —
1588. S. A. A., Figeholm, till Maria Pettersson, en liten julgåva, att anv. efter gottf. 20: —
1592. S. T., Nockeby, till bibelkv. underh. i Puchow 50: —
1609. E. E., Sävsjö, »provision på julstjärnan» till Maria Petterssons barnh. 10: —
1610. H. Z., till d:o gm d:o 5: —
1615. G. B., för evang. underh. i Kina 252: 50
1616. A. H., Skövde, på 50-årsdagen till hyra i Iong-loh 50: —
1617. D:o till evang. underh. i d:o 50: —
1641. Onämnd, till Hanna Wang, för bibelspridning, gm S. B., Vanås 10: —
1661. K. F. U. M:s missionskrets, Gbg, för K. F. U. M:s arbete i Kina 100: —
1662. Mellersta Distr. av K. F. U. M., till en evang. underh. 150: —
1672. S. J., Örebro, till evang. Schen-sentongs underh. 250: —
1673. D:o, till en skolgosses underh. 100: —
1674. D:o, till Gatukapell i Hancheng 100: —
1675. Libanons missionskrets, Gbg, till arbetet i Hoyang 300: —
1687. »Söndagstioöringar» fr. I. o. A., till traktatspridning i Kina 10: 40
1689. E. A., Örebro, till I. Berg, till en orgel, gm O. B., Örebro 20: —
1690. Församl. i Stefanskyrkan, Vanadislunden, Sthlm, till pastor Kaos underh. 116: 20
1698. M. Ö., Stocksund, till Dagny-Edla, Morris, Martin o. Ville Bergling att anv. efter gottf. 38: 75
1700. Böneringens sparb., Duvbo, till Hanna Wang att anv. efter gottf. 47: —
1701. A. G:s 10 öresinsaml. i Duvbo, till Martin Bergling för d:o 50: 40
1702. Onämnd, till J. Hultqvist för bibelkv. Iang 70: —

Kr. 2:365: 25

Allmänna Missionsmedel	**14,974: 75**
S. M. K:s Pensionsfond	**50: —**
Särskilda ändamål	**2,365: 25**

Summa under dec. mån. 1932: Kr. 17,390: —

Med varmt tack till varje givare!

»Till din hjälp far han fram på himmelen och i sin höghet på skyarna. En tillflykt är han, urtidens Gud, och bärnere råda hans eviga armar.» 5 Mos. 33: 26, 27.

Redovisning över influtna gåvor till Missionshemmet i Duvbo.

oktober—december 1932.

In natura: Apoteket Delfinen, Göteborg, medicin; H. N., Sävsjö, emaljerade varor och blecksaker; A. & L. B., Runneryd, julost: A. K., Björkeryd, julost; M. K., Kristdala, julost; Nye ungdomsförening, julost; K. H., Stensjön, 2 julostar; H. och N. H., kaffe, te, choklad, apelsiner, äpplen, fikon, risgryn, marmelad, risgryn, russin, nötter och mandel; M. Ö., Stocksund, apelsiner, äpplen, dadlar, russin, nötter och mandlar; D. J., Duvbo, lutfisk, blommor och konfekt; K. W., Lidingö, marzipantårta.

Kontant: H. K., Lund, 10: —; E. B., Stockholm, i st. för blommor på fru Hulanders grav 5: —; K. E. B., Göteborg, 5: —; F. P., Björklinge, till julgran och ljus 5: —; L. S., Stockholm, till julbordet 25: —; L. T., Storängen, till julglädje 20: —; K. S., Huskvarna, 10: —; E. J., Sala, 10: —; H. L., Votlanda, 25: —; E. S., Skellefteå, 10: —; E. A., Vetlanda, till julbordet, 25: —; Malmö syförening 25: —.

Med varmt tack till varje givare!

»Fattades Eder något?» »Intet.» Luk. 22: 35.

August och *Augusta Berg.*

Prenumerationsanmälan.

Missionstidningen

SINIMS LAND

anmäler härmed sin 38:e årgång.

Missionstidningen Sinims Land, organ för Svenska Missionen i Kina, utkommer vill Gud även under år 1933 enligt samma plan som under föregående år. Ansvarig utgivare är missionsföreståndare Erik Folke, varjämte missionssekreterare Martin Lindén m. fl. medverka vid tidningens redigering.

Sinims Land utkommer under årets lopp med 20 nummer samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev från Kina, meddelanden från hemarbetet, uppsatser särskilt avsedda för barn och ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran.

Då nu årsskiftet närmar sig, ville red. till envar av tidningens vänner rikta en innerlig vädjan om hjälp med anskaffandet av nya prenumeranter. Tidningen behöver så väl det ökade ekonomiska stöd, som varje ny prenumerant tillför den. Men dessutom kan och bör en ännu högre synpunkt anläggas på arbetet med att samla prenumeranter. Denna kan uttryckas så: ju fler nya prenumeranter, desto fler vänner till missionen och förebedjare för densamma. Och ju fler förebedjare desto större segrar i hela det arbete, för vilket Sinims Land vill vara ett organ. Må då tidningens vänner med ny frimodighet gripa sig an med arbetet för att samla prenumeranter och må de bedja Herren mana fram och giva Missionstidningen Sinims Land många nya verksamma vänner. Till prenumerantsamlarna såväl som till andra, som visat kärleksfullt intresse för tidningen, ber red. att få uttala ett vördsamt och hjärtligt tack.

Vidare bedja vi också få anbefalla Sinims Lands redaktion åt vännernas hågkomst i förbön. Red. känner djupt behovet av Guds nådefulla bistånd och välsignelse, och denna gives, det veta vi, såsom svar på bön.

Tidningen kostar: helt år kr. 2:25, 3 kvartal kr. 1:75, halvår kr. 1:25, 1 kvartal kr. 0:90. Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2:75 pr år.

Prenumeration kan verkslällas både på postkontoren och på Sv. Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, Stockholm. Enligt nuvarande bestämmelser för postbefordringsavgifter blir det emellertid för Missionen fördelaktigare om prenumeration verkställes å vår exp., varför vi särskilt anbefalla detta tillvägagångssätt. I så fall sändes tidningen, även i enstaka exemplar, såsom utgivarekorsband till de olika prenumeranterna.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla mot insändande till exp. av postens kvittenser kr. 2:25 för varje 6-tal ex., men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Vid årsskiftet. — Ledstjärnan. — Från Red. och Exp. — Inbjudan. — Söndagsskolan på S. M. K:s fält. — Från missionärerna. — Ungdomens avd. — Redov. — Pren.-anm.

Stockholm 1933, Svenska Tryckeriaktiebolaget.
33253

N:r 2. ÅRG. 38. 25 JAN. 1933. PREN.-PRIS 2:25

以便以詔耳

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

耶和華以拉

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

MIN TJÄNARE.

I det 42 kap. hos profeten Jesaja, anfört av Matteus i hans 12 kap., lyder Herrens maning: Se, min tjänare. Vi märka att Fadren själv ser på sin tjänare, som här är hans egen kärleks son, med stor uppmärksamhet. Den tjänaregestalt, denne iklätt sig, har rört Fadrens hjärta i dess djupaste djup. Han är Fadrens utkorade, i honom har Faderns själ funnit behag och därför har han låtit sin Ande komma över honom. Därför har han korat honom till människosläktets Frälsare. Kunna vi annat än stanna i tillbedjan inför det vi här kallats att bevittna? Guds egen Son, som med sin Fader delade tronen och härligheten och som var föremål för tillbedjan av hela himmelens otaliga änglaskara, lämnade allt, blev människa, ja, nedsteg till det nedersta trappsteget i släktet och där framträdde som en tjänarnas tjänare. Och då så skedde, se vi Fadren skåda på denna Sonens väg med största välbehag. Göra vi ej väl uti att stanna inför denna syn och söka så långt det är oss möjligt fatta något av dess djupa innebörd och låta oss gripas av en sådan kärlek, att vi se, ja, se så, att han blir allt för vårt hjärta. Och vidare, då vi mött denne Herrens tjänare och själva blivit betjänade av honom, skulle vi ej då också gripas av hans kärlek, så att vi bleve villiga att följa honom, deltaga med honom i hans tjänaregärning och därvid även ikläda oss samma tjänaredräkt, som han bar. Vilken nåd är det då ej att veta, att om vi gå hans tjänareväg, vi även få dela hans lott, få räknas bland Guds utkorade, få känna Fadrens välbehag vila över oss, få äga Andens stora gåva. Det är i denna avsikt Herren i dag pekar på sin tjänare för oss och säger: Se min tjänare.

Vidare säger Herren till oss: Se i vilket sinne min tjänare utför sin tjä-

naregärning! Vad finner han i världen? Brutna rör, rykande vekar. Hur handlar han med dessa? De brutna rören, till intet nyttiga, krossar han ej, och de rykande vekarna, idel vederstyggliga, utsläcker han ej. Detta manar Herren oss att beakta. Beakta för vår egen del, då vi finna oss själva vara just sådana brutna rör och rykande vekar. Då alla försök att förbättra vårt eget läge misslyckats, då all hjälp ifrån människor visat sig vara ett bedrägligt hopp, må vi då stanna inför Herrens manande röst: Se min tjänare. Nu är han oss nära. Nu väntar han på att få betjäna oss, att få upplyfta, bära och hjälpa. Han föraktar ej det brutna röret, han avskyr ej den rykande veken. »Frukta nu icke, du mask Jakob, du Israels lilla hop. Jag hjälper dig, säger Herren. Din förlossare är Israels Helige», så ömt och kärleksfullt nalkas han oss. Ha vi själva blivit föremål för denna Herrens tjänares hjälp, låt oss då också se till vad vi kunna göra för de brutna rör och rykande vekar, som vi finna omkring oss. Kan Herren för dem peka på oss och säga: Se min tjänare. Han ser efter sådana som ömma för själarnas nöd och som vilja taga sig an dem i Jesu sinne med hans kärlek.

Herren vill vidare med sin maning fästa vår uppmärksamhet på vad hans tjänare förmår. I denna tid då orättfärdighet och laglöshet synes alltmer få överhand behöva vi påminnas om att »hos honom är makten». Han skall utbreda rätten, heter det. Han skall grunda rätten, ja, han skall föra rätten fram till seger. Det är tryggt för en bävande människosjäl att få sluta sig till honom. Det ger hopp i denna hopplösa tid att få vila med blicken vid honom, som förklarat: »Mig är given all makt i himmelen och på jorden." Det ger mod att få följa honom på hans härnadståg ibland människorna. Vi äro ej blinda för att mörkrets makt just i vår tid gör sig fruktansvärt gällande i världen, dess förföriska tjusande makt, som fångar så många människosjälar, dess våldsregemente, som förfar så brutalt med de värnlösa som råkat under dess välde, dess målmedvetna strävan att med vilka medel som helst utbreda sin makt ibland alla folk, men under sådana förhållanden känna vi det vara dubbelt viktigt att följa Herrens maning: Se min tjänare. Han drager ut segrande och för att segra.

Herren vill mana oss till ännu ett: Se, min tjänares lön. »Till hans namn skola folken sätta sitt hopp», heter det här. Ja, »av den vedermöda han utstått, skall han se frukt och så bliva mättad. Genom sin kunskap skall han göra många rättfärdiga. Med talrika skaror skall han få utskifta byte», säger det profetiska ordet. Missionens historia i våra dagar bär vittne om att detta håller på att ske, och vi ha därför stora skäl att även lyssna till Herrens maning: Se min tjänare i hans missionsgärning. »Aldrig förr ha vi fått vara vittnen till så vidsträckta och vittgående väckelser i hela världen som just nu», skriver d:r Mott, och vi få från vårt eget fält budskap efter budskap om hur Guds rike går framåt. Skola vi ej skynda att deltaga med Herrens tjänare i hans missions-

gärning. Herren väntar att finna allt flera, som äro villiga att peka på denne underbare Herrens tjänare för hjälpbehövande själar i den stora hednavärlden, där han tyvärr ännu är okänd för så många.

Och till slut ännu ett ord. Något kommer att ske med var och en, som aktar på denna Herrens maning. Därom läsa vi i 2 Kor. 3: 18. (Vi återgiva stället efter den äldre översättningen). »Men vi alla, som med avtäckt ansikte skåda Herrens härlighet i en spegel, varda förvandlade till samma bild från härlighet till härlighet såom från Herrens Ande.»

Erik Folke.

Trettondagens möte i Betesdakyrkan, Stockholm.

Trettondagen är på många platser en missionshögtidernas dag, en dag då missionsvännerna samlas för att på nytt göra sin insats i missionsverket samt hämta ny näring för missionskärleken. Så har det varit även inom Svenska Missionen i Kina. Bl. a. har det i Stockholm blivit tradition, att man på den dagen skall samlas i Betesdakyrkan till missionshögtid med sparbössetömning och offerinsamling. Så var också även i år fallet.

Efter gemensam sång höll missionsföreståndare *Erik Folke* en kort predikan, vars huvudinnehåll är sammanfattat i uppbyggelseartikeln i detta nummer av vår missionstidning. Det var, som synes av denna artikel, ett budskap, som liksom hjälpte oss att göra en ny begynnelse på den gamla beprövade säkra grunden; ett ord, som gav trygghet och vila vid det nya årets början.

Direktör *Edmund Skoglund* sjöng efter missionsföreståndare Folkes predikan en solosång, varefter missionssekreterare, *M. Lindén* i ett kort anförande erinrade om nya och förnyade glädjeämnen i hemarbetet. Anförandet ville vara ett vittnesbörd om Guds trofasthet, ty härpå voro alla de nämnda glädjeämnena grundade. Guds trofasthet av nåd utan all vår förtjänst hade gjort det möjligt för oss att få utsända sex nya missionärer. Samma trofasthet hade också tagit sig uttryck i att behoven även under år 1932 blivit fyllda och i att gamla vänner såväl som nya blivit oss givna på nytt eller för första gången såsom glädjeämnen. Såsom ett särskilt glädjeämne framhölls också, att Svenska Missionen i Kina under år 1932 för första gången på ett år fått anordna missionärsavskiljning på sex olika platser.

Under en gemensam sång insamlades sparbössorna och offergåvorna, tillsammans utgörande ett belopp av kronor 1,115: 64, och därpå fingo vi lyssna till ännu en solosång av direktör Skoglund.

Siste talare på mötet var missionär *Aug. Berg*, som talade över ämnet: Vad nytt från Kina? Talaren framhöll, att de politiska förhållandena kännetecknas av en revolutionär utveckling under kamp mot kommunism. Läget kräver förbön, ej minst nu då missräkningar i fråga om resultatet av Nationernas Förbunds verksamhet gjort att Kina återknutit de diplomatiska förbindelserna med Ryssland.

I socialt hänseende kan man peka på en storartad utveckling trots krig, inbördeskrig och rövares härjningar samt svåra hemsökelser, och även från missionens synpunkt kan allt större och större utbredning påvisas. Väl äro svårigheterna stora, men ropet: »Dragen vidare» ljuder mäktigt och arbetsmöjligheterna äro rika.

*

Så gav då denna missionshögtid även i år anledning till glädje, tacksamhet och ny frimodighet. »Kasten därföre icke bort Eder frimodighet, som har en stor lön!»

M. L.

Bedjen för missionärerna!
Skriven till missionärerna!

Mrs Emma Usher.

Det namn, som nu står under korset, känna ej många i Sverige. Men, att det står under korset griper djupt i hjärtat på särskilt en av våra missionärer.

Mrs Usher var nämligen mor till fru Ethel Blom. Då missionär och fru Blom 1926 reste tillbaka till Kina, levde fru Bloms båda föräldrar, men nu har Gud hämtat hem dem båda två med några års mellanrum.

Vi behöva att alldeles särskilt bära fram våra syskon i bön inför Gud, då de få meddelanden sådana som dessa.

Att få göra denna förlust betyder så mycket för dem. Breven från de älskade utebliva, och den där djupa innerliga längtan att om några år få träffa de sina, den får ej samma näring.

Mrs Usher gav med glädje sin dotter för arbetet i Kina. Varje vecka — nära nog — skrev hon brev till henne och sina andra barn.

Vad de breven nu skola saknas!

Må »all trösts Gud» trösta och hugsvala dem som sörja. I hoppet och tron få vi skåda framåt mot den dagen, då »Gud skall avtorka alla tårar.» —*m.*

Missionstidningen Sinims Land.

Ännu en gång införa vi i vår tidning prenumerationsanmälan för innevarande år. I samband härmed ville vi rikta en varm vädjan till våra vänner att göra vad göras kan för att samla prenumeranter. Vi våga tro, att vår tidning har en uppgift att utföra, ett budskap att frambära, och vi ville så gärna få detta budskap framfört till så många som möjligt. *Kunde ej flera än vad nu är fallet prenumerera på Missionstidningen Sinims Land för andra, t. ex. för sjukhus, ålderdomshem eller sådana som ej själva ha råd att prenumerera?*

Till alla dem, som så troget och uthålligt arbetat för att sprida Sinims Land, riktas vårt varma och vördsamma tack.

Bönemöten för S. M. K.

Såsom meddelades i förra numret av Missionstidningen Sinims Land anordnas i regel varje tisdagseftermiddag kl. 7 em. bönemöte för Sv. Missionen i Kina i Betesdakyrkan, Floragatan 8, Stockholm. Då det visat sig vara svårt för en del vänner att då närvara, har nu beslutats att *dessutom* varannan fredag kl. 2 e. m. inbjuda till *korta bönestunder på S. M. K:s Exp.*, Drottninggatan 55, 3 tr. Början göres fredagen den 3 febr. och *dessa möten bli alltså under februari fredagarna den 3 och 17 febr. kl. 2 e. m.* Vänner, som då kunna deltaga, hälsas varmt välkomna.

»Månadsmöte.»

I stället för det vanliga tisdagsbönemötet i Betesdakyrkan anordnas *tisdagen den 7 februari kl. 7 e. m.* s. k. månadsmöte i *K. F. U. M:s Norrlandssal*, Birger Jarlsgat. 35 a (ingång från Snickaregatan). Korta anföranden av doktor *Karl Fries*, missionsföreståndare *Erik Folke* och fröken *Lisa Blom* samt en bönestund. Efter mötet samkväm med servering av kaffe och te mot vanlig avgift. Varmt välkomna!

Kinalänken.

Kinalänkarna i Stockholm samlas till symöte hos fröken *Louise Ulff*, S:t Eriksgatan 106, Stockholm, *torsdagen den 9 nästkommande febr. kl. 7 e. m.* Välkomna!

Kolportören Wang i Yuncheng.

Nedanstående översättning är en del av en rapport till British-Foreign Bible Society (Brittisk-Utländska Bibelsällskapet), i vars tjänst kolportören Wang i Yuncheng står. Rapporten är avsedd för en av oss icke känd givare av herr Wangs underhåll, men kan kanske intressera Sinims Lands läsare, då herr Wang

utför ett för vårt distrikts evangelisering betydelsefullt arbete.

Kolportören Wang föddes i provinsen Shantung år 1885. Fadern var jordbrukare men måste på grund av svår hungersnöd lämna sin hemtrakt och försöka skaffa sig och sin familj uppehälle å annan ort. Gossen Lien San (namnet anger, att han var familjens tredje son) var då endast ett år gammal. »Att gå västerut» var familjens enda räddning. Med sina få tillhörigheter begav man sig åstad på den långa färden, vandrande flera tiotal (sv.) mil, till den sydvästra delen av Shansiprovinsen. Här slog man sig ned i en by i Anidistriktet (Ani är grannstad till Yuncheng).

När Lien San var sex år, dog fadern, lämnande hustru och sex barn — fyra gossar och två flickor — så gott som utan möjlighet att existera. Modern arbetade hårt för att skaffa familjen uppehälle, men barnen måste gå omkring och tigga för att få tillräckligt att leva av.

Vid 14 års ålder fick Lien San anställning vid polisen. Efter sex år blev han konstapel och tjänstgjorde som sådan i sexton år.

Under republikens andra år, 1912, när han en dag posterade vid Yunchengs södra stadsport, sammanträffade han med en evangelist från Ishih, som berättade för honom om den sanne Guden och frälsningen genom Jesus Kristus. Detta var första gången, som herr Wang hörde det kristna budskapet. Det var emellertid icke vid detta tillfälle som han vände sig till Gud.

Tio år senare blev hans mor allvarligt sjuk. Herr Wang företog då långa vandringar för att uppsöka och konsultera läkare, men ingen förmådde bringa hjälp åt hans älskade mor. Då kom han en dag att få höra en av våra evangelister (Tsao Fuch'üen) predika evangelium. Han vände sig till denne med en bön: »Min mor är sjuk. Kan ni hjälpa henne att bli frisk?» Evangelisten svarade: »Varför bedja ni ej till den levande Guden, att han må förlåta er mor hennes synder och göra henne frisk.» Herr Wang återvände till sin mor med detta budskap. De bådo — och modern blev återställd. Herr Wang blev gripen i sitt innersta och beslöt sig för att tro på den levande Guden och Jesus Kristus. Han blev året därpå döpt och upptogs i Yunchengs församling.

En dröm han hade någon tid före sitt dop gjorde ett djupt intryck på honom. En man kom till honom i drömmen och sade: Varför tager du icke av din solkiga klädnad och ikläder dig en ren dräkt?» Från den stunden bad han till Herren, att han skulle rena hans hjärta från synden och ikläda honom en ny, ren klädnad.

När herr Wang varit kristen tvenne år, voro också alla i hans familj troende kristna.

Många erfarenheter har herr Wang haft av bönhörelser och av den himmelske Faderns omsorg om honom. En av dessa erfarenheter, som han gärna återkommer till, gjorde han i samband med moderns död. När hans åldriga mor, som han hela livet varit mycket fäst vid, dog, önskade han giva henne en begravning, som skulle både hedra moderns minne och inför hedningarna förhärliga Gud. Familjen var fattig, bl. a. på grund av två års hungersnöd i distriktet. Varifrån skulle man få de behövliga medlen för begravningen! Man vände sig till Gud i bön.

Snart kommo vänner och grannar medförande så rikliga gåvor, att medlen räckte icke blott till att täcka begravningskostnaderna utan även till betalande av en skatt, som just då måste erläggas. I alla avseenden såg man bevis på Guds hjälp och välsignelse.

Herr Wang tillträdde sin anställning hos British-Foreign Bible Society i januari 1931. Han sköter sitt arbete troget och samvetsgrant. Vårt distrikt, i vilket han arbetar, har mycket ringa nederbörd. Missväxt förekommer ungefär vart tredje år. De senaste fyra åren ha emellertid alla varit missväxtår med åtföljande svårigheter och lidanden för befolkningen. En del av distriktet är bergigt men största delen utgöres av en slätt. Här finnes en saltsjö, som utgör en inkomstkälla både för befolkningen i trakten och för rege-

ringen, vilken senare hämtar skatt därifrån. Men vattnet i distriktet är salt och därför odugligt för bevattning. Endast utmed bergens sluttningar, där vattendrag finnas, samt i n. v. delen, på större avstånd från saltsjön, är jorden bevattnad och ger som regel goda skördar. Det är här, som herr Wang säljer de flesta av sina böcker.

Största delen av befolkningen — särskilt de som leva i bergstrakterna — är icke läskunnig. De största hindren i herr Wangs arbete — liksom i vårt — är folkets fattigdom och bristande läskunnighet.

Förra året blev herr Wang mycket uppmuntrad i sitt arbete, då han sålde bibeldelar till de soldater, som voro förlagda i hans hemstad, Ani. De icke endast köpte ett stort antal bibeldelar utan lyssnade även till evangelii budskap och framställde frågor angående själens frälsning. Tillsammans med äldsten i församlingen arbetade herr Wang flera veckor bland soldaterna, av vilka många blevo bekännande kristna.

Det händer då och då på herr Wangs resor, att han träffar människor, som uttrycka sin önskan att bli kristna. Evangelisterna finna också här och var enskilda, som genom herr Wangs verksamhet blivit förberedda för mottagande av det kristna budskapet.

Elsie Bergqvist.

Ett tack.

Yuncheng Shansi den 4 dec. 1932.

Kära Missionsvänner! Stor frid av honom som var, är och kommer.

Tiden att skriva julbrev till vännerna har gått mig ur händer. Kanske att jag genom Sinims Land kan få sända Eder alla ett tack. Redan har en del julklappar överlämnats åt både mig personligt och så till barnhemsbarnen. Har glatt mig mycket åt att få fira jul i Honan. Få se hur det kan bli. Vi ha hört att Tongchow- och Pucheng-missionärerna blivit tillrådda att komma över till Shansi och då är det väl fara för att det blir oroligt i Honan också och att Gula floden avstänges. »För Gud är ingenting omöjligt.» Han kan hålla vägen öppen och vi vilja gå in så länge så sker. Vi äro alla strängt upptagna av var och en sitt. Alla äro friska och glada i tjänsten. Gott att icke behöva öka de sysslolösas skara.

Bedjen för oss!

Eder tillgivna
Maria Pettersson.

Från språkskolan i Anking.

(Utdrag ur privatbrev.)

Nu äro vi i full gång med kinesiskan. Roligt tycker jag det är att studera det — men arbetsamt. Vår föreståndare är dock så snäll och hjälpsam, så det hela blir bara roligt. Det är ju för Herrens skull, som vi nu lära oss det. Och då det är för honom, går det mycket lättare att läsa. Vi ha utmärkta lärare.

Utanför staden få vi gå på promenader. I stan äro vi ej tillåtna att gå, emedan folket är så fientligt mot utlänningarna. Men vi hinner just inte att gå ut och se något, ty det tar ganska lång tid att gå igenom läxorna.

Jag trivs bra här. Kamraterna äro mycket snälla, och jag tror säkert, att Herren skall välsigna den tid, som vi få vara tillsammans här. Mrs. och Mr. Shepherd äro så snälla, och likaså Miss Nesland, som är här för att hjälpa Mrs. Shepherd.

Vi äro 23 elever samt 4 kinesiska lärare. Mr. Shepherd undervisar också. Vi ha honom en timme varje dag.

Som du vet, så ha vi bestämda lästimmar. Det är bra, ty annars skulle vi nog läsa oss fördärvade. Det ligger också en frestelse nära till hands, nämligen den, att man så lätt glömmer bort det inre livets fördjupande. — — —

Åke Haglund.

»Nåd till hjälp i rätt tid.»

(Brev från fru *Carola Bergling.*)

Kära Vänner!

Nu lider det snart mot jul, och innan året gått till ända, vill jag sända en liten hälsning.

I somras fingo vi hela släkten i Kina, tolv personer med barnen inberäknade, vara tillsammans på Yutaoho, en sval och lummig plats bland bergen i norra delen av denna provins. Vi reste buss de 45 svenska milen ditupp. Vid ett tillfälle höllo vi på att i mörkret på kvällen störta utför en brant, men Gud bevarade oss från denna olycka. Den kvällen stannade vi över natten i en stad för att dagen därpå nå vårt mål. Här fingo vi dock i nära två timmars tid under olika äventyr söka efter ett värdshus. Kl. 11 på kvällen hade vi äntligen funnit ett. Då voro vi både uttröttade, hungriga och frusna, men nu hade vi äntligen kommit till en plats, där vi hoppades få vila över natten. Vi bankade på dörren — men man svarade oss inifrån, att det ej fanns plats för oss. Plötsligt öppnades dock porten, och vi fingo stiga in. Mannen, som öppnade, var en ung kristen. Han var anställd i värdshuset. Då han fått höra, att det var utlänningar, som ville in, öppnade han genast för oss. Gud hade sänt honom i vår väg för att vara oss till hjälp.

Vi hade hyrt en gammal trevlig kvarn på Yutaoho för sommaren. Dessa kvarnar användes förr att mala säd i. Nu ha de inköpts av olika missioner och privatpersoner, som gjort dem beboeliga. Amerikanare, engelsmän, norrmän och belgiska katoliker bo om somrarna i dessa kvarnar, som ligga utmed den lilla dalen på ömse sidor om floden. Kina Inlandsmissionen har här två sommarhem för sina Shansimissionärer. Vi voro inbjudna till deras konferens, då G. W. Gibb, K. I. M:s kinadirektor från Shanghai, talade enkelt och gripande om det enda nödvändiga. Om söndagarna samlades vi med alla protestanterna till gemensam gudstjänst. Då fick ofta vår lilla svenska kör sjunga, ibland på svenska, ibland på engelska.

Hemresan blev besvärligare än resan upp, därför att vi natten innan vi skulle resa fick ett förfärligt regn, som gjorde vägarna ofarbara långa stycken. (Den lilla bergsfloden kunde vid häftiga regn svälla ut till en hel älv, som under dån och brak rusade förbi vår kvarn medförande träd och mindre broar samt förstörande allt, som kom i dess väg.) Vi startade dock på vår hemresa, men ofta var vägen framför oss alldeles bortspolad. På flera ställen hade floden tagit broarna med så att vi måste fara omvägar. Ordet i Dagens Lösen för den dagen var: »Nåd till hjälp i rätt tid», och dess uppfyllelse fingo vi erfara under hela vägen.

Nere på slätten hade vattnet från bergen samlats, så att fälten miltals stodo under vatten. Folket fick bärga sin skörd i båtar. Ibland syntes bara vägen över vattenytan. Så reste vi en kväll ett par timmars tid. Vägen var ytterst oländig, och vi »kröpo» fram. Vi hade inte annat val än att fortsätta denna dåliga väg, då det ju var vatten på båda sidor. Vi lyste oss med ficklampor, men det var mörkt och svårt att se. Plötsligt låter Gud månen lysa fram mellan molnen, och vi reste sedan i månljus hela vägen. Den kvällen kommo vi till Pingyao där det finns ett stort värdshus, som äges av en kristen kines. Folket tar gärna in där för att det är en snygg och trevlig plats. Här skulle vi möta min svåger Vilhelm, som rest före oss med en del bagage. Men han syntes ej till. Snart fingo vi dock veta, att han på em. gått in till staden, då det hastigt kom en hel flod av vatten från bergen, så att han ej kunde komma ut ur staden, utan måste stanna där över natten.

Nästa dag kommo vi till en flod, där bron var borta. Vattnet var dock ej djupare, än att vi skulle kunnat fara igenom det. Men det såg ut, som flodbädden på andra sidan var alldeles för brant för att vi skulle kunna komma uppför den. (Vi fingo sedan höra, att kineserna på platsen ibland gräva i flodbottnen för att göra stränderna mera branta, så att de resande skola bli tvungna att betala mera för att komma över floden.) (Forts.)

Prenumerationsanmälan.

Missionstidningen

SINIMS LAND

anmäler härmed sin 38:e årgång.

Missionstidningen Sinims Land, organ för Svenska Missionen i Kina, utkommer vill Gud även under år 1933 enligt samma plan som under föregående år. Ansvarig utgivare är missionsföreståndare Erik Folke, varjämte missionssekreterare Martin Lindén m. fl. medverka vid tidningens redigering.

Sinims Land utkommer under årets lopp med 20 nummer samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev från Kina, meddelanden från hemarbetet, uppsatser särskilt avsedda för barn och ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran.

Då nu årsskiftet närmar sig, ville red. till envar av tidningens vänner rikta en innerlig vädjan om hjälp med anskaffandet av nya prenumeranter. Tidningen behöver så väl det ökade ekonomiska stöd, som varje ny prenumerant tillför den. Men dessutom kan och bör en ännu högre synpunkt anläggas på arbetet med att samla prenumeranter. Denna kan uttryckas så: ju fler nya prenumeranter, desto fler vänner till missionen och förebedjare för densamma. Och ju fler förebedjare desto större segrar i hela det arbete, för vilket Sinims Land vill vara ett organ. Må då tidningens vänner med ny frimodighet gripa sig an med arbetet för att samla prenumeranter och må de bedja Herren mana fram och giva Missionstidningen Sinims Land många nya verksamma vänner. Till prenumerantsamlarna såväl som till andra, som visat kärleksfullt intresse för tidningen, ber red. att få uttala ett vördsamt och hjärtligt tack.

Vidare bedja vi också få anbefalla Sinims Lands redaktion åt vännernas hågkomst i förbön. Red känner djupt behovet av Guds nådefulla bistånd och välsignelse, och denna gives, det veta vi, såsom svar på bön.

Tidningen kostar: helt år kr. 2:25, 3 kvartal kr. 1:75, halvår kr. 1:25, 1 kvartal kr. 0:90. Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2:75 pr år.

Prenumeration kan verkställas både på postkontoren och på Sv. Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, Stockholm. Enligt nuvarande bestämmelser för postbefordringsavgifter blir det emellertid för Missionen fördelaktigare om prenumeration verkställes å vår exp., varför vi särskilt anbefalla detta tillvägagångssätt. I så fall sändes tidningen, även i enstaka exemplar, såsom utgivarekorsband till de olika prenumeranterna.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla mot insändande till exp. av postens kvittenser kr. 2:25 för varje 6-tal ex., men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Min tjänare. — Trettondagens möte. — Mrs Emma Usher †. — Från Red. och Exp. — Kolportören Wang. — Från missionärerna. — Pren.-anm.

Stockholm 1933, Svenska Tryckeriaktiebolaget.
33254

N:r 3. ÅRG. 38. 10 FEBR. 1933. PREN.-PRIS 2:25

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

TRONS ÖVNING.

Av Doktor Howard Taylor.

Ingen atlet vinner styrka genom att blott sitta och tänka. Han måste öva. Och han måste underordna allt under detta enda, om han skall få framgång. Så vinner heller ingen kristen styrka i sin tro genom att blott göra tron till föremål för sitt tänkande eller genom att blott tala om tron. Han måste öva tro.

Ett belysande exempel ha vi i min fader, Kina Inlandsmissionens grundläggare, Hudson Taylor. Efter hans omvändelse och fulla överlåtande åt Gud vid 17 års ålder, började han genast öva sig i att tro. Det vore för långt att nu tälja hans historia, men på den vägen blev han, av naturen svag och tillbakadragen, en andlig atlet, en trons hjälte.

Vid den stora, andliga kris han sexton år efter sin omvändelse genomgick, då han förstod att Herren kallade honom att evangelisera det inre av Kina, var han genast redo. Vid den tiden kom han helt tillfälligtvis att stanna för Jesu maning till lärjungarna i Mark. 11:22: »Haven tro på Gud.» Han läste 2 Tim. 1:13 och fann, att ordet »har» där återgivits med: »håll fast» (eng. övers.) och i Rom. 3:3 är ordet för tro återgivet med trofasthet. Guds trofasthet. Så kände han, att Herren Jesus i Mark. 11:22 ville säga till lärjungarna: Hållen fast vid Guds trofasthet. Räkna med och på hans trofasthet. Så fick han en ny syn på betydelsen av orden: »Haven tro på Gud.» Det berodde således ej så mycket på, hur stor hans egen tro var, eller om han hade någon tro alls att komma med. Det berodde allt på Herrens storhet, hans tillförlitlighet, hans trofasthet. Från den stunden blev Herrens trofasthet för Hudson Taylor hans bank. Och han gick sedan aldrig förgäves till himmelens

bank för att där, på Guds löftens grund i Herrens Jesu namn, framlägga sina behov utan att få dem fyllda. Han övade sig tro på honom, som förbliver trofast, och han kom aldrig på skam.

Många av det gamla förbundets heliga började sitt liv som människor i allmänhet, men de utvecklades till att bliva hjältar i tro såsom vi läsa i det 11 kap. av Ebreerbrevet. Där se vi, att tron får sin lön, ja, en stor lön: »Utan tro är det omöjligt att täckas Gud. Ty den, som vill komma till Gud, måste tro, att han är till, och att han lönar dem som söka honom.» Det är uppenbart att det är värt att leva för att vinna Guds stora lön.

Betänk vilka oändligt stora möjligheter, som ligga öppna för oss genom tron. I Matt. 17: 20 säger Herren: »Om I haven tro, vore den ock blott såsom ett senapskorn — intet skall då vara omöjligt för eder.» Intet omöjligt för oss, för dig och för mig, om vi tro!

År 1867 företog sig en ung missionär vid namn Duncan något, som väl kunde anses höra till det omöjliga. Han hade varit i Kina blott ett år, då han kände sig kallad att fara till Nanking, även på den tiden en stor stad. Men hur skulle han med så ofullkomlig kunskap i språket och så liten erfarenhet våga hoppas kunna öppna en missionsstation i Nanking? Han rådgjorde med min fader, sade honom, att han kände att Gud lagt den staden på hans hjärta. De lade saken i bön fram inför Herren, och han begav sig så i väg. Efter ett par veckors resa i båt anlände han till bestämmelseorten, och där var han nu allena med en hednisk tjänare i den stora och stolta staden. Myndigheterna hörde med häpnad, att en utlänning hade kommit in i staden, och hade beslutat att göra det omöjligt för denne att stanna kvar. De inbjödo honom till stadshuset, läto duka en stor fest för honom, behandlade honom med vanlig utsökt orientalisk artighet, men under tiden ilade poliser till alla delar av staden och varnade alla gästgivare för följderna av att härbärgera främlingen. Gjorde de det, skulle deras hus jämnas med jorden och de hamna i fängelse. Duncan sade farväl till sina artiga värdar och gick ut för att söka en bostad. Men alla härbärgen syntes vara fulla. Inte ett rum, ej en enda säng kunde uppbringas. Slutligen, då mörkret föll på, var han vid stadens klocktorn. Han uppsökte munken, som var tornets väktare, sade honom, att han var främling i staden och undrade om han möjligen skulle kunna få tillbringa natten i tornet, naturligtvis mot ersättning. Munken, som ej hört något om förbudet för att härbärgera främlingen, var glad att få en liten förtjänst. Duncans sovrum, en trappa upp, låg öppet för alla himmelens vindar. Nog var det tillräcklig luftväxling. Råttorna sprungo över hans bädd under natten. Sådant var dock småsaker för denne banbrytare. Hela dagen var han upptagen med att utföra sin Mästares uppdrag, samlande åhörare var han kunde. Natt efter natt vilade han ut i sitt luftiga sovrum.

Ett par veckor senare träffade Dun-

can en snickare, villig att låta honom hyra halva hans butik, om han blott vore villig bekosta en mellanvägg och den nödvändiga inredningen, vilket allt snickaren naturligtvis skulle utföra. Rummet var 6 fot brett efter gatan och 20 fot djupt. Detta var nu den första missionärsbostaden i Nanking, som tillika fick tjänstgöra som kapell. Emellertid hade dessa utgifter betydligt minskat hans kassa. Mr Taylor gjorde ständigt försök att sända honom pengar men fann detta vara omöjligt. Ofta steg han upp mitt i natten och bad för honom.

Så kom den dag, då Duncans sista dollar gick till mat. Hans kock kom till honom, just då han skulle gå ut och predika, och sade med sorgsen min: »Vad skola vi nu göra. Nu äro pengarna slut.» Med ett stilla leende svarade missionären: »Vi skola förtrösta på Herren och göra gott, så skola vi få bo i landet och vi skola förvisso få vår föda.» Ps. 37: 3. (Eng. övers.)

Efter kvällsvarden samma dag kom kocken och sade: »Min herre, jag har av min lön sparat ihop fem dollar. Jag vill, att Ni skall ta emot dessa pengar och använda för Edert behov.» Duncan såg honom in i ögonen och frågade: »Tänker du, att det kommer nog snart pengar från mr. Taylor, och att jag då skall återbetala pengarna? I det fallet vore det ett lån, och du vet, att jag aldrig sätter mig i skuld.» »Nej», svarade kocken, »jag har varje afton lyssnat i det lilla kapellet och jag har beslutat att bli en Jesu lärjunge. Detta är min första gåva för Herrens verk.» På dessa fem dollar levde nu de båda en nog så lång tid. Men de togo dock slut, och kocken, ännu en oerfaren troende, kom åter och sade: »Vad skola vi göra? Nu äro bådas våra kassor tomma.» »Vad vi skola göra. Vi skola förtrösta på Herren och göra vad gott är så skola vi få bo i landet och vi skola förvisso få vår föda.» Utan oro i hjärtat, stark i tro, fortgick Duncan med sitt arbete.

Några dagar tidigare hade en annan av mr. Taylors medarbetare kommit för att rådgöra med Taylor angående en nyss öppnad station. Till denne sade Taylor då: »Mr. Rudland, denna sak kräver ej skyndsamt avgörande. Jag är orolig för missionär Duncan. Han måste vara i behov av pengar. Vill du ej vara god och resa till honom med en summa?» En båt hyrdes. Rudland startade, hade ovanligt gynnsamt väder och kunde därför forcera sin resa. Båtens kapten sade en dag till honom: »Utländske lärare. Jag tror, att eder Gud är den Gud, som har vindar och vågor under sin kontroll.» Efter ett par dar kommo de till det ställe, där kejsarkanalens fördämningar voro genombrutna, och kanalen var utan vatten. Som landsresan från denna punkt till Nanking blott tog ett par dagar, kom Rudland fram aftonen samma dag, som Duncans kassa åter var uttömd. Det var ingen svårighet att finna det hus, den ende utlänningen bebodde. Kocken, som öppnade dörren, blev så överraskad, att han i sin glädje nära på hade fallit Rudland om halsen och utropade: »Har ni pengar med? Vi ha ingenting kvar.» Full av glädje hämtade kocken varmt tvättvatten till

Rudland samt te till förfriskning och bad sedan om en dollar för att köpa lite mat för på torget.

Då kvällsvarden var färdig, ställde kocken sig vid dörren för att invänta Duncan. Då han snart upptäckte dennes höga gestalt långt ifrån, ilade han honom till mötes för att meddela den goda nyheten. Utan några tecken till förvåning lade Duncan sin hand på kockens axel och sade: »Sade jag dig icke, att det alltid är rätt och gott att förtrösta på Herren och göra det gott är. Så skola vi få bo i landet och vi skola förvisso få vår föda.»

Tron handlar. Levande Gud möter tron. I alla livets angelägenheter, stora och små, låt oss öva tro.

(Efter »Evangelical Christian.»)

Emma Anderson 70 år.

Emma Anderson.

Svenska Missionen i Kina, som den 14 mars ingår i sitt 47:de arbetsår, börjar nu att i sina led hysa åtskilliga arbetare, som uppnått en rätt så hög levnadsålder och som kunna se tillbaka på en lång arbetsdag i Kina. Bland dessa är fröken *Emma Anderson,* som den 18 februari fyller sjuttio år, en.

Det var i oktober 1895 som fröken Anderson landsteg i Kina. Sin första arbetsperiod tillbringade hon i provinsen Honan och fick då genomgå den oerhört prövande flykten under boxarupproret 1900 tillsammans med tvenne av sina kamrater, ner till Shanghai. Om de erfarenheter som våra systrar då fingo göra har tidigare skrivits i vårt tidningsorgan, varför vi nu icke vilja återupprepa detsamma. Vare det nog sagt, att man känner sig bra liten och ovärdig inför de upplevelser som dessa svaga kvinnor fingo genomgå. Det troliga är nog dock, att de erfarenheter, som då gjordes, lämnat djupa spår efter sig till såväl kropp som själ.

Fröken Anderson har under sina tre ganska långa arbetsperioder i Kina arbetat på flera av missionens stationer. I slutet av år 1925 återvände hon till Sverige för sista gången och vistas nu på missionärshemmet i Duvbo.

Karakteristiskt för fröken Andersons läggning är inskriptionen på en bonad som infödda kristna en gång gåvo henne vid hennes hemresa. Den lyder: *»en kvinnlig Paulus».* Väl hemmastadd i Guds ords sanningar har hennes högsta åstundan varit att få meddela desamma åt den kristna församlingen, och tydligen har denna å sin sida förnummit kraften av ordet och besjälats av den ande, som bodde i henne som meddelade välsignelsen. Vi tillönska av hjärtat vår kära syster en ljus levnadsafton och vilja tillsammans med henne på högtidsdagen resa minnesstenen! *A. B.*

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Missionstidningen Sinims Land.

Vi utsända i dagarna provexemplar av Missionstidningen Sinims Land till personer, vilkas adresser vi ha på vår expedition. Vi äro så tacksamma, om de, som

mottaga en sådan försändelse, godhetsfullt ville dela ut provexemplaren till vänner och bekanta.

Vidare bedja vi att få påminna om, att vi med glädje gratis sända provexemplar av tidningen till dem, som tillkännagiva en önskan därom. Skulle alltså någon, som ej nu erhållit provexemplar, kunna och önska utdela sådana, motse vi med tacksamhet ett meddelande härom. Naturligtvis gäller detta även sådana, som fått provexemplar, men ha användning för flera.

Till sist ville vi ock uttala ett varmt tack för förbön och hjälp med tidningens spridning samt uttala vår förhoppning om, att tidningen alltfort må få vara innesluten i missionsvännernas kärleksfulla intresse och förbön.

Kommittén för Svenska Missionen i Kina.

Den sjunde dennes hade Kommittén för Svenska Missionen i Kina sitt första ordinarie sammanträde på det nya året.

Vid därunder förrättat val återvaldes alla de ledamöter som voro i tur att avgå. Kommittén består sålunda av samma ledamöter som föregående år, nämligen ordinarie ledamöter: Doktor Karl Fries, Soltäppan, Storängen, ordf.; missionsföreståndare E. Folke. Sigurdsvägen 44, Nockeby, v. ordf.; rektor Joh. Rinman, Karlavägen 27, Stockholm; direktör H. Hallencreutz, Saltmätaregatan 8, Stockholm, kassaförvaltare; grosshandlare Sven Johnson, Örebro; apotekare K. Nilenius, Apoteket Delfinen, Göteborg; fröken Anna Gauffin, K. F. U. K., Kristianstad; kyrkoherde G. Arbman. Järpen; disponent Gust. Törnqvist, Norrköping; tandläkare J. von Malmborg, Engelbrektsgatan 13, Stockholm; fröken Selma Nyblad, Skellefteå; samt missionär August Berg, Missionshemmet, Duvbo, Sundbyberg.

Suppleanter äro: Doktor Knut Bergh, Tranås; musikdirektör H. Gillgren, S:t Eriksgatan 63, Stockholm; komminister Joh. Lindberg, Arbetaregatan 21. Stockholm; disponent V. Wisborg, Malmö; fru Ester Fredberg, Alingsås; och marininten-denten O. von Malmborg, Saltmätaregatan 8, Stockholm.

Kommitténs Arbetsutskott består av följande ordinarie ledamöter: Doktor Karl Fries, missionsföreståndare E. Folke, rektor Joh. Rinman, direktör H. Hallencreutz samt missionär August Berg.

Suppleanter äro: Musikdirektör H. Gillgren samt komminister Johannes Lindberg.

Nyantagna missionsarbetare.

Vid Kommitténs sammanträde den 7 dennes beviljades tvenne ansökningar om att få utgå såsom Svenska Missionens i Kina missionärer; nämligen från fröknarna *Hanna Lundberg,* Klippan, och *Astrid Löfgren,* Stockholm.

Det var under känslor av tacksamhet men ock bävan och ansvar, som detta beslut fattades. Det ger så rik anledning till tacksamhet, då Gud besvarar våra böner och manar de unga att överlämna sig åt Gud för hans verk på vårt fält. Men förhållandena äro sådana, att känslor av bävan och ansvar också mäktigt gripa Kommitténs ledamöter såväl som alla, som på ett eller annat sätt bära missionsarbetet. Oron och nöden i Kina såväl som de svåra tiderna härhemma äro ägnade fylla oss med bävan. Känslorna av bävan och ansvar få dock ej förlama oss, så yttrades vid sammanträdet, utan i stället sporra oss till bön och iver ifråga om att göra vår insats.

Må våra vänner också få nåd att med liknande känslor mottaga detta meddelande. Må vi alla tacka Gud för detta bönesvar och må vi sporras till uthållig och hängiven bön samt villig tjänst, i den mån Gud kallar oss därtill. Vi anförtro de nyantagna åt missionsvännernas hågkomst i förbön med tacksägelse.

Utträdande missionär.

Fröken *Minnie Nicholson* har på grund av ingången förlovning begärt sitt utträde ur Svenska Missionen i Kina, och Kommittén har med uttalande av tacksamhet för Minnie Nicholsons insats i S. M. K:s arbete beviljat hennes begäran.

Även här ville vi giva uttryck för tack-

samhet på grund av vad Gud givit oss genom denna sin tjänarinna. Vi äro också glada i hoppet om att alltfort få äga gemenskap med fröken Nicholson, även om det hädanefter blir på ett annat sätt, i viss mening, än förr, och tillönska henne rik lycka och välsignelse.

Ändrad adress.

Brev till missionärsparet *Ingrid och Johannes Aspberg* böra adresseras till *Swedish Mission, Shanchow, Ho. China. Via Siberia,* alltså ej till Juicheng, Sha. såsom vi meddelade i vår tidning för den 25 sistlidne oktober.

Bönemötena för S. M. K.

Vi bedja härmed få påminna om bönestunderna för S. M. K., vilka, såsom vi förut meddelat, hållas dels *varje tisdag mellan kl. 7—8 e. m. i Kinarummet, Betesdakyrkan, Floragatan 8, Stockholm,* och dels *varannan fredag kl. 2 e. m. på Svenska Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.* De närmaste fredagarna, som det sistnämnda mötet hålles, bliva v. G. den 17 februari och den 3 mars. Välkomna!

Kinalänken

samlas till möte på vår exp. *torsdagen den 16 febr. kl. 7 e. m.* Välkomna!

S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor.

Redan nu ville vi meddela, att vi under sommaren 1933 hoppas få anordna Bibel- och Ungdomsveckor på tre olika platser. Närmare underrättelser komma att meddelas i kommande nummer av Missionstidningen Sinims Land, men nu ville vi meddela, att vi hoppas kunna anordna den första »veckan» i *Holsby brunn,* Småland, *den 20—26 juni;* den andra på *Mauritzberg,* Östergötland, *den 25—31 juli* samt den tredje på *Säter vid Jonsered,* utanför Göteborg, *den 15—21 aug.* Vi anbefalla också redan nu dessa möten åt alla våra vänners hågkomst i förbön.

Kina vid skiljovägen.

D:r Stanley Jones, den kände indiske missionären, som under sista tiden hållit en serie möten i Kina, gjorde vid sin återresa till Indien några uttalanden, som synes vara värda att uppmärksammas. Visserligen kom han mest i beröring med folk från de bildade klasserna, men då dessa i Kina av gammalt ha varit de egentliga tongivande i samhället äro de erfarenheter han gjort icke mindre intressanta.

Jag kom till Kina, säger han, med den uppfattningen, att jag där skulle få att göra med bråkiga studenter. Man hade sagt mig, att Kinas studenter höra till de våldsammaste och vildaste människor i världen. Och de torde under vissa tider ha varit sådana. Men ingen har väl kunnat finna en större förståelse hos sina åhörare än jag fann hos Kinas bildade klasser. Jag väntade att få bevittna utbrott av lidelsefullt motstånd. Ja, nog har jag mött motstånd, men det har alltid varit kännetecknat av återhållsamhet och kulturell finhet. Från nordliga Kina till yttersta södern har jag aldrig mött ett försök att ställa till bråk, aldrig har en opponent varit oresonlig, aldrig ha mina åhörare i handling visat något stridande emot kinesernas urgamla urbanitet. Jag har öppet uttalat min ställning till kommunismen, till konflikten med Japan och i många andra frågor där motsägelse varit att vänta, men alltid ha kineserna visat sig vara trogna sin traditionella taktfullhet.

D:r Jones manar vidare till förnyad evangelistisk verksamhet. Han säger: Då jag kom till Kina, fick jag ett starkt intryck av att studenter och de bildade klasserna i allmänhet befunno sig i ett moraliskt och andligt vacum. Det gamla var borta och intet nytt hade kommit i stället. Människosjälarna hade blivit rensade från vidskepelse och fördom, huset var pyntat och väntade på att bli taget i besittning. Skola de sju orena andar, som nu äro modern sekularism och materialism eller grov kommunism, ingå där, eller skall Guds Ande där upptaga sin boning? De närmaste fem eller tio åren skola giva svaret.

Kina står vid skiljovägen. De stå där tveksamma om vilken väg de skola slå in på. Den antikristliga stormen har bedarrat. De ledande klasserna ha beslutat sig för att ej göra front mot verklig religion, men de ha ej beslutat sig för att antaga någon sådan. Vad de sett av kristendomen har ej alltid varit av sådan art att det vunnit deras förtroende. Men få vi en renad levande evangelisk förkunnelse, en väckelse som förvandlar dem som nu blott till namnet äro kristna, då skulle Kinas folk finna det de längta efter. Jag beder eder därför att på varje plats giva eder till åkallan och bön att Guds Ande må förändra hjärtan och göra dem brinnande genom Jesu Kristi kärlek. Jag är övertygad, att de ha rätt, som hålla före, att Kina f. n. är det land, där vi hava största möjligheten för evangelistisk verksamhet. Först om tio år torde Indien ha kommit så långt i detta hänseende som Kina nu kommit. Kina är just nu vårt viktigaste fält för evangelii predikan.

Sådana ord av den erfarne missionären äro värda att akta på för oss, vilka Herren kallat att vara hans vittnen i Kina. Må vi då ej slappna i vårt nit utan bedja Herren väcka oss till ny kärlek, till nytt nit och till nya offer, att det må vinnas, som nu kan vinnas för Guds rike i Kina.

D:r Jones synes ha samlat sina erfarenheter bland de bildade folklagren, men äro dessa nu så mottagliga för evangelium så är folkets breda lager det icke mindre. Lidande, nöd, ångest ha år efter år varit deras lott, och vi ha i vår verksamhet sett verkan därav i en allt mera ökad mottaglighet för evangelium. Det gamla macedonierropet: »Kom hit över och hjälp oss» kommer till oss med förnyad styrka. »Gån ut på vägar och stigar och nödga människorna att komma hitin så att mitt hus må bliva fullt», så lyder nu konungens budskap. Må vi hans tjänare vara redo att gå ut på vägarna och samla tillbopa alla vi träffa, så att bröllopssalen blir full av bröllopsgäster.

Erik Folke.

På bybesök med missionsskolans elever.

Yuncheng, Sha. d. 30 okt. 1932.

Är just hemkommen från en predikotur utåt landet med mina elever i Missionsskolan. Det är nu en månad, som skolan varit i gång. På fem år har missionen ej ägt någon utbildningsanstalt för evangelister. Det är därför med stor tacksamhet till Gud, som vi sett oss kunna börja igen. »Skörden är mycken» och arbetarna ha i sanning varit få, måtte Gud lägga sin välsignelse till det arbete, som nu upptagits för att fostra medhjälpare i den stora skörden!

Jag hade hoppats få ännu en lärare i skolan, vi tre, som redan äro fullt engagerade med undervisning, hinna ej gärna med att regelbundet taga ut eleverna på predikoturer. Tre veckor ha gått utan att de kommit ut. Jag beslöt mig för att i dag följa dem, trots det både en lätt förkylning och överansträngning i arbete ville hindra mig. Ville ej gärna, att eleverna, som i allmänhet redan i åratal varit verksamma som evangelister eller söndagsskollärare, skulle blott mottaga utan att giva ut något.

Tre av eleverna gingo med en äldre evangelist till stadens fängelse, där vi äro välkomna varje söndag. Två grupper vänta oss dit vid tre-tiden. Den »allmänna gruppen», som ej hört så mycket om evangelium, och »särklassen», som i motsats till svenska »särklasser» känner mera av budskapet. De senare sitta i ett av arbetsrummen. De förra få marschera ut på en stor plan, varje fånge klädd i järnkedjor, bundna mellan benen. Vid marschen skramlar det på sitt eget talande sätt, i sanning en åskådlig bild av mänskligheten bunden i synd.

Två grupper vandrade utanför staden till de närmaste byarna. Det var en verklig upplevelse för mig att för första gången vara ute med mina nya elever. Två av dem syntes redan vara riktiga väckelsepredikanter. Väl inkomna i den för-

sta byn funno vi en grupp på 10—12 män lugnt sittande vid en bygata. Utan vidare presentation begynte eleven Hsing liksom småpratande vandra fram och tillbaka mellan männen. Han förklarade att det var söndag och att vi nu kommit för att tala om det »glada budskapet», evangelium. Med utmärkta illustrationer från kinesens vardagsliv beskrev han deras andliga liv, deras fruktan för andemakterna, deras fåfänga tillbedjan av avgudar och okunnighet om den Ende och Sanne Guden. Han framhöll, huru Gud måste hemsöka Kina, därför att folket ej ville vända sig till honom. Pest, översvämningar, hungersnöd, krig och rövareväsen äro Guds straffdomar till ett ohörsamt folk.

En man, som sålde mat, fann situationen ogynnsam för köpenskap och avlägsnade sig, bärande sin börda. En annan flyttade sig från skuggan fram i den nedgående solens värmande strålar. Där sutto de sedan andäktigt lyssnande till vad Hsing hade att säga. När han slutat, avgav jag ett vittnesbörd och inbjöd till besök på missionsstationen och till gudstjänst. Sedan gick jag gatan fram för att se, vad tillfälle där fanns att tala. Hsing stod alltjämt kvar och predikade.

Medan jag gick bortåt gatan, hörde jag, huru Hsing övergick att tala om utlänningen, som rest den långa vägen till Kina, med ett enda mål, det att predika »Himmelriket är nära», »gören bättring och omvänden eder».

Borta i en sidogränd stodo två andra av eleverna och samtalade med en familj, samtalade och predikade på en gång. Han, som förde ordet, hette Wang, en Honan-man. Med allvar och skärpa påvisade han, hur det i livet finns tre lagar, hemmets lag, statens lag och himmelens lag. Om man bryter mot hemmets lag, kan man undkomma genom att lämna hemmet. Brott mot statens lagar kan man undgå genom att fly till andra länder. Ej få taga den utvägen. Men hur skall man kunna undgå himmelens straff? — Han beskrev detta så levande och övertygande, att en gumma måste skratta, det var ju så klart som dagen!

En stor glädje fyllde mitt bröst. Ha vi sådana elever i skolan, då är det hopp att även de övriga kunna få kamratlig hjälp, där de behöva. Gud signe dem alla!

Så bar det av till nästa by. Ej ett liv på huvudgatan. Vi gingo trosfriskt framåt. Och nu uppstod ett fasligt oväsen. Hela byns hunduppsättning var på benen. Ett skällande utan like. Och efter hundarna kommo barnen, och så mammorna, och slutligen pappor och bröder. Mitt i hundskallet stämde vi upp en sång, och när den var slut, hade vi rika tillfällen att tala Guds ord. Hsing fann framför sig en hop kvinnor och barn och högg itu med friskt mod trots prat och barnagnäll. Bortåt gatan tog två andra elever upp position och vittnade om livets ord för alla, som ville lyssna. Själv kom jag på en man, som förr ofta besökt våra gudstjänster men så av någon anledning slutat. Han kände »gamle missionär Berg» och »missionär Bergling». — »Ja, jag heter Bergling», infogade jag. Han synade mig med en misstänksam min, varför jag tillade: »Det var kanske min far, ni kände.» Mannen ville mer än gärna upptaga sina gudstjänstbesök och lovade komma nästa söndag. Han bodde f. ö. på samma gata som kapellet och var endast ute i byn för ett ärende.

Det begynte mörkna och vi måste hem. Flera husfäder utefter bygatan ville nödga oss att stiga in och »dricka litet te» men vi måste avböja — för denna gång och tåga hemåt.

Hemvägen gick under sång och lyckliga samtal om våra olika upplevelser. Väl hemma på skolgården måste vi samlas i ett av elevernas rum och prisa Gud för dagens erfarenheter. Alla tackade med lycklig stämma för nåden att få förkunna »glädjens budskap».

Efter bönestunden hunno vi ej ut, förrän de tre, som besökt fängelset, syntes. Glada och lyckliga omtalade de, hur Gud hjälpt dem att tala. »Det var, som om

jag fått nya ord, och en ny förkunnelse», hördes en säga. »Ja, det var Guds Andes hjälp», inflikade en annan.

En lycklig början. Må Gud alltfort få värma våra unga bröder i tron till fortsatta lyckliga upplevelser i Guds skola!

Morris Bergling.

FRÅN MISSIONÄRERNA

»Nåd till hjälp i rätt tid.»

(Forts.)

Vi måste nu låta några halvnakna män bära oss över floden, medan bussen gjorde fruktlösa försök att komma uppför flodbädden. Till slut sade vår lilla Solveig: »Mamma, låt oss gå bakom kullen därborta och bedja Gud komma och dra upp bussen. Och om han så tar några änglar med sig också så går det säkert.» Ögonblicket därefter körde bussen med stånkande motor upp på landsvägen.

Väl hemkomna fingo vi genast så mycket att göra. Äpplen och vindruvor skulle kokas in och mycket annat av höstens bestyr skulle utföras. Jag hade bråttom att börja läsa med Sten, 7 år i höst. (Vår svenska skola härute ligger f. n. nere.) Men folk gick ut och in i hemmet hela dagarna i olika ärenden. Somliga ville ha råd eller hjälp, eller hade de andra bekymmer. Sedan vi druckit te och haft en bönestund tillsamman blev allt lättare och ljusare.

Min man hade mycket att göra för att få den nya evangelistskolan i gång. Men om detta skriver han själv.

I somras härjade koleran svårt här och på omkringliggande platser. Massor av människor dogo av den hemska sjukdomen, men ingen av våra församlingsmedlemmar. Må detta bliva till Guds förhärligande bland hedningarna i denna stad! Ännu gå vi förbi dörrar, där man ritat ett kors och hängt upp en massa »dingelidangel» för att »hindra den svåra farsoten att komma in».

Foto Maja Lundmark.

»Vi måste låta några män bära oss över floden.»

Vårt stormöte är över. Många av dem, som kommit, hade vunnits genom tältpredikan de sista åren. Det var många nya ansikten. Från en by kommo elva. Från andra byar liknande antal. Det var så roligt att mellan mötena få lära känna några av dem. En av dem, som nu döptes, berättade sin historia. Hennes ansikte hade ständigt ett skimmer av lycka, var man såg henne.

Men många *gamla* vänner träffade vi även. De kommo till vårt hem för att »sitta med oss en stund». På måndagsmorgonen, då alla vände åter hem, stod, innan vi ännu voro färdigklädda, en hel

liten skara på gården för att säga farväl. Må de, då de åter komma hem till sitt, få kraft att vara ljus och salt i sin hedniska omgivning.

Nästa månad vänta vi sju unga kineser hit. De skola hålla en serie möten här. De komma från en bibelskola och ha fått vara till mycken välsignelse, där de rest fram. Vi ha nu bönemöten för denna sak varje e. m. i kapellet. Må Gud rikligen välsigna oss alla under de dagarna och göra stora ting bland oss.

Och nu nalkas snart åter julen. En jul där hemma i det härliga Sverige, med julstämning och kanske snö! Hur olika mot här! Och dock glädjas också vi härute åt julen och fröjdas med varandra över dess glada budskap, som aldrig blir gammalt.

Tack innerligt för all kärlek, vi fått erfara under det gångna året! Tack för all förbön och allt arbete för verket härute! »Guds skattkammare kunna vi med bönens nyckel alltid öppna men aldrig uttömma.»

Carola Bergling.

Tack för förbön! — Bedjen.

Yuncheng, Sha. China den 20/12 1932.

Kära förebedjande vänner!

Välsignelserikt nytt år! Jes. 40: 5—10. Detta cirkulärbrev skulle ha varit avsänt för en månad sedan för att utgöra julhälsning, men förhållandena omintetgjorde det. Nu blir det istället nyårsbrev.

Vill då på det innerligaste tacka Eder alla för förbön och kärlek under detta år. Må Herren rikligen löna eder för alla bevis jag fått se på denna Eder kärlek!

Som Ni se är jag ej i Pucheng utan på vår centralstation Yuncheng; detta på grund av oroligheter i Shensi, om vilka Ni kanske sett i tidningen. Då provinsregeringen där fick reda på att en väldig kommunistarmé blivit slagen i mellersta Kina och kommit in i Shensi, gavs order om att alla missionärer i provinsen borde komma till provinshuvudstaden för att kunna påräkna skydd. Det befarades nämligen uppror bland Shensis kommunister också.

Så blev också förhållandet på en plats, några mil från Pucheng, varför vi ansågo det rådligast att lämna provinsen för en tid, detta så mycket mer som de manliga missionärerna ändå skulle till Yuncheng för sammanträden, och julen stod för dörren, då det ju oftast blir kommunistiska oroligheter. Alltså kommo vi hit. Ha nu blivit ombedda att ha bibelkurser i januari och det är för att få förbön för dessa, som jag nu också skriver.

Foto Maja Lundmark.

På maderna vid Gula floden.

Av tidningen igår såg vi hur förfärligt denna grymma armé gått fram innan den kom till Shensi, och den har nog inte varit mildare sedan, enligt ryktet, vilket nog tidningarna senare komma att bekräfta. Bland annat står det skildrat ett exempel på deras våldsdåd: då de en dag kommo till en plats med 3,000 invånare, dödade de först alla unga män och många andra, varpå de togo alla unga kvinnor tillfånga och drog iväg med dem. Vad som skedde med de andra och med männen kan ej beskrivas. Sedan armén gett sig av kommo regeringens undersökningsmän och för dem berättade en kvarvarande gammal man att av de 3,000 invånarna fanns nu blott 140 personer kvar, och det hemskaste han sett i sitt liv var att en 14-års gosse, kommunistsoldat, tryckt en 80-årig skälvande man mot en vägg och borrat en kniv i hans hjärta. Vem kunde tro sådant om Kinas fäderneärande folk?

Som Ni vet ha flera missionärer tagits av dem de sista åren och de flesta ha dödats efter att lång tid ha släpats med, torterats och skändats av kommunister. O, mina älskade vänner, bed att vi må slippa bli deras offer!

Det lider mot »midnatten», och då ljuder det: Se, brudgummen kommer, stån upp att möta honom. Ja, många göra sig redo även härute. O, vilken glädje det är att överallt se, att en sådan mottaglighet för ordet förefinnes, och att många själar vinnas för Herren.

Vi ha haft en ovanligt rikt välsignad arbetstid i Pucheng sista året, därför var det så svårt att behöva ge sig av därifrån nu, just då vi skulle börja med bibelkurser på stationen efter att förut i höst ha fått vara ute i distriktet på flera ställen och se Jesu Frälsaremakt uppenbaras. O, vi äro ej värda att få se sådana underbara ting som dessa, säga vi till varandra, och dock bedja vi och vänta att få se ännu större ting, ty det är ju ingen gräns för vad Gud kan utföra, blott han finner villiga hjärtan. Bed därom!

Foto Maja Lundmark.

Avresa från ett kinesiskt värdshus.

Ett tacksägelseämne för oss är att se huru våra 7—8 bibelkvinnor i Pucheng nu användas av Herren. Hur många själar ha de ej denna höst fått se vinnas. »Det är nästan för svårt att dra nätet i land ibland», sade en av dem nyligen, då hon berättade om de många »fiskarna» de fått på den fisketuren; detsamma ha också de andra att berätta.

Jag har fått glädjen vara med dem på fyra platser — en bibelkvinna med på var plats. — Skulle vilja berätta om många underbara ting från dessa platser om jag vågade, men det visar sig oftast vara en fara att göra det, ty fienden synes göra allt för att särskilt nedgöra och förgöra dem, man så berättar om. Dock vill jag

omtala något, för att Ni må få glädjas över bönesvar och med oss ära och prisa vår segrande Frälsare.

Vill då först säga, att jag tror, att det underbara vi fått se, är svar på de kära skolbarnens ständiga rop till Gud för oss, så ock deras lärarinnas och även lärarnas.

Vad vi särskilt syftat till under dessa utstationsbesök är, att få nåd hjälpa de troende till verklig frälsningsvisshet och till att bära frukt åt Gud. De många årens oro och nöd ha gjort det omöjligt att besöka och hjälpa de nyomvända och döpta såsom vi önskat. Följden har blivit den, att de blivit nästan som hedningar igen i många fall, fast de iakttagit de yttre formerna för gudstjänst och mötesbesök m. m.

Hur gripande har det ej varit att få se hur Gudsordet verkat på hjärtana denna tid. Vi ha varken använt »lärdom eller myndigt tal» — vi ha saknat förmåga därtill — utan i all enkelhet ha vi läst Ordet för dem och manat dem att låta försona sig med Gud.

Och lovad vare Gud, Ordet, som är Ande och liv, har självt utfört sådana ting, som de starkaste straffmedel ej kunnat åstadkomma. Vilken vånda har det ej blivit i själen, då Ordets spegel visat dess mörker och synd! Under bön och tårar har kraft sökts från ovan till att få mod och nåd till bekännelse och tillrättaställande av sådant, som varit oklart med Gud och människor. Och att få vara vittne till hur uppgörelserna skett mellan far och mor, barn och föräldrar, grannar inbördes o. s. v. och troende emellan — ja, det har fyllt hjärtat med tillbedjan och pris, och man har jublat: »Jesus, tag emot dem, de äro lönen för den vedermöda, Din själ utstått.» Och snart visar det sig utåt, i det att den ene efter den andre av deras anhöriga och grannar också komma och vilja bli frälsta.

På en av platserna, jag besökte, fingo vi se särskilt de 40—50 troende på platsen förnyas och fyllas av jubel över frälsningens oförskyllda nåd. Två av bibelkvinnorna sändes dit några dagar före mig, och då jag kom dit, »brann elden i full låga», och de hade redan fått se flera göra upp sin sak med Gud och människor och bli lyckliga och frigjorda. Sedan fortsatte det så hela tiden vi voro där. Sista mötet, då alla dessa troende var som ett hjärta och en själ, kunna vi nog inte glömma. Bed mycket för den platsen. Bed att vi snart få återvända till Shensi och att fred må få råda, så att vi snart kunna besöka dessa platser på nytt och hjälpa dem vidare och vinna ytterligare segrar för Herren! De ha sådana frestelser att kämpa emot, och behöva mycken förbön och hjälp.

Här i Yuncheng ha vi nyligen haft besök av 3 kinesiska predikanter, som med brinnande vittnesbörd, sång och musik fått bli många, många till välsignelse. Vi tacka Gud för dem och bedja att många av Kinas söner och döttrar må bli i stånd till att såsom dessa resa och utbasuna Jesu frälsaremakt. Det var ovanligt klara toner om synd och nåd i deras förkunnelse.

Så vill jag åter påminna om behovet av förbön. Bed att vi Shensimissionärer snart må få resa tillbaka. I händelse vi ej kunna det, har jag ombetts ha möten i andra distrikt. Bed att Guds vilja må ske i allt.

Fridshälsning till er alla, med varmt tack för det gångna året.

Eder tillgivna
Hanna Wang.

»O, att vi bara vore fler.»

(Utdrag ur privatbrev.)

När vi kommo tillbaka i höst, hade vi ett par dar på oss att ställa i ordning för brudparets ankomst, ty dopklasserna började omedelbart. Och »kungligt» såg det ut, när Birgit och Martin Bergling kommo tågande med skolorna i teten, gossarna hälsande dem välkomna med trumpeters och trummors smatter. Och vilka uppvaktningar sen! Dem tog Birgit emot, som om hon levat i Kina ett helt

liv. Och att de tycka om henne, är ju klart.

Efter stormötet och »bröllopsfesten» i Hoyang reste vi till Hancheng för dopklass och stormöte där. Församlingsmedlemmarna där blevo bjudna på middag med anledning av pastorns giftermål, och så den 18 okt., en tidig, solklar höstmorgon, stodo vi inför uppbrott. Martin och Birgit Bergling startade sin resa upp i norra Hanchengdistriktet och beräknade vara borta tre veckor. Ida Söderberg reste till Hoyang för att sedan resa ut i distriktet med bibelkvinnorna. Själv har jag bestämt mig för att vara ensam på någon station för språkets skull, och Gud visade tydligt, att Hancheng var den platsen.

Det var en härlig tid ensam med kineserna. Jag kan ej säga, vilken lycklig tid jag hade där. Några timmar på morgonen satt jag i solskenet ute på gården och läste. Sedan gingo bibelkvinnan och jag ut till närliggande byar 1, 2, 3 eller 5 km. från stationen. Där samlade vi vanligtvis hedningar i något kristet hem, om något sådant fanns, men också på vägarna. Överallt hade vi folk, fast de hade bråttom med tröskning. Det grep mig att se, vilken öppenhet det finns för evangelium. *O, att vi bara vore fler, som kunde gå in genom de öppna dörrarna.* Men hur mycken nöd, som jag aldrig skådat, aldrig ens drömt om, mötte mig ej under dessa veckor.

Vi hade alltid en bönestund tillsammans varje morgon och bådo, att Gud skulle leda våra steg till sådana, som särskilt behövde vår hjälp. Så kommo vi en dag till en by med tre kristna. Vi voro inbjudna till ett av hemmen att ha möte där. Efter mötet gingo vi ut och tittade oss omkring en smula, och helt mekaniskt, utan att tänka på det eller bliva inbjuden, kom jag att gå med en av de tre kristna i den byn. Hon döptes i fjol och ser alltid så lycklig och glad ut, så jag tänkte ej på, att hon hade några särskilda svårigheter. Jag följde henne till porten och bad även att få gå med henne in. Genast blev det klart för mig, att hon måste vara mycket fattig. Jag frågade, hur de hade det. Då berättade hon, att hon var änka med två små barn och en åldrig mor och hade ej en matbit i huset, för att ej tala om pengar. »Vad tar ni er till då i all er nöd?» frågade jag. »Vi bedja», blev svaret. Hon bad ej mig om hjälp. Hon hade funnit en säkrare väg, nämligen bönens. Jag kände mig liten inför den fattiga hednakvinnans tro. Jag kände mig också ovärdig att få förmedla hjälpen, som skulle göra hennes ansikte strålande av fröjd. Ja, sannerligen, »De som skåda upp till honom skola stråla av fröjd och deras ansikten behöva ej rodna

Foto Maja Lundmark.

Efter landstigning på Shensisidan av Gula Floden.

av blygsel.» Hållbarheten av det ordet fick hon pröva, när hon genom äldsten några dagar senare erhöll nödhjälp. O, vilken förmån att få vara med att lindra nöd och sprida sol i dessa fattiga kineskvinnors liv. Det är ett privilegium av stora mått. Ja, detta var ett av de många exemplen på, hur Gud ledde våra steg från by till by, från hem till hem.

Många kommo med sina sjuka barn och frågade, om jag kunde bota sjukdomen, på vilket jag sanningsenligt måste svara, att jag ej ens förstod mig på den. »Men», tillade jag, »den Gud, på vilken vi tro, kan båda delarna», och så bådo vi tillsammans om hjälp, och i den mån jag kunde, gav jag salva till deras sår och något att tvätta de sjuka ögonen med, och förunderligt var det, hur Gud bekände sig till mina små försök att hjälpa, ty alla blevo de bra, och Guds namn blev ärat.

Efter 3 veckor möttes vi missionärer åter i Hoyang. Vi hade alla under dessa veckor varit med om helt nya erfarenheter, sett större prov på Guds omsorg om oss och på hans kärleks makt, också fått nya intryck av huru mycken skörden är och huru fåtaliga arbetarna. Mina kamrater ha ännu mycket mer att berätta om. Jag hoppas, de göra det. Nu pågår här en kvinnokurs, och jag fick löfte att ha en klass. Det är roligt men svårt — dock — hans kraft fullkomnas i svaghet.

Maja Lundmark.

FRÅN NÄR OCH FJÄRRAN

Enligt en redogörelse för *bibelns spridning under 1931* skulle 30 milj. biblar och bibeldelar ha spritts under detta år, därav 9,745,356 av Amerikanska Bibelsällskapet 10,552,284, av Brittiska och Utländska Bibelsällskapet, 4,615,109 av Skottska Bibelsällskapet, 825,839 av tyska sällskap och 10,329 av tvenne franska.

*

Från *Italien* meddelas, att Mussolini förklarat, att *romerska präster ha rätt att undervisa* i små- och folkskolor en timme i veckan, men att barn av protestantiska föräldrar, som på grund av brist på egna skolor måste gå i statens skolor, skola vara befriade från den katolska lektionen, och att detta på intet vis får inverka menligt på deras examen eller att de hållas tillbaka på något annat sätt på grund av att de ej erhållit katolsk undervisning.

*

I *spanska Guinea*, där *missionsarbetet* varit avbrutet under åtta år, *har* det nu *åter upptagits* med fullt gillande av spanska regeringen, av vilken flera medlemmar kraftigt gynna evangelisk verksamhet. »Våra föregångare», skriver en missionär», fingo ej bevittna något liknande det vi nu se. De bådo därom och nu har bönhörelsen kommit. Inga hinder ställas i vår väg. Från byarna runt omkring komma ständigt begäran om kateketer och lärare.»

*

De kristna negrerna *i Kamerun* hava bildat *ett eget missionssällskap* med uppgift att verka bland de hedniska stammarna i det inre av landet. I dessa trakter, där ingen efter mörkrets inbrott vågade sig ut från hemmet innan evangelii förkunnare kommo dit, hava nu elva, då sinsemellan fientliga stammar, förenat sig att bilda detta missionssällskap.

*

Från *Indien* meddelas: »På platser, där för tio år sedan nämnandet av Kristi namn i ett offentligt möte framkallade visslingar, kunna nu män och kvinnor sitta timme efter timme och med *djup vördnad lyssna till evangeliets förkunnelse.* En djup känsla av andlig nöd har gripit människorna och i saknad av hjälp emot denna i egna religioner söka de nu frälsning hos Jesus.»

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under jan. 1933.

Allmänna missionsmedel.

6. »Jes. 9: 6. 7» 14: —
7. Husaby Missionsförsaml., sparb.-medel 50: —
8. H. H., Södertälje 200: —
9. »Tionde, enl. Herrens ord» 15: —
10. Testamentsmedel efter avl. folkskollärarinnan Sofia Karlsson, Otterbäck, gm T. B., Gullspång 100: —
11. O. B., Västerås, prov. å S. L. 2: 25
15. D. S., Trädet 6: —
16. Sv. Lärares Mfg, till Morris Berglings underh. 300: —
17. J. N., Sthlm, sparb.-medel 60: 45
18. K. L., Sthlm 25: —
19. »En nådessyster», gm Ovikens Kristl. Ungd.-fören. 50: —
20. S. B., tackoffer, gm G. W., Rögle 4: —
21. E. J., Grönskåra, spar.-medel 15: —
22. M. J., d:o, gm d:o 5: —
24. »I» 12: —
25. »Avbet. å skuld till Herren», L. R., gm A. B., Skellefteå 5: —
26. G. J., Kristinehamn 4: 75
27. Missionsmedel från F:s, gm A. J., Köping 100: —
28. »Tackoffer, Vetlanda» 250: —
29. O. E. N., Piteå 25: —
30. M. J., Bodon 200: —
31. E. O., Hamburg 500: —
32. Ö. H. K. Ud, till C. och E. Bloms underh. Slättåkra mfg 25: —, Ulriksdal 25: —, Skede 20: —, till M. Lindéns underh. Ulriksdal koll. 30: 53, Ulriksdal 25:—, till J. Hultqvists underh. Ulriksdal 25: —, Mörteryd 200: —, till S. M. K., Näsby koll. 8: —, Slättåkra mfg 15:—, Slättåkra Ungd.-f. 10:—, Näsby 50:—, Eckerda mfg 30:— 463: 53
33. Sparb.-medel 553: —, och Offergåvor 562: 24, i Betesdakyrkan, Sthlm, Trettondedagen 1,115: 64
34. O. W., Malmö 100: —
35. S:t Göranskretsens sparb.-tömning, gm J. L. 161: 64
36. Californiakom., till Nils och Olga Styrelius underh. 583: 35
38. M. S., Mora 24: —
39. A. B., Sthlm 3: 25
40. Barkeryds Arbetsfören. 200: —
41. E. L., Köpenhamn 36: 37
42. E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underhåll 100: —
43. Koll. i Mossby skola, vid M. Nylins besök 2/1 29: 18
47. Daggryningen i K. M. A., till Birgit Berglings underh. 900: —
48. P. E. W., Djursholm 25: —
49. K. F. U. M:s Mellersta distrikt, till Malte Ringbergs underh. 750: —
50. Koll. i Nyland, Undersåker, Trettondedagen 1933 28: —
51. Sparb.-tömning i Ingelstorp, gm J. N., Glemmingebro 90: —
52. S. F., gm J. V. F., Kramfors 5: —
53. A. F., gm d:o 1: —
54. Valleberga syfören. 40: —
55. F. S., Hedvigsdal 10: —
56. K. F. U. M., Lund, koll. vid M. Ringbergs besök 15: 81
57. R. S., Åstorp, »min Kinabössa» 13: 20
58. E. A., sparb.-medel gm J. G., Vadstena 12: —
59. Holsby missionsförsaml., fru Clara Andersons i Solvallen testamente 500: —
60. »För papper» 10: —
61. Erstorps Ungd.-fören. 100: —
63. L. M. F., för Frida Prytz och Maria Nylins underh. 900: —
64. Från Ursviken till »missionen i allmänhet» 10: —
65. H. A., Äppelviken 10: —
66. »E. o. S., Hovmanstorp, tackoffer», gm J. S., Karlskrona 100: —
67. Koll. i Ekers missionshus 7/1, gm E. P., Eker 16: 92
68. Kinakretsen, Lund, sparb.-medel, för Trettondedagen, i Jesu namn, gm H. K. 10: 80
69. Bjurbäcks Missionsförsaml. 25: —
70. Sparb.-medel fr. R. H., Sigtuna 10: —
71. K. F. U. M:s Uppsvenska distrikt, till Morris Berglings underh. 500: —
72. E. o. F. M., sparb.-medel 20: —
73. T. O., Lidköping 5: —
74. B. S., Frånö 7: 75
75. Sparb.-medel o. offergåvor fr. Kinalänkarna i Klippan 95: 50
76. S. N., gm E. F., Herrljunga 5: —
77. C. o. E. F., gm d:o 10: —
78. O. F., ur en bössa, gm d:o 15: —
79. Sparbössemedel från Medalby, gm J. A. J. 100: —
80. I. T. B., Offerkuvert, gm A. Alingsås 10: —
81. A. J., Alingsås, sparb.-medel 25: —
82. Från barnarbetsfören. Senapskornets försäljningar, gm S. F., Sävsjö 126: 64
83. L. H., Saltsjöbaden, saml. kopparslantar 7: 50
84. K. W., Ystad 5: 50
85. Koll. i Lunne, Brunflo 9: 15
86. D:o i Optan, D:o 6: —
87. N. A., D:o 5: —
88. O. J., Hålland 6: —
89. Koll. i sockenstugan vid kyrkan, gm G. A., Undersåker 18: —
90. Koll. i Åre 16: 30
91. D:o i Stamgärde 20: —
92. O. L., Sala 5: —
93. »En liten gåva till S. M. K., av Ida» 10: —
94. Sparb.-medel fr. A. A., Östnor 3: 25
95. D:o fr. Köping, gm A. J. 100: —
96. Offerkuvert fr. d:o, gm d:o 20: —
97. K. D., Växjö, sparb.-medel 11: —
98. D:o, Födelsedagsbössan 1932 14: —
100. »J. o. M.» 50: —
101. M. H., sparb.-medel, gm A. B., Skellefteå 11: 20
103. V. B., Etelhem, gm A. L., Hemse 10: —
104. Elins sparb. gm d:o 5: —
105. E. P., Tackoffer, gm d:o 2: —
106. Sparb.-medel från M. L., Sikås 5: 65
107. Missionsvänner i Nora, gm I. D. 73: 35
108. Sparb.-medel fr. Kinne Kleva o. Kestads missionsförsaml. 80: —
109. Tabors mfg, Sandseryd 40: —
110. Ekets Solglimtar, till Hugo Linders underh. 50: —
111. Ekets Ungdomsfören. till d:o 25: —
112. Koll. på K. F. U. K., Norrköping, vid G. Carléns besök 10: —
113. Onämnd, enl. önskan 100: —
114. Mamrelunds mfg 50: —
115. »Återbetalning» 69: 70
117. K. N., Djursholm 5: —
118. Visby Femöresfören., för evangelisationsarbetet i Kina 27: 25
120. E. B., Sthlm 10: —
121. Gåva av »farbror Larsson», gm K. A. G., Åsaka 5: —
124. A. A., Lund, »ett litet bidrag till missionsauktionen; i Jesu namn» gm H. K. 10: —
125. F. B., Hemse 2: 75

126. I. C., gm H. J., Hålahult 17: 11
127. H. J—n, H—lt 55: —
128. Korsvägens mfg 15: —
129. Edsåsens mfg 10: —
130. Bogla mfgs kvinnofören., för kvinnl. arbetas underh. i Kina 65: —
131. T. H. 100: —
132. Efterskörd till försäljningen 25: —
133. Del av koll. fr. Luth. mfg, Växjö 10: —
134. Koll. vid Maria Nylins besök i Hackva 20/1 13: —
135. Sv. Alliansmissionen till Aug. Bergs underh. 1,000: —
136. D:o till H. Linders d:o 1,500: —
137. Onämnd i brevlådan 25: —
138. A. L., Örebro, gm S. J. 25: —
139. G. N., Uppsala 10: —
140. Jkpgs Kristl. Yngl.-fören., insaml., veckomissionsbidrag under 1932 till H. Linders underh. 171: 60
141. G. K., Björköby 15: —
142. Koll. Trettondedagen i Immanuelskyrkan, Skövde, till O. o. G. Carléns underh. 105: —
144. En Kinalänk 10: —
145. Koll. vid M. Nylins besök i Mossby 17/1 28: 64
146. S. o. M. O., Kvistbro 12: 75
147. Hakebo mfg 35: —
148. »Onämnd» 200: —
150. »Tionde, enl. Herrens bud» 15: —
151. Sjulsbergs m. fl. byars syfören., gm E. A. R., Delsbo 30: —
152. A. R., Delsbo, gm d:o 10: —
153. G. P., d:o, gm d:o 3: —
154. E. G., d:o, gm d:o 1: —
155. E. A. o. K. R., d:o 6: —
156. 1/5-del av behålln. av skördefest i Skärvsta 56: 85
157. G. K., Stensjön 50: —
158. S. J., Uppsala 5: —
159. C. M., Kristianstad 100: —
160. B. W. o. M. S., Skillingaryd, »syföreningspengar» 10: —
161. Medel fr. Mora, gm M. S. 21: —
162. Södra Distr. av Sveriges K. F. U. M. 127: 17
163. Rantens lilla syfören. 20: —
164. »Luk. 12: 7», till C. Bloms underh. 100: —
165. »Jes. 12: 5», till R. Andersons d:o 100: —

Kr. 14,764: 75

S. M. K:s Pensionsfond.

149. »En pension» 15: —
166. »2 Mos. 35: 5» 50: —

Kr. 65: —

Särskilda ändamål.

1. Söndagsskolbarnen, Åsaka, sparb.-medel till barnh. i Sinan 7: —
2. D:o, Klintemåla, till M. Petterssons barnh. 67: 64
3. L. K., d:o, till d:o att anv. efter gottf. 30: —
4. En sparb. för verks. i Puchow, gm J. A. V. P., Mönsterås 10: —
5. »Jes. 9: 6, 7», till M. Pettersson, att anv. enl. överenskommelse 20: —
12. A. G., Saltsjöbaden, till verks. i Mienchih 50: —
13. G. J., till en orgel åt Ingrid Berg, gm O. B., Örebro 5: —
14. G. L., till d:o gm d:o 5: —
23. H. J., Katrineholm, till syskonen Bergling att anv. efter gottf. 20: —
37. Söndagsskolan, Hantverkaregatan 6, Sthlm, t. sommarskolan i Puchow, gm E. A. 100: —
44. I. E., Köping, till Hilma Tjäders verksamhet 10: 80
45. B. A., Alingsås, till M. Petterssons barnh. 25: —
46. S. U., Sthlm, till en evang. underh. 500: —
62. K. A., Örebro, för bibelkv. Snöflingans underh. i Ishih. 1,000: —
99. K. D., Växjö, för en skolgosses underhåll 150: —
102. »Till min väns minne», till Maja Lundmark att anv. efter gottf. gm A. B. 15: —
116. Huskvarna evang. mfgs söndagsskola, till söndagsskolverks. i Kina 65: —
119. A. O., Norderön, gm E. B., Sthlm till C. och E. Bloms arb. bland fångarna 10: —
122. E. K., till I. Ackzells verks. gm K. A. G., Åsaka 5: —
123. Kyrkl. söndagsskolan i Falun, för Schao-Si-lings underh. 52: —
143. Sparbössa, Skövde, till Ebba Vidén, att anv. efter gottf. 15: —

Kr. 2,162: 44

Allmänna missionsmedel	**14,764: 75**
S. M. K:s Pensionsfond	**65: —**
Särskilda ändamål	**2,162: 44**
Summa under jan. mån. 1933:	**Kr. 16,992: 19**

Med varmt tack till varje givare!

»Herre, din nåd varar evinnerligen; övergiv icke dina händers verk.» Ps. 138: 8.

Bedjen för missionärerna!

Skriven till missionärerna!

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Trons övning. — Emma Anderson 70 år. — Från Red. och Exp. — Kina vid skiljovägen. — På bybesök med missionsskolans elever. — Från missionärerna. — Från När och Fjärran. — Redov.

Stockholm 1933, Svenska Tryckeriaktiebolaget.
33255

N:r 4 ÅRG. 38. 25 FEBR. 1933. PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

UPP TILL JERUSALEM.

Upp till Jerusalem! Manande klinga
Mästarens ord i vår oro och strid.
Åter likt himmelska klockor de ringa,
ringa in fastlagens heliga tid.
Stunder av stillhet de vilja oss bringa
dyrbara stunder av sabbat och frid.
O, må de klockornas maning då samla
växande skaror av unga och gamla.

Upp till Jerusalem! Heliga tider
blomma på nytt i välsignade spår.
Fram bland de stingande törnena skrider
herden, som frälsar förlorade får.
O, böjen knä inför Lammet, som lider,
inför Guds Lamm, som till altaret går.
Moria höjder han villigt bestiger,
helgar sig själv och till offret sig viger.

Upp till Jerusalem! Timmarna skrida,
morgonen gryr över lidandets hav.
Skön en uppståndelsens dag vi förbida.
Herren skall öppna försegling och grav.
Budskap om seger kring jorden sig sprida
Lammet till lov, som sitt liv för oss gav.
Herren, som tröstar det hjärta, som gråter,
samlar sitt skingrade Israel åter.

E. G. Bohman.

(Ur Sanningsvittnet)

Getsemane.

Ur C. Skovgaard-Petersens »I källsprångens land».

Länge satt jag ensam på den plats, där lärjungarna sovo, medan Mästaren stred. Jag kände med helig makt, att just på denna plats hörde också jag hemma. Även jag hade ju så ofta sovit, när jag borde ha vakat och bedit. De bibliska minnena och mitt eget livs minnen kommo ovillkorligen att klinga samman till ett och böjde själen i helig ödmjukhet inför frälsningens Gud och ledde också mig in i den gamla Getsemanebönen: .... »dock ske icke min vilja utan din!»

— — —

Så gick jag åter in i Getsemanes örtagård. Där hade nu så småningom samlats en del människor, väl femtio personer. Men vad det var tyst där i alla fall! Alla förnummo ställets helighet. Man gick med varsamma steg, talade helt dämpat eller satte sig på en enslig plats för att var för sig i ensamhet med Gud stamma Getsemanebönen.

Jag fann en plats under det största trädet. Stjärnorna voro nu tända, och av en händelse kom jag att se upp genom olivträdets lätta, fina lövverk. Det såg så levande ut, som om stjärnorna icke svävade i den fjärran himlarymden utan hängde i själva den gamla kronans grenar och blad — man behövde blott skaka trädet, så skulle det regna stjärnguld.

Just som jag satt i dessa tankar, tändes ett par blindlyktor tjugu alnar ifrån mig, och lyktskenet föll skarpt och oroligt in mellan de gamla träden.

Kidrondalen utanför Jerusalem. *Foto: N. Rodén.*

Lyktor i Getsemane örtagård? Var det fienden som kom? Judas och översteprästerna?

Nej, icke denna gång, ty nu ljöd en helig sång från en större grupp människor, och efter sången läste någon vid lyktskenet hela Matteusevangeliets skildring av den stora skärtorsdagsaftonen. »När de sedan hade sjungit lovsången, gingo de ut till Oljeberget. Därefter kom Jesus med dem till det ställe som hette Getsemane. Och han sade till lärjungarna: »Bliven kvar här medan jag går dit bort och beder» — o. s. v. Varje ord i den bibliska berättelsen fick en säregen, mäktig klang, läst vid lyktskenet under dessa gamla träd. Så bads en gemensam bön, och hela skaran gick därpå upp på den breda kyrkoterrassen utanför den ryska Alexanderskyrkan, där en liten protestantisk friluftsgudstjänst var anordnad. Även jag följde med. Där voro många församlade, men det förekom absolut intet av det larm och det skrik, som på morgonen tryckt sin prägel på »fottvagningsceremonien» inne på Gravkyrkans plats. Fortfarande samma sköna, stilla anda som i Getsemane.

Man sjöng och bad också här. Själva Jerusalems guvernör läste den bibliska Getsemanetexten, och den engelske biskopen läste välsignelsen till sist. Men vad som grep mig mer än allt detta, var en solosång. Sången skildrade, huru Jesus ensam trampade vinpressen. Ensam inför Pilatus, ensam på korset. Och åter och åter ljöd omkvädet: He gave himself to save us all. (Han gav sig själv att frälsa alla.) Detta omkväde underströks av melodien med särskild kraft, och var gång sångaren med fulla lungor sjungit det över Kidrons dal, återkastade ekot från Tempelberget dessa ord: to save us all (att frälsa oss alla)!

Us all, us all! — ljöd det klart och tydligt däruppifrån det gamla Tempelberget.

Detta eko gick mig genom märg och ben.

— — —

»Den stunden i Getsemane» —

Jag tackar Gud för den stunden i Getsemane, då Frälsaren kämpade sig igenom sin själs ångest — och jag tackar Gud för den stunden i Getsemane, som det förunnades också mig att tillbringa där en skärtorsdagsnatt. —

Månadsmötet den 7 febr.

I samband med Kommitténs sammanträde den 7 innev. februari var missionsafton, s. k. månadsmöte, anordnad på K. F. U. M., Birger Jarlsgatan 35, Stockholm.

Förste talare var doktor *Karl Fries*, som utgick från Hebr. 10: 21—25. — Kunna vi äga frimodighet, full trosvisshet i denna tid av förnekelse? Förnekelsen är ju såsom en giftig gas, som t. o. m. tränger in i väl tillslutna rum, förlamande och sövande. Resultatet blir att kraften försvinner, man mattas av, och det blir oklarhet ifråga om grunden. Då gäller det för oss, att »oryggligt hålla fast vid hoppets bekännelse», och därigenom kunna vi, trots allt, gå fram i full trosvisshet.» Vi få äga ett fast hopp om seger, en seger, som vinnes genom bön och församlingsgemenskap i bön, genom vilken vi »finna nåd till hjälp i rätt tid».

Efter doktor Fries skulle missionsföreståndare Erik Folke ha talat, men då han på grund av klenhet var förhindrad att deltaga i mötet, fingo vi i stället lyssna

till fröken *Maria Nylin,* som talade om Herrens underbara gärningar i Kina och därvid gav ex. på huru Gud även använder svårigheter och nöd för att befrämja sitt rikes framgång. För nöden år 1927, då missionärerna i allmänhet måste lämna arbetsfältet, ha vi fått rik anledning att tacka Gud. Det syntes som en olycka, men blev genom Guds nåd en välsignelserik bönhörelse. Liknande erfarenheter fick man göra under hungersnöden, då vällingkök genom myndigheternas försorg inrättades, dit man gick ända till 1 ½ sv. mil för att få sitt mått gröt och där missionärer, evangelister och bibelkvinnor fingo tala med de hungrande om Gud. Många mötesbesökare ha kommit såsom resultat av det arbetet. Och ännu mera fruktbärande har nödhjälpsarbetet under ledning av missionärerna blivit. Många kinesiska kristna ha tackat Gud för nöden, på grund av andliga, förblivande välsignelser, som den givit. Och detsamma gäller krigsnöden. »Kommen och sen, vad Gud har gjort; underbara äro hans gärningar mot människors barn» (Ps .66: 5).

*

Om Guds underbara gärningar talade även fröken *Lisa Blom,* som utgick från orden i Joh. 5: 17: »Min Fader verkar ännu alltjämt.» — I vår tid ser allt så underligt, ja, skrämmande ut, men en ljuspunkt finnes åtminstone: missionen. Där se vi »ännu alltjämt» att Jesu ord äro sanna. Gud är i verksamhet.

Vi inom S. M. K. fingo sluta år 1932 med ödmjuk tacksägelse. Det var ett år under vilket vi ofta fylldes av bävan, men ock ett år av underbart rika gåvor. Var bävan stor så var tacksamheten gränslös. Gud verkade. — En sak, som jag lagt märke till under detta år, är att antalet »tackoffer» ökats. Det är en riktig predikan att ge akt på, vad som ger anledning till tackoffer: »Tack för nöd», »Tack för vad jag inte får» o. s. v. Missionsgåvorna äro Guds nådesgärningar; de visa att Gud är i verksamhet. Härpå gavs flera exempel. Därjämte påvisades huru Gud genom missionen är i verksamhet för att välsigna missionsvännernas hem och familjer.

Slutet av fröken Bloms tal var en gripande påminnelse om behoven med tanke på vårt arbete, särskilt möjliga utresor under hösten. Det blev »så tyst» på expeditionen i höstas, då den gruppen rest, så tyst och tomt, efter dem alla. Nu börjar det bli »litet liv igen», ty nu äro två nya missionärer antagna (fröknarna Lundberg och Löfgren; se meddelande i förra numret av vår tidning), och två andra hava sänt in sina ansökningshandlingar. Tiden för att beställa biljetter för höstens utresor är också inne. Bedjen att Gud må fylla behoven och giva oss frimodighet att i tro vandra fram på hans viljas väg.

*

Efter fröken Bloms tal sjöng läroverksadjunkt *Frans Blom* en solosång: »Jag vilar trygg på klippan», varefter flera mötesdeltagare ledde i bön. Så följde samkväm och avslutning av kyrkoherde *Gunnar Arbman,* en stilla välsignelserik aftonbön, under vilken vi fingo stanna inför bilden av »missionslärjungen» Filippus.

Allt under mötet var alltså ägnat att hjälpa oss gå fram i trosvisshet. — Vår frimodighet blir så ofta en bävande frimodighet, ja, ofta frestas vi att kasta bort frimodigheten. Men med blicken fäst vid vad Gud är och gör kunna vi hålla fast vid hoppets bekännelse. Må vi då alltfort få vara med och se Guds gärningar.

M. L.

Missionstidningen Sinims Land.

Vi hava i dagarna utsänt provexemplar av Missionstidningen Sinims Land till personer, vilkas adresser vi ha på vår expedition. Vi äro så tacksamma, om de, som mottagit en sådan försändelse, godhetsfullt ville dela ut provexemplaren till vänner och bekanta.

Vidare bedja vi att få påminna om, att

vi med glädje gratis sända provexemplar av tidningen till dem, som tillkännagiva sin önskan därom. Skulle alltså någon, som ej nu erhållit provexemplar, kunna och önska utdela sådana, motse vi med tacksamhet ett meddelande härom. Naturligtvis gäller detta även sådana, som fått provexemplar, men ha användning för flera.

Vi kunna till uppmuntran och glädje för våra vänner meddela, att antalet prenumeranter på vår tidning i år är större än förra året. Vi bedja att få uttala ett varmt tack till våra vänner, som bidragit härtill, samt att få nämna, att alla nummer från årets början ännu kunna erhållas av nytillträdande prenumeranter.

Bönemötena för S. M. K.

Vi bedja härmed få påminna om bönestunderna för S. M. K., vilka, såsom vi förut meddelat, hållas dels *varje tisdag mellan kl. 7—8 e. m. i Kinarummet, Betesdakyrkan, Floragatan 8, Stockholm,* och dels *varannan fredag kl. 2 e. m. på Svenska Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.* De närmaste fredagarna, som det sistnämnda mötet hålles, bliva v. G. den 3 och 17 mars. Välkomna!

Den 14 mars.

Den 14 mars närmar sig åter. I nästa nummer av vår tidning införas de böne- och tacksägelseämnen, vi önska få framförda den dagen. Redan nu ville vi emellertid erinra härom och göra det med en varm förhoppning om att våra vänner då må med oss samlas inför nådens tron. I Stockholm anordnas den dagen möte på K. F. U. M:s hörsal, Birger Jarlsg. 35, kl. 7 e. m.

Kinalänken

samlas till möte på vår exp. *torsdagen den 16 mars kl. 7 e. m.* Vid detta tillfälle komma en del från försäljningen i höstas överblivna saker att försäljas, varjämte kaffe kommer att serveras mot en avgift av 50 öre. Till detta möte inbjudes därför ej blott Kinalänkar utan även andra vänner hälsas varmt välkomna.

S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor.

Redan nu ville vi meddela, att vi under sommaren 1933 hoppas få anordna Bibel- och Ungdomsveckor på tre olika platser. Närmare underrättelser komma att meddelas i kommande nummer av Missionstidningen Sinims Land, men nu ville vi meddela, att vi hoppas kunna anordna den första »veckan» i *Holsby brunn,* Småland, *den 20—26 juni;* den andra på *Mauritzberg,* Östergötland, *den 25—31 juli* samt den tredje på *Säter vid Jonsered,* utanför Göteborg, *den 15—21 aug.* Vi anbefalla också redan nu dessa möten åt alla våra vänners hågkomst i förbön.

Brunnskapellet i Holsbybrunn, där en av »veckorna» v. G. komner att hållas.

Från skolarbetet i Yuncheng.

Swedish Mission, Yuncheng, Sha.
China. 11 nov. 1932.

»Kärleken är hans baner över mig.»
Höga V. 2: 4 b.

Över denna text talade en av lärarinnorna vid en morgonbön i skolan en dag denna vecka. Det ordet hade blivit särskilt dyrbart för henne. Eljest bruka vi vid morgonbönerna följa de texter, som äro föreslagna för söndagsskolan. »Kärleken är hans baner över mig.» Då jag känner min synd och skuld och alla mina brister, huru gott är det ej då att komma ihåg, att »Jesu blod renar från all synd». Hon berättade om en man i ett främmande land, som blivit dömd till döden. I sista ögonblicket rusade två av hans kamrater till platsen med sitt lands flagga och kastande den över honom, utropade de: »Vågar Ni skjuta igenom vårt lands baner?» Mannen var räddad. Så övertäcker oss Herren med sitt baner.

Till följd av kolerans härjningar vågade vi ej börja skolorna i vanlig tid, utan beslöto uppskjuta därmed, till dess faran för smitta kunde anses vara över. Skolorna öppnades sålunda ej förrän den 26 sept. Vi ha i höst flera elever i Flickskolan än någon termin förut eller 76. Av dessa tillhöra 27 folkskolans två klasser och de övriga småskolans fyra. I kvinnoskolan ha vi 21 elever utom kokerskan och vår egen kvinna, som också deltaga i undervisningen en timma dagligen. Av flickskolans elever bo och äta 49 i skolan. I kvinnoskolan bo och äta alla här utom en kvinna.

Två av de lärarinnor, vi hade i Flickskolan på våren, voro förhindrade att komma åter i höst. I deras ställe ha vi fått tillbaka en av våra förra lärarinnor. Hon är nu den enda, som bor inne och kan bära ansvaret. Jag skulle särskilt vilja bedja om förbön för henne. Hon tillhör Herren, men har mycket att kämpa emot. Det är icke samma lugn över henne, som över de lärarinnor, vi hade förra terminen. Men vi få vara tacksamma, att vi icke behövt anställa icke troende personer. Utom våra tre lärarinnor ha vi anställt två timlärare. Båda dessa äro döpta kristna.

Foto: O. Styrelius.
Kvinnoskolan i Tungchowfu våren 1932.

För ett par kvällar sedan voro några av de större flickorna inne hos mig för att få språka en stund. En av dem hade förra terminen en kamp med sin tanke-värld, men hon säger sig nu ha vunnit seger. En annan är bekymrad över, att då hon skall läsa sin bibel, så många andra tankar komma och hindra henne. Ja, vem har ej erfarenhet av detta? De hade alla fått

hjälp av gudstjänster, söndagsskola och litteratur, som givits dem. Vi ha nu icke mindre än 15 döpta flickor. Två av dem, som begärde dopet på våren, döptes i sin hemförsamling söndagen innan de kommo till skolan. Det är en sådan hjälp att veta att så många tillhöra Herren, det är en kraft i skolan.

Det har varit roligt höra några av Kvinnoskolans elever berätta om, huru de haft det under sommaren. En av dem hade samlat folk till gudstjänsterna på söndagarna. Så många hade kommit, så de fingo icke plats. Då plockade hon upp alla smättingarna på ett par stora bord. Så småningom skaffade de sig bänkar för pengar, de samlat in. En annan kvinna var anställd i tältarbete en och en halv månad. Andra årsklassens elever, 7 till antalet, skola nu, om Gud vill, gå ut i hemmen varje lördag e. m. och undervisa kvinnor. Några hjälpa också till att leda söndagsskolklasser. Ehuru Kvinnoskolorna i första hand icke äro ämnade till fostrandet av medarbetare, ingår det dock i kursen, att de på Herren troende kvinnorna skola deltaga i praktiskt arbete för Guds rike. Vi hoppas, att många av våra kvinnor skola bli använda av Herren på ett eller annat sätt. De flesta av dem äro unga. Bedjen mycket för dem! Då Herren verkar, infinner sig också fienden och vill förstöra Guds verk. Bedjen också för dem, som ännu icke ha kommit helt över på Herrens sida, att han må få vinna dem!

Av våra f. d. seminarieelever har i höst ännu en kallats hädan, nämligen Ma Aigiao. Hon gick först i Bibelskoleavdelningen, men övergick sedan till seminariet. Var en tid mycket varm för Gud, men kallnade sedan. Orsaken därtill var, att Gud tog hem hennes man, och detta gjorde henne bitter. Hon hade varit gift förut, och hennes förste man dog i lungsot efter endast 4 månaders äktenskap. Shang-deh, som jag skrev om i somras och begärde förbön för, har också fått sluta. Jag har icke hört, huru hennes sista var.

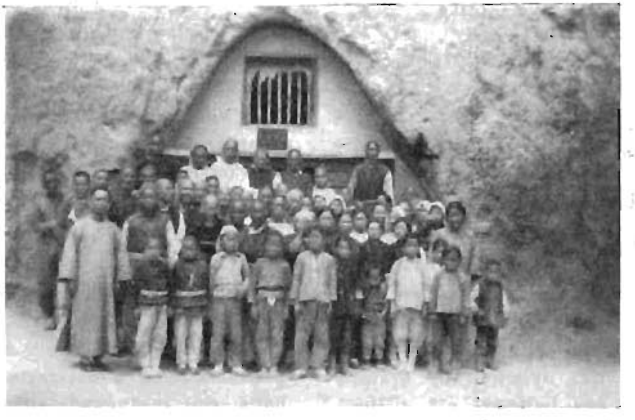

Foto: M. Nylin.

Utanför en kapellgrotta efter ett möte.

En f. d. folkskoleelev, som gått i Kina Inland Missionens Bibelinstitut, är nu anställd som bibelkvinna på en av deras stationer. En annan elev, som vi icke hade mycket hopp om, då hon gick i skolan här, utbildas nu vid samma institut. Det är underligt att se, huru sådana, som man nästan hade förlorat hoppet om, bliva uttagna för Herrens tjänst. Det manar till tro, att Herrens högra hand kan allting förvandla. En elev, som här icke var tillfredsställande, är nu lärarinna i en av

missionens skolor. Men frestelserna för de unga äro stora. Så fick jag höra i går, att en f. d. seminarieelev nu har plats som vikarie för en rektor med en mycket hög lön. Hon var ombedd att hjälpa till i en av missionens skolor, men så kom detta emellan. Fru Klara Ni hjälper i höst till i tältarbete på en plats, där kineserna ha självständigt arbete.

Thyra Lindgren, som ännu är hos mig, har varit dålig ett par veckor, men är nu kry igen.

Som julen nalkas, då detta brev når Sverige, ber jag på detta sätt få tillönska Eder alla »En god Jul» och »Ett gott nytt år». Tack för det år, som gått!

»Så kasten nu icke bort eder frimodighet, som ju har med sig stor lön. Hebr. 10: 35. *Frida Prytz.*

Kinalänkarna i Göteborg

samlades lördagen d. 4 februari på K. F. U. M:s lokaler. Det blev ett värmande och givande möte. Fru Gerda Carlén från Skövde hade varit vänlig att komma ner till oss, och talade på sitt stillsamma och hjärtevarma sätt om arbetet för själars frälsning i Kina, om behovet att alltfort hålla ut i bön, intresse och offervilja för såväl arbetarna som för dem, vilka arbetet gäller.

Vid efterföljande samkväm läste herr Karl Bjursten en del brev från våra vänner i Kina, och inspektör Carl Hansson talade som avslutning om de gyllene kedjelänkar, som voro uppsatta i det gammaltestamentliga tabernaklet som tecken på förbundet mellan Jehova och hans folk, vilka sålunda också voro en förebild och ett löfte för kinalänkarna. Mötet avslutades med gemensam bön och sång.

Törs vi be om övriga länkars förbön även för Göteborgskretsen, att Herren måtte låta oss få vara till välsignelse?

A. G.

Missionstidningen
SINIMS LAND
utkommer 1933 i sin 38:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke*. Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Upp till Jerusalem. — Getsemane. — Månadsmötet den 7 febr. — Från Red. och Exp. — Från skolarbetet i Yuncheng. — Ungdomens avdelning.

Stockholm 1933, Svenska Tryckeriaktiebolaget.

N:r 5. ÅRG. 38. 10 MARS 1933. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

NÅDEN.

Om nåden just nu vill jag sjunga,
Nåden, som Gud mig bevisar,
Och som av hjärtat jag prisar
Denna lycksaliga stund.

Av nåd är jag frälst och bevarad,
Av nåd är allt "gammalt" tillgivet,
Av nåd har mitt namn blivit skrivet,
I Lammets och livets bok.

Av nåd varje morgon jag vaknar
Att dagliga striderna börja.
För dessa jag slipper dock sörja,
Ty nåden, Guds nåd, står mig bi.

När jag mitt uppdrag fullbordat,
Av nåd får till himlen jag fara.
Där bland den "blodtvagna skara",
Av nåd skall för evigt jag bo.

Carl Holmer.

S. M. K:s årliga böne- och offerdag den 14 mars.

Huru dyrbar är icke din nåd, o Gud! Människors barn hava sin tillflykt under dina vingars skugga (Ps. 36: 8).

I denna tid, då folkhavets böljor gå högre än någonsin, är det en dyrbar nåd att ha fått oss anvisat en trygg plats, dit vi få taga vår tillflykt. Hur ha vi ej år efter år bidat efter den dag, då ofriden skulle taga en ända i Kina, men denna 14 mars 1933 synes den dagen vara avlägsnare än någonsin. Till den inre ofriden har nu även en allvarlig yttre tillstött. Med tanke på vad detta innebär för våra missionärer och för de kinesiska troende vilja vi bedja Eder, missionens vänner, att ej upphöra med åkallan och bön att Herren värdigas dölja dem i sin hydda på olyckans dag och beskärma dem i sitt tjäll.

De finna sig omgivna av nöd och trångmål på alla sidor, och folkets sinnen kunna så lätt bringas i svallning, isynnerhet som »de röda» äro mycket verksamma och lätt kunna få pendeln att svänga åt sitt håll. Det är djup nöd, som här tränger sig inpå oss. Detta icke minst, emedan ingen kan sia om vad ett Sovjetkina skulle innebära för den övriga världen. Men själarnas nöd framstår även i en annan dager. Det finnes många som försmäkta av hunger och törst efter evigt liv. Vi tycka oss liksom på nytt höra Frälsarens ord: »Given I dem att äta!»

Denna nu ingående 14 mars bör bli en uppfordran för oss att gå framåt och ej fälla modet. Men hur skola vi mäkta att göra nya och större ansträngningar då vi stå ansikte mot ansikte med egen nöd och brist?

Det är allvarligt att ha fått ansvar för andra under sådana omständigheter. Allt bringar oss på knä inför vår Gud, på knä i bekännelse och bön, på knä i bön att vi må nå fram även till dessa många, som ännu intet hava hört. Och vi hava även så stor anledning till tacksägelse, tacksägelse för att det som blivit oss betrott av missionens Herre även är oss förvarat, tacksägelse för att frukt vunnits för Gud rikare än någon gång förr, tacksägelse för tålamod och förlåtande kärlek, tacksägelse för att Guds trofasta nåd är vår trygga hamn alltid.

Som ämnen för tacksägelse och bön vilja vi därför anbefalla åt Eder:

Tacksägelse:

För vår kära skara av vittnen, landsmän och kineser, som nu stå i striden;

för den ynnest som kommer oss till del från ämbetsmännens och folkets sida;

för räddning undan pest och yttre fara;

för den andliga väckelse som beskärts oss;

för att Herren i så stor nåd fyllt våra behov;

för alla de uppmuntringar som kommit oss till del personligen och genom brev;

för den dyrbara unga skara, våra länkar, som nu ställer sig stödjande vid vår sida.

Bön:

Bön och åkallan att detta år må bli ett välsignelsens år;

att vår tältverksamhet må giva oss ingång i de trakter, som ännu ej berörts av evangelium;

att genom den evangeliska verksamheten många må föras till Kristus;

att den kristna församlingen må tillväxa i inre kraft och styrka;

att Herren måtte alltjämt uppväcka, fostra och sända infödda vittnen;

att den lekamliga nöden därute måtte lättas;

att frid måtte givas Kina;

att vi här hemma måtte få nåd till att i tro och trohet fortsätta i tjänande;

att Herren värdigas uppehålla sina tjänare andligen och lekamligen.

För detta och annat, som genom Guds Ande föres till vår erinran, må vi tacka och bedja.

De, som gå bedjande fram, de hava löftena, och de skola genom tålamod och tro utfå dessa.

Erik Folke.

Han är nära.

Två små systrar kommo hem från söndagsskolan. »Mor», sade den ena, »fröken sa' i dag, att vi måste komma till Jesus, om vi vilja bli frälsta, men hur kunna vi komma till honom, när vi inte se honom?»

»Bad du mig inte om något att dricka förra natten?» svarade modern. »Jo, mor.» »Kunde du se mig, när du bad om vatten?» »Nej, men jag *visste*, att du *var* där och skulle ge mig vatten.»

»Ser du, mitt barn, så förhåller det sig också med att komma till Jesus. Vi kunna inte se honom, men vi *veta*, att han *är* hos oss, och att han hör vartenda ord, som vi säga, och vill ge oss, vad vi behöva.»

Denna förklaring hjälpte den lilla flickan och hennes syster att tala barnsligt och tillitsfullt till Herren Jesus.

Våra hemförlovade.

Vi hava den sista tiden fått meddelande om, att Herren kallat fyra av våra ombud hem till sig i sin härlighet:

Lantbrukare Erik S. Eriksson, Vad, Vingåker;

Folkskollärare A. Nilsson, Örebro;

Kamrer G. Svensson, Lidköping;

Kronojägare J. Åström, Hålland.

Förlusten av dessa kära bröder är stor och kännbar. Ur ett brev, som ger en klar inblick i vilken välsignad insats våra ombud göra i missionens gärning, taga vi oss friheten att meddela följande: »Jag vet att för min fader var S. M. K. ett av hans käraste hjärtebarn. Med verklig kärlek omfattade han såväl Eder mission som alla dess arbetare därute och därhemma. Huru ofta hörde vi inte hans många böner för Edert arbete. Det var mången gång gripande att få lyssna bakom stängda dörrar till hans brinnande böner för verket därute och för dess arbetare. För en kristen människa är förbönen en dyrbar gåva. Den bär inte endast fram de goda önskningarna inför Guds tron, utan den spänner och eldar också tron såsom sådan. Den ger kraft ej blott åt Gudsgärningen utan ock åt det egna troslivet. Ser jag nu på min fars bönearbete från den förra synpunkten, alltså med tanke på S. M. K., så vågar jag tro, att detta har givit i ej ringa mån kraft och välsignelse åt Eder gärning. Det är ofta från de mera undanskymda vrårna i världen, där bö-

nens låga brinner, som kraften utgår. Detta mänskligt talat. Ty vi veta ju, att kraften i sista hand utgår från Herren själv. Från min fars bönevrå strömmade kraft ut över Eder. Jag tror, att S. M. K., som ju i utpräglad grad är en bönens mission, skall förstå denna min mening.

När jag nu ser tillbaka till mina lyckliga barnaår i mitt hem, så står fars och mors bedjande kärlek för Eder alla som något oändligt rikt och stort. Det är ett rikt minne. Jag hör ännu i mitt öra namnen på Eder alla, namnen som min far ropade ut i sin bön. Namnen Folke, Högman, Berg, Carlén, Blom, Bergling och många, många andra ha blivit oförgätligt införlivade med mitt hem. Så har fars och mors böner för Eder alla givit oss sex syskon kärlek till Eder mission. Vid den nyss förlidna julhögtiden fanns det en viss oro ibland någon av oss, att far inte till dess skulle ha ihågkommit oss med en »Hans Stjärna i Östern». Det skulle inte bliva »någon riktig jul», som en av oss yttrade, om julkalendern hade uteblivit. Men när julen kom, kom också »Hans Stjärna i Östern». Från sitt sjukläger hade far ordnat detta. Även hade han tänkt på, trots sitt lidande, att liksom förut prenumerera på »Sinims Land» till alla sina barn för detta år.

Vid fars sjukläger var det underbart att sitta. Han växte under sin sjukdom. Han fostrades till att bliva en mer hängiven Kristuslärjunge. Han blev så ödmjuk och undergiven och bar sitt lidande som en sann Jesu Kristi stridsman. Aldrig hörde vi honom klaga, och det stod så klart för oss, att hans långa lärjungabana i Mästarens tjänst hade avsatt i hans inre en kraft, som endast Guds barn kan äga. Hans troskamp var icke förgäves. Trons lilla senapskorn hade växt ut och blivit till ett träd med alltmer mognande frukter. Himmelens fåglar byggde sitt bo däri och kommo till honom med underbara skänker. Det är stort och rikt att som barn få sitta vid en sådan faders dödsläger. Och därför hava vi nu så mycket att tacka Gud för. Hans hjärta har tystnat, hans böner likaså. Visst känns det ofantligt tomt. Vi kunna knappast tänka oss att far är tagen ifrån oss. Men mitt i all smärtan glädjas vi över att han nu är hemma i sitt rätta hem. Vi unna honom av fullaste hjärta den frid, som han nu vunnit, och som hans längtan stod till.»

*

Välsignad vare Gud, som låter oss äga sådana vänner i förbedjan, och välsignat vare deras minne!

E. F.

D:r Stanley Jones berättelse om sitt senaste besök i Kina.

Kinas nationella kristna råd hade anordnat möten i tio av de större städerna. Vår uppgift skulle vara att å ena sidan stärka de kristna till tro och gärning och å andra sidan samla studenter och de bildade klasserna till evangeliska möten. För att nå så många som möjligt av de första inbjödos de till lämpliga platser och möten höllos för dem på förmiddagarna. Eftermiddagarna och kvällarna ägnades åt de icke-kristna. Till dessa senare möten utdelades biljetter. Men det oaktat fylldes de största tillgängliga lokaler med åhörare.

För fem år sedan bedrevs en våldsam antikristlig agitation i Kina. Bland de kristna slog denna ned som en bomb. Ur stormen går dock kristendomen nu fram renare och starkare än någonsin. Högre och lägre skolor, ända upp till universiteten, stå numera under ledning av kristna kineser. Detta blev en frukt av omstörtningen. I den mån jämnvikt vinnes, märkes iver för framåtskridande. Och Kina måste fram. I vilken riktning det skall ske är nu frågan. I norr tyckes kommunismen vara på retur men i centralkina vinner den terräng. Visserligen är kommunismen ej så stark i landet som den var då ryssarnas inflytande var förhärskande. Men i verkligheten genomsyras folkets breda lager av kommunismen. I varje stad, som de intaga, uppsätta de en förteckning på invånarna med uppgift på deras förmögenhet. Sedan uppsättes tillkännagivande på vars och ens dörr, att så mycket pengar skall givas på en bestämd tid, vid äventyr av halshuggning. Vanligen föres den rikaste borgaren genast till stupstocken som varning att hotelsen är allvarligt menad. Sålunda mena de sig ingiva respekt för kommunismen. Detta hör till deras våldsamheter. Men å andra sidan lägga de sig vinn om att vinna anhängare genom att undervisa människorna i kommunismens lära. En missionär, som de togo till fånga men sedan efter någon tid frigav, läto de dessförinnan genomgå en kurs i kommunism!

General Chiang Kai-shek har sagt, att kommunisterna frukta ingenting av buddismen eller andra hedniska religioner, ty dessa äro i deras ögon döda och kraftlösa, men de angripa kristendomen, ty de se, att denna är en makt och den enda makt, som gör dem allvarligt motstånd. Tävlingskampen i Kina står nu mellan kommunismen och kristendomen, och i den kampen synes avgörandet ligga hos den studerande ungdomen. Det är de unga, som leda massorna.

Jag har funnit, att denna bildade ungdom tänker djupare än för tio år sedan, då jag talade till dem. Vid den tiden talades de av mera lättfattliga ämnen framställda i en populär form. Nu åter begära de, att man skall ingå på de djupare livsfrågorna. De förhålla sig mest stilla, då man går på djupet med dem. Ingenting på ytan tillfredsställer dem, ty de ha att kämpa en kamp på liv och död för sig och sitt land. I Hankow infordrades från dem de frågor, de önskade besvarade. Så många inkommo, att det skulle ha krävt hela den tid av två dagar, jag var där, att besvara dem. I Peiping inbjödos ledande studenter från universiteten, och vi begärde deras råd i fråga om vilket budskap jag borde giva Peipings studenter.

Under två timmar diskuterade vi frågan. Jag kunde ej lova att behandla alla de ämnen, de voro intresserade i, men jag önskade få en inblick i deras tankevärld, och jag fick det.

Jag hade att frångå en hel del ämnen, jag tänkt att behandla, och jag har fått tänka djupt och forska i mina erfarenheter för att kunna möta deras önskningar. Jag säger erfarenheter, ty det är lönlöst att komma med blott teorier. De vilja höra om sådant, som ger resultat i praktiken. Det är ej lätt att angiva resultaten av våra möten. Låt mig blott säga, att resultaten av min resa äro större än jag vågat hoppas. För mig har det varit den rikaste erfarenhet jag gjort i mitt liv. Jag har fått både giva och mottaga. Jag återvänder till Indien rikare än jag for. Jag behöver Eder förbön, ty jag måste ha bröd att giva dessa hungrande skaror som trängas på mötena.

I ett senare meddelande heter det: Då den antikristliga rörelsen fem år sedan var som starkast, drevos missionärerna ut ur landet. I staden Fuchow körde bilar genom gatorna med stora affischer, varpå lästes: Nu är tiden inne att rycka upp kristendomen med rötterna. Ett hem i Nanking, som jag gästade, blev då plundrat, och missionärerna fördes ut att dödas. Ruiner runt omkring vittnade ännu om ödeläggelsen denna tragiska tid. Men fem år efteråt voro missionärerna åter

på platsen och välkomnades på det hjärtligaste av folket. Jag har ej i Kina hört något av den bittra kritik över missionärerna, som är så vanlig i Indien. Det är sant, att missionärerna efter sin återkomst intaga en annan ställning än förut i förhållande till de infödda. De äro nu ej längre alltid i centrum i fråga om ansvar och ledning.

Detta är sundare. Vi skulle också i Indien ha nytta av att få liknande ställning. i Fuchow, där missionärernas hus bränts, samlades väldiga skaror av åhörare. Vid sista mötet uppmanade jag en jurist att tala om vad Kristus betydde för honom. Hans vittnesbörd var gripande. Jag är viss om, att många, många den aftonen bestämde sig för att tro på Kristus på grund av hans ord. Denne jurist åtar sig aldrig en tvivelaktig rättegång, och han håller evangeliska möten med sina klienter.

Shanghai är en stad, där hatet glöder under askan. Det är ej att undra på. Då man ser ruinerna i stadsdelen Chapei, förstår man, att svärdet har trängt djupt in i folkets hjärta. Men jag behövde blott meddela, att studenterna voro välkomna till ett eftermiddagsmöte fastän detta ej var anordnat speciellt för dem, för att få se hur tolvhundra trängde sig in i lokalen. Man säger, att kinesiska studenter intet intresse ha i religionen. Det är ej sant. Men de vilja ha fakta. De vilja ej tala bara för att man skall tala. Frågorna, som komma från dem, äro rättframma och rakt på sak. I denna stad, där hatet var så starkt, ville de helst höra om bergspredikan. Kan den omsättas i livet, så frågade de.

Suchow är en stad på 800 tusen invånare. Statens skolor ha varit mycket antikristliga. Nu begära de, att bibelklasser skola anordnas i dem. Till våra möten kommo studenterna så gott som mangrant. Jag måste hålla tredubbla möten där på tre olika ställen i staden. Omkring 360 förklarade, att de ville bli kristna; ibland dessa befann sig provinsguvernörens fru.

Den största framgången hade vi i Canton. Canton, sätet för den antikristliga rörelsen. De som där anordnade mötena voro frimodiga. De satte som villkor för tillträde att låta anteckna sig hos K. F. U. M. Före min ankomst till staden hade 3,500 tecknat sina namn. Dubbla möten måste hållas, ett varje e. m. och ett varje kväll. En hel timme före mötets början var lokalen fullsatt. Sista aftonen, då jag manade dem till avgörelse, inlämnade ett tusen sina kort med förklaring att de ville bli kristna. Jag framställde kraven så starka jag kunde. Jag bad dem att ej bara handla som andra eller för att de ville göra mig till viljes, utan endast avge förklaringen om de verkligen ville bli kristna och ämnade förbliva kristna. Jag uppmanade dem som inlämnat sina kort att komma till ett enskilt möte följande afton. Hela skaran infann sig. En av missionärerna i staden sade: Jag har verkat här 31 år, men jag har aldrig sett en sådan andlig rörelse som denna. Och detta i själva radikalismens brännpunkt.

Jag väntade, att studenterna skulle ställa till bråk under mötena, men icke en enda gång har försök gjorts i den riktningen. De framställde sina frågor men alltid på ett försynt sätt. Ingen önskan förspordes att söka sätta fast talaren eller konfundera honom. Det var ett de framför allt önskade veta: Har ni ett tillfredsställande svar att ge mig på min fråga.

Frågan gäller nu om de skola antaga kommunismen eller kristendomen. Kommunismen har visserligen ej samma makt över sinnena som för ett år sedan; dock står ännu en femtedel av hela Kinas område under kommunistiskt inflytande och kontroll. Detta i trots av de kraftiga försök general Chiang gjort för att utrota densamma. De röda söka med förvånande stort nit sprida sina ideer. General Chiang uttalade som sin åsikt, att man aldrig skulle lyckas undertrycka kommunismen med våld. Endast genom att göra något för att lätta lantbefolkningens hårda lott kunde det ske. De tänkande bland kineserna börja nu vända sina blickar till

kristendomen, och undrande fråga de, om ej den kan komma dem till hjälp.

Vid ett samtalsmöte i Nanking sade en av stadens ledande män: »Jag är ej kristen, men jag vill säga, att kristendomen nu sättes på prov i Kina. Nu är dess tid inne. Kan den göra något för vårt lands räddning, är tiden nu inne att träda fram. Och kan den komma med hjälp i detta vårt läge, skola vi alla följa den.» Och många tänka som denne man. Ja, för många synes ingen annan väg öppen. Ståthållaren i Nanking sade: »Kristendomen kan göra två ting för oss: Den kan giva oss oegennyttans höga ideal, och den kan giva oss kraft att nå upp till detta ideal.» Han bad mig komma tillbaka till Kina, ty Kina behöver den hjälp kristendomen kan bringa. Den nye borgmästaren i Hankow, som nyligen blivit kristen, avgav vid ett möte sin första offentliga bekännelse på ett sätt som lämnade djupt intryck. Jag har sänt ett personligt brev till var och en av de tre tusen, som under mitt besök förklarat sig vilja bli kristna.

Då jag den 17 dec. i Hongkong steg ombord på det fartyg, som skulle föra mig åter till Indien, kände jag mig mycket trött, ty jag hade talat fyra gånger varje dag sedan augusti, men jag var full av tacksamhet att jag lärt känna Kinas folk och fått göra något för dem. De äro ett stort folk, och de skola kämpa sig igenom alla sina svårigheter. De ha vunnit förvånande resultat fastän nästan i saknad av en regering. Vad skulle då ej åstadkommas om de ägde en.

Bliva de en gång enade och få de ärliga styresmän, då skall intet på jorden kunna göra dem hinder.

Övers. och bearb. av *E. Folke.*

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma.

Den 14 mars.

Missionens årliga böne- och offerdag den 14 mars är snart inne. I detta nummer av vår tidning införa vi med början på sid. 50 ett upprop om gemensam bön den dagen. Även här vilja vi emellertid påminna om denna dag och anbefalla den åt missionsvännernas hågkomst. I *Stockholm* hålles denna dag möte på K. F. U. M:s hörsal, Birger Jarlsgatan 35 (ing. från Snickaregatan), kl. 7 e. m., då pastor *Johan Hagner*, missionsföreståndare *Erik Folke* och doktor *Karl Fries* komma att tala. Ett varmt välkommen till alla och envar!

Läget i Kina.

Striderna i Kina ha, så långt vi veta, ej förorsakat oro eller svårigheter på det fält, där Svenska Missionen i Kina arbetar. De senaste underrättelserna därifrån, daterade så sent som den 24 jan., äro goda. Må missionens vänner dock uthålligt frambära Herrens verk och sändebuden därute såväl som de stridande folken i förbön.

Kinalänken

samlas till möte på vår exp. *torsdagen den 16 mars kl. 7 e. m.* Vid detta tillfälle komma en del från försäljningen i höstas överblivna saker att försäljas, varjämte kaffe kommer att serveras mot en avgift av 50 öre. Till detta möte inbjudes därför ej blott Kinalänkar utan även andra vänner hälsas varmt välkomna.

Bönemötena för S. M. K.

Vi bedja härmed få påminna om bönestunderna för S. M. K., vilka, såsom vi förut meddelat, hållas dels *varje tisdag mellan kl. 7—8 e. m. i Kinarummet, Betesdakyrkan, Floragatan 8, Stockholm,* och dels *varannan fredag kl. 2 e. m. på Svenska Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.* De närmaste fredagarna, som det sistnämnda mötet hålles, bliva v. G. den 17 och 31 mars. Välkomna!

Ämnen för bön med tacksägelse,

upplysningar om Svenska Missionen i Kina till vägledning i förbön, även innehållande missionärernas adresser, hava utkommit i ny upplaga. Vårt fält har enligt denna vägledning till förbön uppdelats i sex geografiska områden, så att det, då hemarbetet får en dag, blir ett område för var och en av veckans dagar.

Dessa upplysningar, ibland kallade »bönelistorna», erhållas på begäran kostnadsfritt från S. M. K:s Exp., Drottninggatan 55, 3 tr., *Stockholm.*

»Frågor och svar om Kina.»

En mindre bok, 56 sidor, med titeln: *»Frågor och svar om Kina»* utkom förra året på vårt förlag och utkommer i dagarna i sin andra upplaga. Boken är skriven av missionären fröken *Ingeborg Ackzell* och besvarar frågor om Kinas geografi, kultur, hus och hem, religion och vidskepelse samt om missionsarbetet där. Den är rikt illustrerad och kostar endast 75 öre. Rekvireras från *Sv. Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, Stockholm.* Då minst 5 ex. köpas lämnas 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

Nedsatt pris.

Boken *»Sändebud till Sinims Land»,* innehållande fotografier av S. M. K:s kommitteledamöter och missionärer t. o. m. 1928, en historik över Svenska Missionen i Kina av *Erik Folke* samt »Guds Fadersomsorg», några minnen från de gångna fyrtio årens erfarenheter, av *Lisa Blom,* säljes numera till nedsatt pris. *Boken har kostat kr. 1:90 men säljes nu, så långt upplagan räcker, för 90 öre.* Köp den, då den nu kan erhållas till detta synnerligen billiga pris!

S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor.

Redan nu ville vi meddela, att vi under sommaren 1933 hoppas få anordna Bibel- och Ungdomsveckor på tre olika platser. Närmare underrättelser komma att meddelas i kommande nummer av Missionstidningen Sinims Land, men nu ville vi meddela, att vi hoppas kunna anordna den första »veckan» i *Holsby brunn,* Småland, *den 20—26 juni;* den andra på *Mauritzberg,* Östergötland, *den 25—31 juli* samt den tredje på *Säter vid Jonsered,* utanför Göteborg, *den 15—21 aug.* Vi anbefalla också redan nu dessa möten åt alla våra vänners hågkomst i förbön.

Från språkskolan i Anking.

(Utdrag ur privatbrev.)

Huru stor anledning har jag ej att tacka Herren för denna första jul här i Kina. Herren kom med sin välsignelse. Han själv var bland oss. — Nog undrade jag mer än en gång, hur helgen skulle bli här ute. Det skulle ju bli min första jul från hemmet. Helt naturligt saknades mycket, men dock vilken glädje!

En sak, som blivit mera klar för mig sedan jag kommit hit ut, är Herrens underbara handlande uti att taga och giva. Visst var det mycket, som togs ifrån oss, då vi lämnade hemlandet, men jag har känt, att jag fått igen det på ett rikare sätt. Föräldrar, syskon, hem har fått ett nytt värde. Hemmets atmosfär kändes ända hit ut. Vänner ha kommit närmare. Under själva juldagarna kände jag detta så starkt.

Här gjorde vi allt vi förmådde, för att kunna fira jul på äkta svenskt sätt. Våra trenne rum pyntades, så det blev riktigt jullikt. En julgran (tall) hade vi lyckats få gemensamt. Den kom att bli placerad i mitt rum.

På julaftonens kväll samlades vi i mitt rum till julbön. Den fjärde svensken och norrmannen voro även ibland oss. Den käre lille norrmannen var rätt så nedstämd, då han kom upp. Han längtade efter de många vännerna i Kanada, där han vistats några år, men innan vi skildes den kvällen, lyste glädjen även fram hos honom. — Inne hos Åke Haglund väntade kaffet och de många brev och hälsningar, som hunnit fram till jul. På jul-

dagen hade vi vår julotta inne hos Carl-Gustaf Nordberg.

Att få deltaga i den kinesiska gudstjänsten på juldagen var en rik upplevelse. Kapellet var smyckat, så vi knappast kände igen det.

Den sista dagen på året, Kina Inlandsmissionens bönedag, blev en dag med rik välsignelse. Vilken förmån att få avskilja denna sista dag på året till bön och tacksägelse. — Så har ett nytt år börjat. Vad det skall ha i beredskap för oss veta vi ju ej, men vi få vila i Herrens trofasthet. Han skall bära oss »såsom en Fader bär sin son».

— — — — — *Erik Malm.*

Minnen från en Nichuanresa.

En resa bland bergen har både sin gränslösa tjusning och sina besvärligheter. Det var första gången vi två fingo göra sällskap på en sådan resa, och sällan ha vi tackat Gud vid hemkomsten från en resa så, som vi gjorde denna gång för hans bevarande nåd. Shensi anses vara en ful provins, och sannerligen de gula slätterna med endast någon enstaka cypress här och där utvisande platsen för en grav, äro enformiga. Men bland bergen, där små bäckar flyta fram i dalgångarna, finns det rik växtlighet, t. o. m. ek, tall och björk, som påminna om Sverige på ett nästan för mäktigt sätt. På många ställen kan det majestätiskt vackra väl mäta sig med Alpernas skönhet.

En resa, sådan som den vi gjorde, hör ej till de lättaste. Vägarna voro smala och steniga, uppför branta höjder och ner i dalarna igen bar det, stup som kom en att hissna, när man såg nedåt, och bergväggar så branta, att solen ej kunde tränga ner i dalen ens halv tolv på middagen, hörde till de dagliga scenerierna. Då det var som farligast, och man tyckte att bara en plötslig vindstöt skulle komma en att hamna nere i djupet, ringde det ständigt i öronen: »Du är på branterna mitt stöd», och all ängslan och oro var försvunnen. Underligt nog kände vi mindre svindel uppe på bergstopparna, då vi sutto på åsneryggen, än då vi gingo till fots.

En dag, förresten en av de mest tröttsamma under hela resan, ty vi hade inte tillfälle att stanna vid någon utstation, som vi gjort de föregående dagarna, startade vi i soluppgången och redo hela dagen med endast en halvtimmes middagsrast. Vägen var fruktansvärt stenig och gick över två kolossala bergstoppar med djupa dalar emellan. Det är som om kineserna älska att låta vägen gå över de högsta topparna, varifrån man har en underbar utsikt, men det har kostat många människor och djur livet, särskilt under vintern, då det är halt. Den dag det nu är fråga om, hade vi hoppats hinna 80 li (cirka 4 sv. mil), men då vi hunnit 60 var det så långt lidet på dagen, att det var omöjligt hinna fram, innan det blev mörkt. Dessutom voro vi alla trötta, inte minst djuren, och beslöto oss för att stanna på ett värdshus, det enda som fanns inom 20 li. Ett sämre värdshus hade ingen av oss sett. Det fanns i hela värdshuset inte mer än ett enda rum, där de kunde ta emot gäster, men lyckligtvis var det avdelat med en tunn vägg, bestående av sammanflätade grenar, men utan dörr. Den inre avdelningen fingo vi två och satte där upp våra tältsängar på kangen. Då man låg utsträckt på sängen och sträckte handen uppåt, nådde man utan svårighet taket. Det fanns inte heller mer än en enda gryta, och då vi begärde att få lite varmt vatten att tvätta oss i, måste först maten lagas, som vi skulle äta, och sedan kunde vattnet kokas. Spisen stod i den yttre delen av rummet, vi skulle bo i. Skorsten är ett okänt begrepp för kineserna, och röken fick söka sig utgång genom dörren bäst den kunde, men vi kommo ut före den med tårarna rullande utför kinderna. Så snart vi ätit och tvättat oss kröpo vi till kojs, och till vår stora förvåning och trots både rök och ohyra fingo vi sova gott mest hela natten. Trötthet en tog överhand. Pappersfönstret hade vi visserligen gjort hål på, och det bidrog till att något förbättra luften.

Resan mellan Hancheng och Nichuan tar för dem som äro vana att gå i berg fullt 3 dagar, men för att göra resan lättare, togo vi kortare dagsresor och kommo dit på fyra och en halv, men under tiden höllos möten på fem olika platser. Allt som allt har Nichuan förut besökts av tre utlänningar, men aldrig förut har en utländsk kvinna satt sin fot inom dess murar. Folk strömmade till mötena, först av nyfikenhet, sedan även för att lyssna. Gud hade på ett underbart sätt berett för en mängd skolungdom och fört dem till Nichuan just de dagarna vi voro där. Den förre borgmästaren, som nyligen avsatts, hade begått en massa oegentligheter och skulle straffas. För att kunna göra straffet effektivare och även ha bättre tillfälle att bevaka staden ifall han ville fly, hade alla eleverna i två av folkskolorna från köpingar i närheten kallats dit. Både dessa och stadens egna skolelever voro mestadels lediga under vår vistelse där. De flesta om inte alla kommo åtminstone en gång för att höra, men några stycken kommo regelbundet till varje möte och lyssnade mycket uppmärksamt. Även lärarna kommo gärna. Hur tackade vi inte Gud för detta tillfälle att tala om synd och nåd och frälsning, särskilt som det för de flesta var första gången de hörde evangelium, och Gud fick tala till dem. De kristna äro inte mer än 20 till antalet, men mötesdeltagarna varierade mellan 50 och 150. Måtte ordet som såtts ut få bära frukt som blir beståndande. Både borgmästaren, majoren, polischefen m. fl. ledande män i staden voro mycket vänligt stämda emot oss, och många kommo till mötena. Sedan vi kommit hem ha vi mer än en gång fått en hälsning från borgmästaren genom äldsten i Nichuan.

Bergsparti i Shensiprovinsen.

Äldste Wang har nu varit äldste i Nichuan flera år och gjort ett mycket gott arbete. Han är en fin, stilla, sympatisk man med verklig nöd för människornas frälsning. I höstas bad han, att han och hela familjen skulle få komma hem till föräldrahemmet söder om Hoyang och stanna där ett år. Det hade beviljats dem, och det var meningen, att de skulle komma hit ner i vår. Arbetet är helt och hållet underhållet av kinesiska församlingen, och det var ej lätt att utse en man, som kunde träda i äldste Wangs ställe, en man, som hela församlingen hade för-

troende för, och som var en verklig andlig kraft och ej bunden på annat håll. Detta har varit ett dagligt böneämne i flera månader, och nu vid nyår svarade Gud på ett underbart sätt. Äldsten kom själv hit för att vara med om ledarekursen, som just nu pågår, och berättade då, att han och hans fru efter mycken bön bestämt sig för att ej resa utan stanna där uppe. En bror till fru Wang, som också är i Nichuan, hade lovat att resa ner och hämta sin gamla mor och låta henne stanna där uppe några månader under sommaren. Då behövde de inte resa i de svåra bergen med flera små barn, och fru Wang skulle ändå få träffa sin mor.

Vilka underliga föreställningar folk har om utlänningar, då de inte äro vana att se dem! En man, som vi redo förbi på vägen, bara stod och gapade av häpnad och slutligen utbrast han: »Det är den levande Buddah, som är ute och reser med sin fru!» En annan dag, då vi ridit hela dagen och det närmade sig kvällen, så att vi förstodo, att det var omöjligt att hinna fram till målet för dagens resa före mörkrets inbrott, ville vi stanna på ett värdshus i en liten by, men fingo till svar, att det ej fanns rum. Sedan fingo vi höra, att flera rum voro lediga, men de togo oss för att vara den avsatte borgmästaren i Nichuan med följe och ville inte ta emot oss. Vi fortsatte till toppen av ett berg, men då var det fullkomligt mörkt och ingen måne lyste upp landskapet. Vår första tanke var att stanna på själva bergstoppen i ett tempel, men då det inte fanns några dörrar och gudarna sågo allt annat än gästvänliga ut fortsatte vi ännu 5—10 minuters ritt och fingo där stanna i en lada efter många om och men, ty folket tog oss för rövare och voro yttskrämda. Nästa morgon fingo vi emellertid predika evangelium för dessa människor, och de lyssnade andäktigt då vi bådo till Gud.

Foto: M. Folke.

»Gudarna sågo allt annat än gästvänliga ut.»

På ett värdshus, där vi stannade över en natt, började äldste Chi från Hancheng, som var med oss hela resan, att predika, och en man som för tillfället satt och hörde på, blev mycket intresserad. Vi hade ej en alltför lång dagsresa framför oss följande dag och stego ej upp förrän det dagades och kommo iväg först någon timme senare. I allmänhet starta kineserna sin resa i dagbräckningen, men trots detta stannade denne man för att få sällskap med oss och få höra mer om denna nya lära. I ett par timmars tid hade vi sällskap med mannen, som gjorde en massa frågor, och de röjde, att han ej frågade av bara nyfikenhet utan verkligen sökte efter sanningen. Sedan skildes vägarna, och vi ha ej hört mera av honom. Må Gud förbarma sig över den mannen.

En av de sista dagarna av resan stannade vi hos en familj, där så gott som varje vuxen medlem, ett 20-tal stycken, är kristen, och där det dagligen hålles både morgon- och aftonbön i hemmet. Den gamla farmodern, som nu är för gammal att resa till några fler stormöten men av hela sitt hjärta längtar efter att få vara med och att även få lära känna den nya Shan si-niang (fru Bergling), visste ej till sig av glädje, när vi kommo, tryckte bådas våra händer i sina båda händer och tryckte dem så hårt hon kunde, medan tårarna rullade utför hennes kinder och hon sade: »Hsi-huan teh liao puh teh, hsi-huan teh liao puh teh» (Jag är så förskräckligt glad, så förskräckligt glad).

Under denna bergsresa besökte vi ej mindre än 18 utstationer och talade vid 40 möten. Äldste Chi hade nästan lika många. Det märktes på de flesta platserna en verklig längtan efter att få höra mera om evangelium, och många dörrar stå öppna, om det bara funnes tillräckligt med evangelister att sända dit. Ja, hade vi dubbelt så många evangelister, som vi ha nu, skulle de ha tillräckligt med arbete ändå.

Ett verkligt bönesvar var det underbara väder, som följde oss hela resan. Medan vi voro hemma gingo vi och fröso i våra vadderade kläder, men just som vi skulle bege oss iväg, blev det ett omslag i vädret, varmt och skönt och soligt, och under hela tiden sluppo vi både regn och blåst. Inte ens uppe på själva bergstopparna blåste några kalla vindar. Men då vi kommo tillbaka till Hancheng och första natten åter bodde i ett rum med ordentliga fönster, i stället för pappersrutor som gå sönder för minsta stöt, kom en orkanliknande vind, som varade i ett par timmar. Hur skulle det ej känts, om det varit den natten vi lågo på bergets topp med lufthål så stora, att man nästan kunde sticka ut huvudet genom dem på flera ställen. Ja, Gud har varit gränslöst god emot oss.

Hjärtat var fyllt av tacksamhet till Gud, då vi kvällen den 7 november åter fingo stiga in i vårt eget kära hem i Hoyang, friska och krya, men en smula trötta. Det smakade bättre än vad som kan beskrivas att äntligen få äta utländsk mat vid ett ordentligt dukat bord efter att i tre veckors tid så gott som uteslutande levat av kinesmat.

Så snart vi kommit hem började en kvinnokurs, vid vilken deltog 55 kvinnor. Ett flertal av dem fingo möta Gud. För tillfället pågår ledarekursen med närmare 150 deltagare, bland vilka Guds ande verkat mäktigt de senaste dagarna. Om Gud vill hoppas vi tillbringa hela februari månad i Hancheng och där hålla bibelkurs för både män och kvinnor. Tack för förbön under den gånga tiden, men bed också för denna kurs och oss som stå i ansvar för den.

Med hjärtliga fridshälsningar.

Edra

Birgit och Martin Bergling.

Hoyang den 7 jan. 1933.

»Stora och förunderliga ting».

Kära Vänner!

»Ropa till mig, så vill jag svara dig och förkunna för dig stora och förunderliga ting, som du icke känner.» Jer. 33: 3.

Vårt ledaremöte har just avslutats och som säkert många därhemma bedit för oss dessa dagar, vill jag berätta något litet

om det, för att ni med oss må kunna tacka Gud för bönhörelse. Vi ha dessa två veckor fått uppleva »stora och förunderliga ting». Vi ha bedit Gud göra stora ting under detta ledaremöte, och ändå stå vi här häpna över vad vi fått se. Hur vi prisa Gud för hans godhet mot oss! Ett stort bönesvar är det, att nästan alla ledare infunno sig.

Församlingen hade denna gång inbjudit en kinesisk pastor Yang, anställd av Kina Inlandsmissionen i Shansi. Han är en man fostrad av Gud för kallet och ger sig själv helt åt det. Gud använder honom till stor välsignelse, och här har han ock fått vara ett redskap i Guds hand att hjälpa många själar.

Första dagen avskildes helt för bön, då vi bådo om skurar av höjden över oss. Pastor Yang öppnade första mötet med Jesu fråga till den blinde Bartimeus: »Vad vill du, att jag skall göra dig?» Efter att flera dagar ingående ha talat om synd och nåd, fanns nog ingen i den skaran som ej ur hjärtedjupet ropade: »Rabbi, låt mig få min syn!» Vilken kraft i hans förkunnelse, som kom med så stilla, allvarlig tyngd! Under hans möten fördes blicken till de dolda djupen i den egna själen. Guds ande gjorde ett djupt verk. Mycket fördolt har blivit uppenbart. Många synder, som under år omsorgsfullt dolts därinne i hjärtat, ha blivit bekända och uppklarade. Endast Guds Ande kan utföra ett sådant verk. Endast Guds Ande kan förmå en äldste att inför hela församlingen bekänna, att han aldrig riktigt varit vid korset, aldrig verkligen mottagit Guds frälsande nåd. Det är flera års bön, som Gud besvarat genom det verk, han nu utfört i den mannens hjärta. Endast Guds Ande kan förmå diakoner, lärare, lärarinnor, elever och många andra att bekänna och uppklara gamla synder. Det är många, som dessa dagar böjt sig vid korsets fot och där fått blicka in i nådens omätliga hav. Andra fröjdades över ett förnyat möte med Gud. Det var jubel i sången, då vi sjöngo: »Glädje fyller hjärtat, glädje fyller hjärtat. När jag förtröstade på blodet och trodde Jesus kunde helt frälsa, då fyllde glädje hjärtat.»

En ny blick för offrandets välsignelse har givits många. En av våra lärarinnor, som ej förut givit tionde, har bestämt sig för att göra det härefter, och hon kom med ej endast denna månads tionde utan för hela föregående termin.

Ett extra offer för omkostnader för kursen upptogs en dag, och över $ 100: — kom in, eller just vad omkostnaderna gick till. Det betyder ej lite, när man vet, hur fattiga de flesta äro.

Nu ha alla skingrats åt norr, söder, öster och väster. Bed med oss om att de måtte föra med sig hem den välsignelse, de här fått mottaga, att också de olika utstationerna måtte få del av den!

I morgon börja vi en kurs för bibelkvinnor och den andra veckan i febr. öppna vi en kurs i Hancheng för män och kvinnor. Därefter hoppas vi få ge vår tid åt distriktet tills dopklasserna för vårens stormöten börja. Bed att vi må bliva brukbara redskap i vår Mästares hand! Bed att den eld, som börjat brinna i vår församling, må sträcka sig utåt och nå hedningarna — de stora skarorna omkring!

Hoyang den 11 jan. 1933.

Ida Söderberg.

Inbjudan

till medlemskap i Kristliga Pressbyråföreningen.

Pressen är i våra dagar en av de betydelsefullaste makterna i samhällslivet. Genom det tryckta ordet kan man nå nästan hur långt som helst. Tidningar, tidskrifter och böcker utbreda tidens tankar och idéer till de avlägsnaste trakter av vårt land. Målmedvetet söker man också med hjälp av tidningspressen vinna allmänheten till och med för kristendomsfientliga syften.

Genom enskilda personer och olika kristliga samfund och organisationer ha redan vidtagits betydelsefulla åtgärder i

syfte att genom pressen föra fram också de kristna livssanningarna. Med tacksamhet erkänna vi, vad som i detta stycke utförts. Vi sakna dock ett särskilt organ, som i förhållande till tidningspressen kan representera evangelisk tro och kristliga livsideal. Såväl i Norge som i Danmark har man i detta stycke kommit betydligt längre än hos oss. Visserligen äro förhållandena inom det religiösa området hos oss åtskilligt annorlunda än i dessa länder. Det måste dock beklagas, att vi i Sverige icke lyckats att på ett bättre sätt utnyttja de möjligheter, som stå till buds. Helt säkert är den allmänna pressen villig att i mycket större utsträckning än hittills förmedla nyheter och upplysande artiklar om den kristna verksamheten i vårt land och bland icke kristna folk.

Undertecknade ha därför bildat en kristlig pressbyråförening och inbjuda härmed såväl enskilda som kristliga organisationer till medlemskap. Denna kristliga pressbyråförening har till syfte att på rent positivt kristlig grund tjäna den allmänna pressen genom att till densamma sända utredande artiklar i skilda kristliga ämnen, helst så aktuella som möjligt, samt meddelanden och nyheter från det kristna lägret.

Beträffande kristliga Pressbyråföreningens syfte hänvisa vi till de av föreningen antagna stadgarna, som kunna erhållas hos sekreteraren.

Vi bedja fördenskull få inbjuda Eder till medlemskap i Kristliga Pressbyråföreningen på de villkor stadgarna angiva.

Anmälan om medlemskap insändes till interimstyrelsens sekreterare, pastor, teol. lic. Nils Rodén, Box 3048, Stockholm 3, som också uppbär medlemsavgifterna (postgirokonto nr 55306).

Då så många medlemmar anmält sig, att föreningens ekonomi kan anses tryggad, uttages medlemsavgiften pr postförskott, såvida den ej på förhand inbetalts.

Det är vår förhoppning, att denna organisation skall mötas av förståelse och intresse och vinna det stöd, som är nödvändigt för att den skall kunna fylla sin uppgift.

Stockholm i februari 1933.

K. Ahlberg, kyrkoherde, Göteborg.
O. A. Hansson, kontraktsprost, Sollentuna.
Gunnar Arbman, kyrkoherde, Undersåker.
Per Hed, överste i Frälsningsarmén.
Th. Arvidson, pastor, Stockholm.
David Hedegård, teol. och fil. kand., Lidingö.
Valdus Bengtson, kyrkoherde, teol. dr, Stockholm.
John Hurtig, pastor, Stockholm.
O. Bernadotte, prins, Stockholm.
Viktor Johansson, missionsföreståndare, Jönköping.
W. Bredberg, teol. kand., Stockholm.
Eskil Levander, missionsföreståndare, Stockholm.
Fredrik Berglund, ryttmästare, Stockholm.
H. Lihndaker, pastor, Stockholm.
J. Byström, redaktör, Stockholm.
Evald Malmström, överstelöjtnant i Frälsningsarmén.
Nils Dahlberg, missionsföreståndare, Stockholm.
K. A. Modén, missionssekreterare, Stockholm.
Emanuel Ek, kyrkoherde, Rimbo.
Gust. Mosesson, rektor, Lidingö.
K. A. Fellström, koutraktsprost, Skellefteå landsförsamling.
J. M. Nilsson, direktör, Stockholm.
George Fridén, doktor, Stockholm.
Carl Norborg, kyrkoherde, Foss, Munkedal.
Erik Folke, missionsföreståndare, Stockholm.
Bruno Nyström, fil. kand., Lidingö.
Karl Fries, fil. dr, Stockholm.
Nils Rodén, pastor, teol. lic., Stockholm.
Joh. Gustafsson, missionssekreterare, Stockholm.
Aug. Rosén, pastor, Stockholm.
A. Hagardt, kyrkoherde, Stockholm
K. A. Rundbäck, stadsfogde, Jönköping.
Joh. Hagner, pastor, Stockholm.
E. S. Sundkvist, major, Stockholm.
H. Hallencreutz, direktör, Stockholm.
R. Tomson, redaktör, Stockholm.
Sam. Åberg, rektor, Stockholm.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under februari 1933.

Allmänna missionsmedel.

167. M. E. J—n, Ödeshög 100: —
168. B. G., Sollefteå 9: 75
169. A. M., Malmö 25: —
170. S. G., Nässjö 50: —
171. »Säll är den som sina händer i Guds händer sluter in» 50: —
172. B. S., Hoverberg 6: —
173. Björkö missionsförsaml., sparb.-medel 28: 90
174. Sparb.-tömning i Appleryd, gm H. A. 59: —
175. H. H., Virserum 20: —
176. Bäckseda gamla Mfg 45: —
177. K. B., Torsås 50: —
178. »Ps. 100», till direkt missionsarbete 13: 66
180. Växjö Missionsförsamling, kollekt vid missionsafton 1/2 21: 52
181. »En guldring» 17: —
182. »Herren känner de sina» 25: —
183. K. L. 25: —
184. E. W., Skellefteå 35: —
185. »Tinde Rut» 50: —
186. N. E., Gummark, sparb.-medel 7: —
187. A. H., Linköping 10: —
188. L. B., Björköby 10: —
189. Hörsta Friförsaml., Kumla 22: 85
190. »Ps. 145: 17—19» 10: —
191. B., Vetlanda 50: —
192. Onämnd, d:o 50: —
193. Karlstorps Västra Mfg 15: —
194. Ekekulls Mfg 30: —
195. Blommor på C. M. Johanssons, Gunnars, Björköby, grav, fr. släkt och vänner 62: 50
196. Koll. vid Aug. Bergs besök i Ö. H. K. U—d, Naglarp 25:—, Sparb.-medel i Karstorp 70:07, d:o i Näsby 92:—, Hjältaryd 10:35, Myrsjö Östra 5:34, Snärle 4: —, Bäckseda 20: —, Vetlanda 106: —, Bodstenstorp 6: —, S. Solberga 11:79, Österkorsberga 18:11, Lernnbult 4: 17, Forstorp 17: 52, Ödshult 14: 75, Nye 28: 24, Slättåkra 4:81, Övlandebult 25:—, Husnäs 6: 59, Lindeberg 3: 80, Holsby 25: —, Ekekull 20: 70, Rösa 23: 65, Eckerda 6: —, Fifflekull 10: 60, Ulriksdal 10: —, Mamrelund 13: 53 583: 02
197. »—n» 50: —
198. L. L., Ovanmyra, till Elna Lunells underhåll 50: —
200. G. E., Sthlm 6: 50
201. B. N., Gisselås, till Hanna Wangs underh., gm I. P. 20: —
202. Malmbäcks Mfg 25: —
204. »Gunnar» 20: —
205. Myrbults Mfg 10: —
206. S., Mariestad, gm A. A. 25: —
207. M. S., Örebro, gm S. J. 10: —
208. Grytgöls Bruk o. Bys Mfg 25: —
209. »En Herrens tjänarinna» 400: —
210. Ch. D. T. 300: —
211. F. B., Sthlm 5: —
212. Kinakretsen, Gbg, till Berta Flodbergs underh. 95: —
213. G. S., Ramsberg 10: —
214. E. L., Öjebyn, gm D. H. 10: —
215. »Tionde» 125: —
216. A. G. L., Wisconsin, gm C. E. de V. 4: 95
217. E. H., gm E. T., Sthlm 12,150: —
220. M. P., Kumla. »Ps. 103» 250: —
221. Månstorps Mfg 50: —
222. J. J., Hädinge 10: —
223. »Elina o. Ivar» 40: —
224. E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underhåll 100: —
228. Koll. i D. U. F., Kråksjö 10: —
229. E. E. »Ps. 22: 28, 29» 25: —
230. A. B., Hjoggböle 10: —
231. »Onämnd» 70: —
233. »Tionde», till Thyra Lindgrens underhåll 10: —
234. M. Å., Altersbruk, till Hanna Wangs underhåll 10: —
235. »Lova Herren min själ, och förgät icke vad gott han dig gjort haver» 25: —
236. H., Ursviken, gm A. B., Skellefteå 20: —
237. M. o. R. S., Skellefteå, gm d:o 20: —
238. »Tack för hjälp i nödens tid», d:o gm d:o 20: —
239. Uppsvenska Distr. av K. F. U. M., till Morris Berglings underh. 600: —
241. M. L., Värna, till Thyra Lindgrens underhåll 50: —
242. F. P., Köping, till offerdagen 14 mars, gm A. J. 50: —
245. E. J., Jkpg 50: —
246. Bergsbyns Kinakrets, till E. Sjöströms underh. 52: 50
247. K. N., gm S. A., Sthlm 57: 27
248. »Onämnd» 25: —
249. Habelsbolets Missionsförsaml. 25: —
250. Koll. vid ensk. möte i Köping 32: —
251. D:o i Hassle 25: —
252. D:o i Gullspång 50: —
253. D:o i Delebäck 10: —
254. D:o vid syfören. i Laxå 7: —
255. D:o i Baggestorps skola, d:o 7: 05
256. A. o. C. E., d:o 10: —
257. A. N., Gropen, resebidrag 10: —
258. Koll. i Fjugesta 19: 45
259. A. o. H. M., Lanna 12: —
260. Koll. i d:o 4: —
261. D:o i Ammeberg 10: 50
262. D:o i Ingelsby 5: —
263. E. K., d:o 5: —
264. Koll. vid ensk. möte i Mölnbo 11: 25
265. M. H., Birsfelden 13: 45
266. Fören. »Missionsvännerna», Norrköping 100: —
267. »Dalecarlian» 20: 79
268. »Tackoffer» 10: —
269. E. R., Sthlm 15: —
270. Skördeauktion i Bergsbyn, gm J. G. P., Bergsholmen 25: —
271. »Ett arvode», till missionärernas utresor 75: —
272. Ungdomsgrenen på K. F. U. K., Sthlm, till Astrid Löfgrens utrustning 25: —
273. K. E., G:la Uppsala 17: 75
274. K. o. B. F., Storängen 200: —
275. »Sparbössemedel» 20: —
276. Alice o. Walfrid, Katrineholm, en blomma på Kamrer Gustaf Svenssons, Lidköping, grav 10: —
277. Koll. vid möte å K. F. U. K., Klippan 30: —
278. G. K., Björköby 20: —
279. Missionssyfören. i Källunge 40: —
281. »Maria» 10: —
282. A. L., Tyringe 50: —
283. D. S., Trädet, i st. för blommor vid tant Pettersons bår 5: —
284. »En liten länk» 20: —
286. »Ps. 46: 8», till C. Bloms underh. 100: —
287. »Kol. 1: 11», till R. Andersons d:o 100: —

Kr. 17,527: 66

S. M. K:s Pensionsfond.

203. S. G. I., en blomma på Kamrer Gustaf Svenssons grav 10: —
285. »2 Mos. 35: 5» 50: —

Kr. 60: —

Särskilda ändamål.

179.	Gräsgårds missionssyfören., Ölands-Gräsgård, till Wong Djy-tjöngs underhåll	100: —
199.	»Ps. 145: 17—19» till Maria Petterssson, att anv. enl. överensk.	20: —
218.	»Ps. 103», M. P., Kumla, till barnh. i Sinan	50: —
219.	Till Maria Petterssons skola i Sinan, gm L:a Sv. Barntidn., Jkpg	32: 25
225.	Kinakretsens sparb.-medel till Joh. Aspberg, att anv. efter gottf. i verks.	200: —
226.	Månstorps Kristl. Ungd.-fören. till Maria Petterssons barnh. i Sinan	10: —
227.	Barnsyfören., Åsaka, till »Dyrbar Liljas» underh.	30: —
232.	»Svensk kvinna», till Ida Ringberg, att anv. för någon kineskvinna	25: —
240.	En f. d. Misterhultsbo, till Maria Petterssons barnh.	35: —
243.	Kinalänken i Skien, Norge, till syskonen Bergling att anv. enl. överenskommelse	62: 40
244.	A. D., Kristdala, till I. Aekzell, att anv. efter gottf.	30: —
280.	»Fru Ebba Skyttes minne», till en en bibelkv. underh.	100: —
		Kr. 694: 65

*

Allmänna Missionsmedel	**17,527: 66**
S. M. K:s Pensionsfond	**60: —**
Särskilda ändamål	**694: 65**
Summa under febr. mån. 1933:	**Kr. 18,282: 31**

Med varmt tack till varje givare!

»Ty mitt är silvret, och mitt är guldet, säger Herren Sebaot.» Hagg. 2: 9.

Guds nåd och sanning skola vi förkunna genom vår tacksägelse och vår lovsång. Detta är icke för mycket begärt. Även under svåra tider, ja, då allra mest, få vi erfara Guds nåd. Men just under sådana tider knota vi så lätt och äro icke alls sinnade att lova och tacka vår trofaste Gud. Men vi hava att göra med en Gud, som kallar sig tålamodets och tröstens Gud. Aposteln skriver också: »Gud give eder», ty han vet, att vi icke av egen kraft äro i stånd att lova honom. Gud måste först göra oss dugliga därtill. Vi skola därför icke tröttna att bedja honom allt bättre lära oss detta »kostliga», att tacka Herren och lovsjunga Hans namn. Då skall hela vårt liv till sist bliva en ständig lovsång till Gud.

(Ur Sanningsvittnet.)

Missionstidningen

SINIMS LAND

utkommer 1933 i sin 38:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke*. Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**

Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Nåden. — Den 14 mars. — Våra hemförlovade. — D:r Stanley Jones berättelse om sitt besök i Kina. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Inbjudan till medlemskap i Kristl. Pressbyråföreningen. — Redov.

Stockholm 1933, Svenska Tryckeriaktiebolaget.

N:r 6. ÅRG. 38. 25 MARS 1933. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

GÅ BEDJANDE FRAM.*

Då jag i föregående nummer av vår tidning meddelade några ämnen för tacksägelse och bön, föresvävade mig ett ord i profeten Jeremias 31 kap. Det heter där om Herrens förlossade: »Under gråt skola de komma, men jag skall leda dem, där de gå bedjande fram.» Vi skönja i denna tid redan morgongryningen till vår stora förlossnings dag. Dess inträdande kommer helt visst att giva oss anledning till tårar, tårar frampressade av den trängsel, som följer födslosmärtorna, tårar ock av tacksamhet att få vara kallade att vara med i skaran av de förlossade.

Herrens första ord i detta kapitel till de förlossade lyder: »Med evig kärlek har jag älskat dig, därför låter jag min nåd förbliva över dig», och vad Herren känner för sitt folk trots all vår synd och brist, säger oss ett ord längre fram i kapitlet: »Är då Efraim för mig en så dyrbar son, är han mitt älsklingsbarn, eftersom jag alltjämt tänker på honom, huru ofta jag än har måst hota honom? Ja, så mycket ömkar sig mitt hjärta över honom; jag måste förbarma mig över honom säger Herren.»

Under denna fastlagstid erinras vi om och om igen på vad grund vi få del av den stora förlossningen. Så ha vi ock denna stund påmints om vår store Överstepräst, som gav sitt liv för oss och som bedit och beder för oss. Kallelsen kommer till oss att följa honom på hans väg, och som han gå bedjande fram. Lidande möter oss. Tårar bli ock vår lott. Det nya livet födes ej utan smärta, men vi ha löftet av hans mun att han leder oss, då han finner oss gå bedjande fram.

På den vägen, på bönens och åkallans väg, äro vi kallade att gå fram och på den vägen är det möjligt att komma fram, ty där kunna vi räkna

* Anteckningar från mötet på K. F. U. M., Stockholm, den 14 mars.

med hans ledning. Vi få känna greppet av hans starka och ömma hand och vi genomströmmas av kraft för vandringen. Vi höra orden av hans mun: »Med evig kärlek har jag älskat dig, därför låter jag min nåd förbliva över dig», och vi känna, hur hans kärlek förmår att giva oss kraft att gå fram, fram till nya uppgifter, fram trots hinder och trängsel, fram emot det höga målet, den stora förlossningen.

Vi ha under denna fastlagstid läst om Jesu gång till Jerusalem. Det heter, att hans lärjungar följde honom bävande, men deras sinnen voro upptagna av egna tankar. De gingo ej bedjande fram. Herren tog dem till sig tvenne gånger. Han ville dela sin nöd med dem, men han fann ingen förståelse från deras sida. De togo ingen del i hans ångest, i hans åkallan, i hans rop och tårar. Skall vår Frälsare nu hos oss finna förståelse. Han tar oss åter och åter till sig. Han vill tala med oss om det, som närmast ligger honom om hjärtat, våra egna och andras själar.

Det är en källa till rik välsignelse och styrka att få äga så många vänner, som med oss gå bedjande fram i denna tid. Vi ha ingen utsikt att kämpa oss igenom på någon annan väg. Och endast i den mån vi i bön gå under Herrens Jesu ledning, skola vi komma fram och nå vårt mål.

Tiden är så orosfylld, att vi ej våga gå fram på egen hand; vår kallelse och våra uppgifter så stora och maktpåliggande, att vi omöjligen kunna uträtta något, utan kämpande bön och Herrens trofasta ledning. De öppnade dörrar Herren givit oss till själar i vår missionsgärning äro så stora, gärningarna så beredda av Gud, att vi mäkta ej med dem, utan att sluta vår hand i Herrens och bedja honom själv göra gärningarna. Målet, förlossningens dag, närmar sig så skyndsamt, att vi behöva vara i Anden alltid bedjande och därtill vakande att den ej må komma oss för hastigt uppå. »Jag skall leda dem där de gå bedjande fram», säger Herren.

E. F.

O Jesu, själens lust, vår tröst, vår fröjd och hugnad!
Mot världens storm och brus vi stride i Ditt namn,
Tills stormen av Dig näpst, och böljan av Dig lugnad,
Ej stör vårt sälla lugn i evighetens hamn.

Låt oss i rustning stå, och troget bedja, vaka,
Samt kämpa rätt i tron mot satan, kött och värld,
Förvara väl vår själ, och icke se tillbaka,
Men framåt, tills vi nå gott slut på denna färd.

Styrk Du vår svaga tro, och giv oss kraft att jaga,
Ja, löpa till det mål, som Du oss föresatt.
Låt ingen, inlet oss ifrån Din kärlek draga,
Till dess vi finna Dig, vår fröjd och dyra skatt.

Du är allena värd att taga pris och heder,
Av helga Änglars röst och de utvaldas ton,
Tolvtusen tecknade, i många tusen leder,
Som sällt i evighet lovsjunga för Din tron.

Marie Linder 60 år.

Den 2 april passerar fru Marie Linder, född Bordson, sextioårsgränsen. Då Herrens kallelse för omkring trettio år sedan kom till vår Syster, hade hon redan fått sig anförtrodd en stor och betydelsefull uppgift i sin hemtrakt i Kalifornien. Hennes verksamhet som lärarinna i statens folkskola gav henne rika tillfällen att i sin undervisning och genom sin umgängelse vittna om sin Frälsare, så betydelefullt i ett land, där skolan är religionslös. Också hade hon där fått glädjen att se frukt av sitt arbete bland den i fråga om nationalitet rätt brokiga barnskaran. Vidare hade hon fått en viktig plats i det kristna församlingsarbetet, där hennes tjänst var städse påkallad, och där hon ock tjänade med glädje. Det blev därför för vår Syster ett kännbart offer att lämna allt detta och gå till ett nytt arbetsfält. Men hon gjorde offret, och hon kan nu se tillbaka på en lång arbetstid i Kina, där hon ända sedan 1906 troget stått vid sin mans sida, stödjande och hjälpande i det krävande arbetet till stor del på nya fält i Shensi. Herren har där i fråga om frukt för Guds rike givit rik ersättning för offret, som gjordes i hemlandet.

Makarna Linder ha ock fått den oskattbara glädjen att få se sin dotter förena sig med dem i arbetet i Kina.

Herren give vår Syster ännu många lyckliga år i den lyckliga kretsen av sina nära och kära och i den församling, som de fått se växa upp omkring dem.

E. F.

För förbön:

Vi anbefalla särskilt vår broder Oscar Carlén i våra Vänners hågkomst. Han är i trängande behov av stöd och hjälp av Guds folk, så att han, såsom även hans hustru, må få nåd att behålla trons frimodighet. Meddelande har vidare ingått, att fru Sofia Rosén, Kristdala, som hängivet arbetat för att främja missionsintresset i sin hemort, ligger allvarligt sjuk. Henne anbefalla vi åt Eder. Bären dessa våra kära medsyskon fram inför nådens tron.

För tacksägelse:

Vi ha stor anledning att tacka Gud för den uppmuntran som från skilda håll givits oss med anledning av vår böne- och offerdag den 14 mars. I Stockholm t. ex. var deltagandet gott och offergåvorna belöpte sig till över 800 kr. Från andra delar av landet inkomma också gåvor. Herren välsigne alla våra vänner, som så troget understödja Herrens vittnen i deras i denna tid så mödosamma, så krävande men ock så rikt välsignade tjänst.

S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor.

Under sommaren 1933 hoppas vi få anordna Bibel- och Ungdomsveckor på tre olika platser. Närmare underrättelser komma att meddelas i kommande nummer av Missionstidningen Sinims Land. Den första »veckan» blir i *Holsby brunn,* Småland, *den 20—26 juni;* den andra på *Mauritzberg,* Östergötland, *den 25—31 juli* samt den tredje på *Säter vid Jonsered,* utanför Göteborg, *den 15—21 aug.* Vi anbefalla nu dessa möten åt alla våra vänners hågkomst i förbön.

Bönemötena för S. M. K.

Vi bedja härmed få påminna om bönestunderna för S. M. K., vilka, såsom vi förut meddelat, hållas dels *varje tisdag mellan kl. 7—8 e. m. i Kinarummet, Betesdakyrkan, Floragatan 8, Stockholm*, och dels *varannan fredag kl. 2 e. m. på Svenska Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.* De närmaste fredagarna, som det sistnämnda mötet hålles, bliva den 31 mars och 7 april. Välkomna!

Fru Mathilda Karlsson.

Alldeles oväntat kom budet om vår Systers hemfärd. Ensam i sin stuga i Kristdala mötte hon den 7 dennes sin Frälsare, då han kom för att hämta henne till sig. Hon lär gång på gång ha uttalat sin önskan och förvissning om att få ett hastigt slut. Så blev det ock. Från sin sängkant föll hon död ned till golvet.

Vår högt värderade hemgångna Vän hörde till missionens allra första vänner. Hon hörde ock till den första gruppen av kvinnliga ombud som kallades. En henne närstående vän skriver: »Vännen framför alla andra vänner till eder mission är ej mer. Jag behöver icke påpeka vad hon uträttat för missionen. I veten det bäst själva. Mången gång har man tyckt, att det skulle överstiga hennes mänskliga krafter, och så hade det också varit, om hon icke flitigt öst ur kraftkällan. Hon var en bokstavlig uppfyllelse av orden i Ps. 84: 6—8.» Och en nära anhörig till henne skriver: »Hon var enastående trogen och ihärdig i sin böne- och offergärning». Ja, så ha vi härhemma och så ha våra syskon på fältet, med vilka hon stod i ständig kontakt, gjort en stor och smärtsam förlust, men vi ha ock fått vara vittnen till ett starkt och varmt kärleksliv, som burit och skall alltjämt bära frukt åt Gud. Vi välsigna hennes ljusa minne.

E. F.

Ståndaktighet.

I marsnumret av »Chinas Millions» skildrar fru Li från södra Shensi på uppmaning av en kvinnlig missionär sina erfarenheter på följande sätt: »Förr var jag en mycket ivrig avgudadyrkare, och jag hade aldrig hört den sanna läran, då en dag min farfar sade till mig, att en västerländsk kvinnlig missionär hade kommit till evangeliisalen, och hon var ogift. Min farfar ville gärna höra henne, men folket i evangeliisalen ville icke släppa in honom, därför att han var en man. Då sade jag: »Farfar, får jag gå och se på henne?» Han sade: »Gå och se!» Den kvällen sade jag till en grannkvinna: »Syster, skola vi gå tillsammans till evangeliisalen och se den ogifta västerländska kvinnan?» Hon svarade: »Ja, jag skall gå med dig.» Till vår överraskning funno vi så mycket folk där, att vi icke lyckades komma in. Vi vände därför om och sade: »Vi lyckades icke få se missionären i dag. Låt oss försöka i morgon.»

Följande dag kommo vi in och sågo missionären. Hon sade: »Var så god och tag plats.» Då satte vi oss, och jag fick en traktat med titeln: »Det finnes blott *en* Gud.» Missionären frågade, om jag kunde läsa. Jag svarade: »Nej.» Jag var mycket rädd och ville gå min väg, men missionären sade: »Var inte rädd!» Och så förklarade hon traktaten: »Det finnes blott *en* Gud, himmelens och jordens Herre. Han ger oss föda och kläder och förbarmar sig över oss. Han är den ende Frälsaren, som kan förlåta våra synder. På honom vill jag tro och lyda honom, Jesus, min Frälsare.» Huru underbart var icke detta! Gud brukade dessa ord för att påverka mitt hjärta och visa mig att jag var en syndare, att Gud älskar människorna, att han sänt sin Son i världen att dö för människorna och att han kan förlåta synder. Då jag fattat detta, frågade missionären mig: »Tror ni på Jesus?» Jag sade: »Dessa äro Guds sanna ord, och denna är den rätta vägen. Jag tror i sanning.» Då bad missionären för mig, sägande: »Herre Jesus, jag beder dig att

förlåta denna syster hennes synder och att alltid vara med henne.» I den stunden sade jag i mitt hjärta: »Jag hör i sanning Jesus till», och så gick jag hem uppfylld av glädje.

Men eftersom min make icke hade kommit till tron, vågade jag icke gå till evangeliisalen igen, utan bad endast: »Herre Jesus, öppna vägen för mig, så att jag kan få gå till salen och höra läran.» Efter tre månaders förlopp gick min man till salen, hörde läran och trodde. Så kunde vi, Gud vare tack, gå tillsammans till gudstjänsten, vilket var mycket angenämt. Men efter åtta månader blev han vilseförd av djävulen. Han sade: »Om jag tror på Jesus, så kan jag inte förbanna människor och inte spela kort. Jag vill inte tro.» Han tillfogade: »Du kan tro, om du vill, men jag vill inte tro.» Några dagar senare sade han: »Du får inte gå till gudstjänsten i salen, du kan bedja hemma.» Efter ännu några dagar sade han: »Du får inte läsa bibeln eller sjunga dina sånger, och du får inte tala med de troende. Du får inte bedja mer. Om du det gör, så river jag ut ögonen på dig.» Jag sade i mitt hjärta: »Herren är i mitt hjärta, och jag hör honom till. Han har någon utväg att hjälpa mig. Jag vill blott i stillhet blicka upp till den Allsmäktige och vänta på hans hjälp.»

Efter ytterligare några dagar sade min man till mig: »Du kan gå på teatern i dag.» Jag svarade: »Jag går inte, ty 'flit är till nytta, men teatern är till intet nyttig'» (ett kinesiskt ordstäv). Han sade: »Du ser ju, hur Jesus bedrager dig: alla människor gå, men du går inte.» Jag svarade: »Jag stannar hemma vid spinnrocken.» Därpå gick han. Då han kom hem, sade han: »Jag har bestämt mig för att inte tro på Jesus, och du får inte heller tro. Annars blir det aldrig någon enighet i hemmet, och människorna komma att säga att jag inte kan hålla ordning på dig. Nu kan du få förbanna mig, om du vill. Då lämnar Jesus ditt hjärta.» Jag svarade: »Jag vågar icke förbanna dig.» Han sade: »Om jag säger till dig att förbanna, hur vågar du annat än göra det?» Jag svarade: »Såsom din hustru vågar jag icke förbanna min man.» Då gick han efter ett rep och sade: »Räck fram händerna!» Det gjorde jag, och han band mig vid en bjälke, rev av mig kläderna, vred ihop repet och piskade mig, i det han sade: »Det är inte dig jag slår, utan Jesus.» Då tänkte jag på sådana skriftställen som Matt. 10:22 ff., Matt. 10:28 och 36, Matt. 12:43—46 och Matt. 5:44. Därpå sade jag högt: »Herre Jesus, fräls mig och fräls honom och förlåt honom hans synder.» Så länge jag fortsatte att bedja, fortsatte han att piska mig ända till midnatt. Då kom en granne och knackade på dörren och förebrådde honom och sade att han inte borde göra så. Då upphörde han att slå mig.

Följande dag kom en troende syster på besök och såg, hur sargad min rygg var. Hon sade: »Syster, tro inte mer på Jesus, utan följ ordstävet: »Om du tillbeder, är Gud tillstädes, men om du icke tillbeder, så frågar han inte därefter.» Jag sade: »*Du* är mig inte till hjälp. Jag fruktar att du icke i verkligheten är en troende.» Då gick hon missnöjd sin väg.

Då kom en man, som var predikant, och sade: »Jag råder dig att göra som din man säger, annars kanske han tar livet av dig.» Jag svarade: »Icke heller du ger mig sådan andlig föda som stärker mig. Jesus sade: 'Frukten icke för dem som väl kunna dräpa kroppen, men icke hava makt att dräpa själen.' Om Herren låter honom taga livet av mig, så går min själ raka vägen till himlen. Men om Herren låter mig leva, så får jag nya tillfällen att vittna om honom.» Därpå gick han sin väg missnöjd.

Det enda jag kunde göra var att ständigt ropa till Herren om att öppna väg för mig. Ungefär tio dagar senare kom någon från missionsstationen och sade: »Missionären ber er komma och hjälpa henne. Kan ni komma?» Då bad jag först och gick sedan till min man och sade: »Missionären vill att jag skall komma och hjälpa henne. Får jag gå?» Han svarade: »Ja, gå, om du vill. Jag har inte lyckats att driva Jesus ut ur ditt hjärta.»

Jag sade: »Jag kan inte gå utan ditt medgivande.» Han sade: »Jag skall följa dig.» Då tackade jag Herren i mitt hjärta för hans nådefulla ledning. Nu har jag i tjugu år haft min mans tillåtelse att hjälpa till i Herrens verk. Själv har han ännu icke omvänt sig. Bedjen för honom och för mig att jag må bliva stärkt till att tjäna Gud.»

(Översättning av *Karl Fries.*)

FRÅN MISSIONÄRERNA

Utdrag ur brev från missionär Joh. Aspberg.

Vi få alltfort glädja oss åt politiskt lugna tider här i västra Honan. En tid under hösten var det lite spänning, då en kommunisthär tågade förbi omkring 10 mil härifrån. Våra kamrater i södra Shensi måste också lämna provinsen på grund därav, och de äro ännu i Shansi. 60 personer ha döpts under året i vårt distrikt men över 20 ha fått hembud, de flesta genom koleraepidemien, som rasade under sommaren. Nu skall jag ha bibelkurser på tre ställen under febr. och mars och sen blir det tre stormöten och ett pressbyteriemöte, som alla skola hållas i april. Det blir jäktigt, men kinesiska nyåret och uteskörden utgöra de gränser, mellan vilka vinterns och vårens arbete måste pressas in.

Vi ha nu reparerat upp missionsstationen här och flyttade hit i höstas. Här bo vi »kungligt» mot i Pinglu, men faran är, att soldaterna vilja ta in här, så snart vi inte äro hemma.

*

Utdrag ur brev från missionär Carl Blom.

Evangelisationsarbetet i bygden är i år mycket uppmuntrande. Ej blott är det flera än vanligt, som aktivt deltaga, utan de vittnande grupperna ha mottagits synnerligen vänligt överallt och deras budskap mottagits med öppna hjärtan av många. Somliga av kvinnorna ha gått ett par mil om dagen, troligen mer än de gått förr, och komma hem trötta men glada. I dag skola de vara stilla för egen vila och uppbyggelse, men i morgon ämna de gå ut igen. En grupp av män berättar, att de i en by kvarhöllos av folket för att undervisa dem mera om vägen, och flera gräto över sina synder och syntes verkligen mottaga frälsningen och Frälsaren. Vi tacka Gud för dessa tecken till uppvaknande liv och bedja om nåd för de ledande att kunna leda och vårda dem, som nu komma till tron, så att det blir ett beståndande verk. Får Herren blott verka livaktighet bland sitt folk, då finns det tydligen mottaglighet bland dem, som äro utanför. Det gäller att använda sig av möjligheterna.

Den kommunistarmé, som i förra månaden inbröt i provinsen Shensi, synes ha blivit driven igenom provinsen och ut på andra sidan utan att kunna sprida sig eller göra någon större skada. En stor del av de missionärer, som då måste lämna sina stationer, har nu fått återvända dit, och även de våra, som voro i Tungchow, ämna besöka den platsen snart.

*

Nöd!

För en liten stund sedan, medan jag satt och skrev brev, kom diakonen in till mig i fyra ärenden. Alla kunde sättas under ovanstående hemska, hjärteskärande rubrik.

»Gamle Ma har dött», sade diakonen, »och de be oss sträcka ut en hjälpande hand för att han ska kunna begravas.»

Jag blev både förfärad och ledsen. Jag såg för mig den arme mannen, som nu en längre tid med omkring fyra dagars mellanrum besökt mig för att få vård för sina onda knän. Han hade fått vatten i dem. Var gång kom han linkande, stödd på två eländiga kryckor, vars toppar han lindat trasiga tygstycken om för att det inte skulle göra så ont i armhålen. Hans kläder voro idel trasor. En dag hade han av en familj fått fodret till ett par byxor, som han sedan fick bomullen och

yttertyget till av mig. En annan dag berättade han för mig, att han tiggt hela dagen för att söka få ihop nog med pengar att köpa ett par gamla vadderade skor. Han var alltid glad och tacksam, så att alla hemmen i denna gatan, där han bodde, gärna hjälpte honom med en liten kopparslant var gång han kom. — Tänk att nu gamle Ma var död! Ja, vad var det för märkligt i det? Det händer väl ofta, att tiggare dö av köld och hunger på vintern liksom han! Ja, visst göra de det. Men, det gjorde mig dock ledsen och förfärad. Ledsen, ty han hade alltid varit så tacksam för varje liten kopparslant och varje skål hett vatten, när han frysande kom som ett påhäng för dem han besökte. Jag minns hans knän, första dagen han visade mig dem för vård. Då trodde jag, att han hade spetälska eller något liknande. Men det var bara smuts efter de tegelpannor, som han brukat att skrapa sina värkande knän med, när han låg i något tempel över en natt. — Nu var gamle Ma borta, och jag var ledsen, ty jag saknade den gamle tiggaren, som ej var otrevlig, som många andra av hans gelikar. — Men jag var även förfärad. Tänk om mannen ej var frälst och därför gick evigt förlorad. Varje gång han kom hade jag talat till honom om Gud och upprepade gånger hade vi bett tillsammans. På sistone hade han kommit till söndagsmötena, men somnade alltid av matthet och trötthet, när han kom in i det uppvärmda kapellet. Må Gud se i nåd till den arme tiggarens själ.

»Familjen Liu, våra närmaste grannar, ha inte en matbit i huset och äro ganska förtvivlade för hur de skola kunna klara sig över det kinesiska nyåret.» Det var det andra meddelandet. — Stackars familjen Liu, på fyra personer. Sonen fick låna faderns vadderade byxor, de enda vadderade, som funnos i huset, när han för ett par veckor sedan fick sopa missionsstationens tak ett par dagar. Under tiden satt den blinde fadern under ett täcke uppe på den oeldade, murade bäddplatsen. Nu fingo de ett par skäppor vete av församlingen.

»Sung-djangs mor kom nyss och berättade att hennes man ville sälja Sung-djang, ty han kunde inte tjäna nog för mat åt tre i hemmet», sade diakonen därnäst.

»Hans mor säger, att om vi bara kunde hjälpa pojken i skolan, så skulle hon försöka klara sig själv med att arbeta för folk. Hennes man finge väl alltid något tillfälligt arbete, som kunde skaffa honom en matbit för dagen.»

Vi sutto ganska undrande, både diakonen och jag. Att nu antaga sig den gossen skulle innebära, att vi finge underhålla honom året runt och giva honom kläder och allt, det voro vi båda fullt på det klara med. Vi kände alltför väl till fadern. Det var bättre att lägga fram saken i bön inför Gud och så taga ett steg i taget. Efter bönen kände vi oss böra hjälpa dem med litet att äta, men för tillfället ej lova mer, ty de tigga gärna jämnt.

*

Jag trodde det skulle vara nog den här gången. Men nej. »Gung-shi har det så illa ställt. Han har förfrusit fötterna, så han kan inte själv mala den hirs han fått av församlingen. Dessutom har han ingen möjlighet att betala de skulder han råkade i, när hans rara kristna mor dog för en månad sedan. Han är ju bara 14 år och fadern är en riktig slarver, som aldrig kan draga något till huset.» Också för denne gosse kände vi det vara vår plikt att göra något. Han är en kristen.

Vad jag här ovan skrivit är bara vad diakonen hade att tala om för en stund sedan. Men dag efter dag höra vi liknande saker. Visserligen är den egentliga hungersnödstiden över, men nu besannas det kinsesiska ordspråket, som säger: »Räds ej för nödtidens hjärta men väl för dess svans!» Vid slutet finnes det ingen, som hjälper, och de lidandes resurser äro alldeles uttömda. — Bed för de många arma nödlidande denna vår!

Hoyang, Shensi, Kina den 14 jan. 1933.

Martin Bergling.

Inbjudan

till Östersundskonferensen för det andliga livets fördjupande 4—6 april 1933.

Det är för kommittérade en kär plikt att på nytt få inbjuda till en sådan konferens. De, som tidigare bevistat dessa konferenser bära helt säkert med sig minnen av oförgätliga dagar inför Ordet. De konferenser, som av kommittén för den s. k. Södertäljekonferensen hava anordnats på skilda platser i vårt land, hava samlat omkring sig stora skaror av människor, vilka känt behovet av att i enlighet med Jesu maning, komma avsides från dagens jäkt för att vila sig vid de vederkvickande källor, som ur evangeliet springa fram.

Om någonsin Guds folk behöver lyssna till en sådan maning till stillhet inför Gud, så är det i våra dagar. Vi känna mer än någonsin, behovet av att mötas utan hänsyn till samfundsförhållanden eller åsikter omkring det, som är väsentligast, och som samlar hela Guds kristenhet.

Prins O. Bernadotte blir även i år konferensens ledare. Därjämte medverka såsom talare fil. d:r Karl Fries, sognepräst Schübeler från Oslo, kommendör J. Ögrim, missionsföreståndare J. Nyrén, kyrkoherde G. Arbman, pastor E. Gehlin och pastor H. Lihndaker.

Konferensen öppnas tisdagen den 4 april kl. 11 f. m. och pågår t. o. m. torsdagen den 6 april med föredrag varje dag kl. 11—1 och 4,30—6,30 e. m. Morgonböner och kvällsmöten hållas å olika lokaler i staden.

Anmälan om deltagande bör insändas före den 1 april till Konferensbyrån, Stéens Bokhandel, Östersund, tel. 555. Den bör innehålla uppgift om huruvida deltagare önskar rum och kost genom konferensbyråns försorg. Deltagarekort å 2: — erhållas å Konferensbyrån. Biljetter säljas dessutom även vid de olika mötena å 50 öre.

Vid konferensen användas gamla och nya Uppåt, vilka tillhandahållas genom konferensbyrån.

Härmed välkomna vi alltså envar som med oss vill träda fram inför Guds ansikte dessa dagar för att se och smaka, huru ljuvlig Herren är.

Östersund i mars 1933.

Kommittén för Södertäljekonferensen.
Östersunds Kristliga Allianskommitté.

Missionstidningen
SINIMS LAND
utkommer 1933 i sin 38:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke*. Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Gå bedjande fram. — Marie Linder 60 år. — Från Red. och Exp. — Fru Mathilda Karlsson. — Ståndaktighet. — Från Missionärerna. — Inbjudan till Östersundskonferensen.

Stockholm 1933, Svenska Tryckeriaktiebolaget.